

(၆) တိုက်မှာ
လောက်တိုက်တာ ခံဖူးသလား

အခြား : **ထေဘင်** ဝတ္ထုတို များ

ဝင်းတင်ထွန်း

စာအုပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်အမည်

(၆) တိုက်မှာလောက်ကိုက်တာခံဖူးသလား

နှင့်

အခြား ဂေတင်ဝတ္ထုတိုများ

ရေးသူ - ဝင်းတင်ထွန်း

ပန်းချီ

မျက်နှာပုံး - တင်ကိုကိုဦး

အတွင်း - တင်ကိုကိုဦး၊ ညက်စိုး

ဒီဇိုင်း - KT

စာအုပ်မှမ်းမံ - ယစ်ခက်ယံလွင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၀၅၊ အောက်တိုဘာ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ()

ထုတ်ဝေ-ဖြန့်ချိရေး

သစ္စာတော်လှန်ရေး စာပေ

503 Ichida Building

2-11-3 Kita Otsuk Toshimaku

T 170-0004

Tokyo, Japan

Tel: 090-6119-1975

E-mail: bhamokyaw@koko-attraction.com

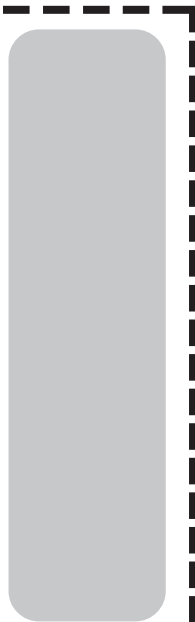
(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံဖူးသလား

နှင့်

အခြား **ပေါင်** ဝတ္ထုတိုများ

ဝင်း တင့်ထွန်း

မာတိကာ

သစ္စာအင်အားစုအမှာ ...

၄

ဝင်းတင့်ထွန်းအမှာ ...

၆

ဝတ္ထုတိုများ

၁။ တိုက်တန်းစီး

၉

၂။ ရွှေဆေးလိပ် ငွေဆေးလိပ်

၁၆

၃။ ချစ်လွန်းလို့ ရောက်လာသူပါ

၂၄

၄။ ကျေးဇူးတုံ့တင် ရှိပါလျှင်လည်း

၃၂

၅။ အ သစ္စာ

၄၁

၆။ ခြေကျင်း

၄၉

၇။ ၅ တိုက်၊ ၂၂

၅၉

၈။ စစ်ကြောရေး

၇၀

၉။ အရူးတိုက်

၈၁

၁၀။ (၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံဖူးသလား

၉၂

၁၁။ (၁၀)ဘုတ်၊ (၁၄)ယောက်

၁၀၃

ထုတ်ဝေသူ သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေအင်အားစု၏အမှာ ...

တနေ့။ သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများဖြစ်ကြသည့် ဆရာမောင်စိုးချိန်နှင့် ဆရာမဇင်ဇင်တို့ထံမှ အီးမေးလ်တပုဒ် ဝင်လာသည်။ ဆရာဝင်းတင့်ထွန်း၏ဝတ္ထုတိုတွေကို သစ္စာအဖွဲ့ကထုတ်ဝေဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြရန်နှင့် ဝတ္ထုတိုတွေကို မကြာမီပို့ပေးလိုက်မည်၊ ဖတ်ရှုထားကြဖို့ နိုးဆော်သည့်အီးမေးလ်။ ဝတ္ထုတိုတွေက ဗမာပြည်ဖက်ဆစ်ထောင်အမှောင်တိုက်ထဲက ထောင်အတွေ့အကြုံဝတ္ထုတွေဟု ဆရာမဇင်ဇင်က ဖုန်းနှင့်ပြောသည်ကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ဘယ်လိုဝတ္ထုတိုတွေပါလိမ့်။ ဝတ္ထုတိုတွေလက်ထဲရောက်လာလို့ဖတ်ရတော့မှသိရတော့မည်။ ဘယ်လိုဝတ္ထုတိုကို ဖန်တီးထားပါလိမ့်။ ကျနော်တို့သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေအဖွဲ့က ဆရာဂါမဏီ၏ “ယမမင်းဥယျာဉ်သို့အလည်ရောက်ခြင်း” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားတင်ပြထားသည့် ထောင်အတွေ့အကြုံဆောင်းပါးများကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာမကြာလှသေး။ ဖက်ဆစ်စစ်အာဏာရှင်စနစ်၏ ဖိနှိပ်ရေးယန္တရား ခွေးသွားစိတ်များဖြစ်ကြသည့် စစ်တပ်၊ ပုလိပ်၊ တရားသူကြီး၊ တရားရုံး၊ ထောင်၊ ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ကြိုးတိုက်အမှောင်တိုက်၊ ဖောက်ပြန်ယုတ်ကမ်းသည့် စစ်ဥပဒေတို့နှင့်အမျိုးသားပြည်သူလူထုတွေကို ဖိနှိပ်ချေမှုန်းနေကျ။ ဖက်ဆစ်က သူ့လက်ထဲကအာဏာမြီမြီတည်တန့်ရေးအတွက် သဘောထားကွဲလွဲသူဒီမိုကရေစီအင်အားစု မှန်သမျှလုံးဝရှင်သန်ခွင့်မရှိ။ ခေါင်းထောင်ခွင့်မရှိ။ မရှိရအောင် ထိုဖိနှိပ်ရေး ခွေးသွားစိတ်များဖြင့် ချေမှုန်းပစ်သည်။ ဆရာဂါမဏီက သူ၏ထောင်အတွေ့အကြုံ (သို့မဟုတ်) ယမမင်းဥယျာဉ်အတွေ့အကြုံကို ဆောင်းပါးစာပေပုံစံဖြင့် ဖော်ထုတ်သည်။ ဆရာဝင်းတင့်ထွန်းက ဝတ္ထုစာပေပုံစံဖြင့် ဖော်ထုတ်သည်။ ဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် အနုပညာဖွဲ့သီမှု၏အခြေခံအကျဆုံးခံစားမှုထုထည်အတိုင်းအဆက ပါလာပြီ။

ဆရာဝင်းတင့်ထွန်းဝတ္ထုတိုတွေကို လက်ထဲရောက်လာ၍ဖတ်ရှုရသောအခါ ဝတ္ထုတပုဒ်စီတွင်ပါရှိသည့်အကြောင်းအရာနှင့်ခံစားမှုများမှာ ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ ယမမင်းဥယျာဉ်သို့ ကျနော်တို့အလည်ရောက်ခဲ့သကဲ့သို့ ဆရာဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ရင်း ဖက်ဆစ်ခဲခဲခန်းကို ကျနော်တို့ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြေကွဲရ၊ ကရုဏာဖြစ်ရ၊ ဒေါသဖြစ်ရ၊ မဟုတ်တာမတရားတာမှန်သမျှ၊ အာဏာတည်မြဲရေးအတွက်လုပ်ဆောင်နေသည့် ဖက်ဆစ်နေဝင်းနှင့် နေဝင်းခွေးသွားစိတ်များကို စက်ဆုပ်ရွံ့မှန်းရ၊ အော့နုလုံးနာရ၊ ထောင်အတွင်းက ပြည်သူ့သူရဲကောင်းတို့၏သွေးနှင့် စိတ်ဓာတ်များကို လေးစားစိတ်၊ အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာရဲရဲတောက်လာခဲ့ရ ... စသည့် ခံစားမှုတို့ကို တနင်္ဂနွေရက်စားကြရသည်။ ဖက်ဆစ်ထောင်တွေလူ့သမိုင်းမှာ ရှိခဲ့ပြီးသား။ ဗမာဖက်ဆစ်တွေအတွက် လမ်းပြခဲ့တဲ့ ဟစ်တလာရဲ့ အော့ဇ်စစ်အကျဉ်းထောင်ကိုပါကြည့်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ရဲ့ခဲခန်းတွေကို ကြည့်။ ဗီယက်နမ်မလွတ်မြောက်မီက ဗီယက်ကောင်းတွေကို အရှင်လတ်လတ်ခဲခန်းပို့ခဲ့တဲ့ အမေ ရိုကန်အကျဉ်းထောင်တွေကို ကြည့်။ ဗမာဖက်ဆစ်ကလဲ အဲဒီခဲခန်းတွေအတိုင်းပေါ့။

နေဝင်းဖက်ဆစ်အုပ်စုအဆက်ဆက်ရဲ့ဖက်ဆစ်အကျဉ်းထောင်ဆိုတာ ယုံကြည်ချက်သမားတွေကို ချေမှုန်းပစ်တဲ့နေရာဖြစ်သလို အတွေးအခေါ်နဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကိုလည်း ချေမှုန်းပစ်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းအရပ်ဒေသဖြစ်သည်။ ခက်တာက အတွေးအခေါ်နဲ့စိတ်ဓာတ်ယုံကြည်မှုတွေကို အဲဒီလို ချေမှုန်းပစ်လို့ရတယ်ဟု ထင်နေသည်။ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဖက်ဆစ်လို့ ဒီအမှာထဲကနေပြီး ကျနော်တို့ ပြောလိုက်ပါရစေ။ မထင်ပါနဲ့။ လူဟာမွေးကတည်းက လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်ခွင့်၊ ယုံကြည်ခွင့်ရှိပြီး သား။ ယုံကြည်ချက်သမားဟာ ဘယ်သောအခါမှအလံမလှဲပါ။ သမိုင်းအရပ်ရပ်ကလည်း ထိုအချက်ကို ပြသနေလျက်ပါ။ ဆရာဝင်းတင့်ထွန်းကဗျာထဲကအတိုင်းပါ။ “ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာပဲ အာဇာနည်များစွာကိုဖွားသစ်၊ သံမဏိစစ်စစ်ပေတင်ခံ၊ မီးလျှံတွေတွင်းမှာဖြတ်ကျော်ရင်း အလင်းချစ်သူတွေလဲ မွေးလာတယ်...” ဟုတ်သည်။ ထိုဖက်ဆစ်တို့၏ငရဲခန်းသင်္ချိုင်းမီးလျှံထဲမှာ အလင်းချစ်သူတွေမွေးလာခဲ့တာပါ။ တနည်းပြောရရင် အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေထဲက ပြည်သူတွေရဲ့ကိုယ်စား အန်တုတော်လှန်ခဲ့ကြသည့် အလင်းချစ်သူ သူရဲကောင်းတွေ။

ဒီလိုငရဲခန်းကနေ အသက်ရှင်လျက်ထွက်လာခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာ တော်လှန်ရေးသမား၊ သိက္ခာကြီးမားသည့် ယုံကြည်ချက်သမား၏ဖက်ဆစ်ထောင်အတွေ့အကြုံ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာကြောင့် ကျနော်တို့သစ္စာစာပေအဖွဲ့က မထုတ်ဝေဘဲနေရမည်နည်း။ ဒီဝတ္ထုတိုတွေကို ထုတ်ဝေခွင့်ရခဲ့သည့်အတွက် ဆရာဝင်းတင့်ထွန်းကို ကျနော်တို့တလိုက်တလှုံ ကျေးဇူးတင်သည်။ ကျနော်တို့က တပါးသူရဲ့အနှောင်အဖွဲ့၊ ထောက်ပံ့ကြေးနှင့်ကင်းသည်ထက်ကင်းပြီး ကျနော်တို့ခြေထောက်ပေါ်ကျနော်တို့ရပ်ပြီး ကျနော်တို့လုပ်အားခချွေးနံ့စာနဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျနော်တို့ချွေးနံ့စာများသည် ဗမာပြည်သူလူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကျိုးရှိစေသည့် စာပေနှင့် သာထိုက်တန်သဖြင့် ကျနော်တို့တော်လှန်ရေးစာပေကို ရွေးချယ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရမည့်သူများမှာ သစ်ခက်သံလွင်အဖွဲ့ကိုပါ။ သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်လထက်စောပြီး စာအုပ်ကိုထုတ်ဝေဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပေးသည့်အတွက် ဆရာတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အစာအိမ်ရောဂါခံစားနေရလျက်က ကျန်းမာရေးကို မငဲ့ကွက်ဘဲ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအတွက်လုံးပန်းပေးသည့် ဆရာကိုခင်လွန်းကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ကျနော်တို့ရင်တွေထဲမှာ မှတ်တမ်းတွေရေးထိုးပြီးသားပါ။

တော်လှန်ရေးသစ္စာဖြင့် ...
သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေအင်အားစု
အောက်တိုဘာ ၅၊ ၂၀၀၅။

နိဒါန်းစကားဦး ကျေးဇူးအမှာ

နိဂုံးလေးဘက် အုတ်ရိုးအုတ်တံတိုင်းခြားလိုက်ရုံနဲ့ ကမ္ဘာတခု လောကတခု ဖြစ်သွားရတဲ့နေရာဟာ ထောင်ပါပဲ။ ပုံမှန်လောက ပုံမှန်လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတူမျှနိုင်တော့လောက်အောင် အံ့ဩစရာ ပြောင်းလဲသွားရပါတယ်။ ကမ္ဘာတခု လောကတခု ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဘယ်လိုကမ္ဘာ ဘယ်လိုလောက ဖြစ်သွားရပါသလဲ။ တခွန်းတည်းနဲ့ ချုပ်ပြီးပြောရရင် ... ငရဲကမ္ဘာ ငရဲလောက၊ လောကငရဲပါပဲ။

ပြင်ပကမ္ဘာ ပြင်ပလောကနဲ့မတူခြားနားတဲ့ ကမ္ဘာအညစ် လောကအညစ်တခု ဖြစ်သွားရတဲ့အလျောက်၊ မတူခြားနားတဲ့ဝေါဟာရတွေ အသုံးအနှုန်းတွေလဲ တသီးတသန့်၊ တကန့်တစုံ၊ တစုံတဘာသာ ကွာပြားခြားနား လှစွာ ရှိလာပါတယ်။ ကြည့်ပါ ...

ပုံစံ၊ လက်ကောက်၊ အမူတွဲ၊ အိုးစား၊ ဘူးဝ၊ မိန်းဂျေးလ်၊ ဘုတ်တိုက်၊ ဘာယာ၊ တန်းစီး ၊ ဂန် ဖလား၊ တလာစီ၊ ဖိုကြီး၊ အလုပ်ကြီး၊ ပါမယ်၊ ထောင်ငင်စာ၊ လိုင်းဝင်၊ လိုင်းသွင်း၊ အကြံအဖန် ... စတဲ့စတဲ့ ဝေါဟာရတွေဟာ ထောင်ဝေါဟာရတွေပါ။

ဒီလောကဟာ ငရဲလောက ... လောကငရဲဖြစ်တဲ့အတွက် အင်မတန် ပူလောင်ပါတယ်။ အလွန်တရာ ယုတ်မာရိုင်းရိုင်းပါတယ်။ တော်တော်ကို ခါးသည်းနာကျည်းစရာ ကောင်းပါတယ်။ စက်ဆုပ်စရာ အနိဋ္ဌာရုံတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လွှမ်းမိုး ပုပ်ဟောင် နံ့စော်နေရာ အရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအရပ်ကို မစည်ကားအပ်ရာအရပ်အဖြစ် ထုံးတမ်းစဉ်လာ ပြောကြဆိုကြ သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ လူသေမြုပ်နံ့ရာ သင်္ချိုင်းသုဿန် လုပ်တိုင်းကုန်းနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ မစည်ကားအပ်ရာအရပ်အဖြစ် တတန်းတည်း သဘောထားခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါဖြင့် ဒီလိုမစည်ကားအပ်ရာအရပ်မှာ ဘာကြောင့်လူတွေ ပြည့်နှက်ကြပ်ညပ်နေအောင် စည်ကားနေရပါသလဲ။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ နယ်ချဲ့ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ခေတ်ကနေ၊ ကနေ့အထိ ခေတ်တိုင်းခေတ်တိုင်း တခေတ်ထက် တခေတ်တိုးတိုးပြီးသာ မစည်ကားအပ်ရာအရပ်မှာ စည်ကားနေကြရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

မတူခြားနားတဲ့ ခေတ်ကာလတွေအလျောက်၊ နှောင်အိမ်၊ ကြေးတိုက်၊ အချုပ်၊ ဂျေးလ်၊ စံပြထောင်၊ ပုံစံထောင်၊ အကျဉ်းထောင်၊ ထောင် ... စသဖြင့်စသဖြင့် အမည်တွေ ဘယ်လောက် ကွဲပြားကွဲပြား၊ အနှစ်သာရ အရကတော့၊ သက်ဆိုင်ရာအုပ်စိုးသူတွေရဲ့ အာဏာတည်မြဲရေး၊ ဆက်လက်အုပ်စိုးမင်းမှုနေနိုင်ရေးတွေအတွက် မရှိမဖြစ် ဖွဲ့စည်း ထူထောင်တပ်ဆင်ထားရတဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရေးကိရိယာတွေထဲမှာ အရေးကြီးကိရိယာ တန်ဆာပလာတခုဟာ ထောင်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ထောင်ဆိုတာ အုပ်စိုးသူတို့ရဲ့ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရေး ကရိယာတခု ဖြစ်တဲ့ အတွက်၊ ရာဇဝတ်မှုပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဒုစရိုက်သမားတွေမှ ရောက်ရှိကြုံတွေ့ ထည့်သွင်း ခံရတာမဟုတ်၊ မတရားတဲ့အုပ်စိုးမှုကို တုံ့ပြန်ဆန့်ကျင်အန်တုတိုက်ပွဲဝင်ကြသူ၊ အမှန် တရားဘက်မှရပ်တည်ခဲ့ကြသူ လူကောင်းသူကောင်း သူရဲကောင်းတွေလဲ ရောက်ရှိကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်စံမြန်း ထည့်သွင်းခံရရာ နေရာတခုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ထောင်ဆိုတာ လူ့ဂုဏ်ပုဒ်မှန်အမျှနဲ့လူ့အခွင့်အရေးအားလုံးကို ချိုးနှိမ်ဖျက်သိမ်း ပစ်လိုက်တဲ့နေရာဖြစ်ရုံမက မတရားသဖြင့်နှိပ်စက်စော်ကားရာ၊ ယုတ်ယုတ်ကန်းကန်း ပြုမှု ရာ၊ အကျဉ်းတန်ဆုံး လူမဆန်ဆုံး အရပ်လဲပဲဖြစ်သလို ပုန်ကန်သူ တော်လှန်သူ အမှန် တရားဆုတ်ကိုင်သူများ ကာလမရွေး ကြုံတွေ့ရောက်ရှိ သွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိတဲ့ အနီးစပ်ဆုံး နေရာ ဒါမှမဟုတ် သံခဲတင်အစမ်းသပ်ခံရာ ပေတင်ခုံတခု၊ စမ်းသပ်ကွင်းတခုလဲပဲ ဖြစ်တယ် လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ...ထောင်ထဲမှာ တခါက ကျနော်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သားတဦးဖြစ်ရစဉ်က ...

ထောင် ... တဲ့
 နောင်အိမ်မျှသာ မဟုတ်
 လူ့ဂုဏ်ပုဒ်မှန်သမျှကို ချေနှင်း
 ခါးသည်းခြင်းပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ဗဟိုချက်
 ရက်စက်မှုပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ရပ်ဝန်း
 သွေးရိပ်စွန်းနေတဲ့ အမှောင်မြေ ... လို့ ကဗျာဖွဲ့ဆိုဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြီးမှ ...
 ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေရာမှာပဲ
 အာဇာနည်များစွာကို ဖွားသစ်
 သံမဏိ စစ်မစစ် ပေတင်ခံ
 မီးလျှံတွေတွင်းမှာ ဖြတ်ကျော်ရင်း

အလင်းချစ်သူတွေလဲ မွေးလာတယ် ... လို့ ဖော်ကျူးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ထောင်ထဲတုန်းက ထောင်ခံစားမှု ကဗျာတွေ တော်တော်များများ စပ်ဆိုရေးသီဖြစ်ခဲ့သလို၊ ထောင်ကပြန်လာ တော့လဲ ထောင်လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးနှစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပုဒ်လုံးကို ဆရာ မောင် စွမ်းရည်၊ တင်သိန်းမောင် (ထောင်ထဲမှာပဲ ကျဆုံးသွားရရာတဲ့ အဲဒီအယ်လ်ဒီ ကိုသိန်းတင်)၊ ကိုဌေးအောင်(ဖင်လင်း)၊ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာမတဦးနဲ့ ရဲဘော်ရေးဘော်တချို့ကို ပေးပြီး

ဖတ်စေခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခုထောင်ဝတ္တုတိုလေးတွေထဲကတချို့ကို ပထမဆုံးစပြီးရေးဖြစ်ခဲ့တာ ကိုဇင်လင်း အိမ်မှာဖြစ်ပြီး၊ ကိုဇင်လင်းကို အဦးဆုံးပေးပြီး ဖတ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိပါတယ်။ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီး မတိုင်မီကာလကပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘယ်မှာမှ ဖော်ပြနိုင် ခွင့် စာအုပ်အဖြစ်ထွက်ပေါ်လာခွင့် စက်တင်ပုံနှိပ်နိုင်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ ဟိုမှာဒီမှာ သိုထား ဝှက်ထား အပ်နှံထားခဲ့ရပါတယ်။

ပြည်ပကိုထွက်လာခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ထောင်တွင်းခံစားခဲ့ ရမှုလေးများကို (အရင်ကရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးပြီးသားရော မရေးသားဖြစ်သေးတာပါ) ပြန်လည် စုစည်းစုစည်းဖော်ရေးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိုးကြိုး၊ ဒေါင်းအိုးဝေ၊ ဥဒါန်းတို့မှာ သင့်လျော်သလို ပေးပို့ အသုံးပြုခွင့်ရခဲ့ပေမဲ့၊ ထိုပိုင်းထံပိုင်းနဲ့ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကျကျ နပ်နပ်ခံစားရမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါ။ စုစည်းစည်း သိမ်းသိမ်းထုပ်ထုပ်ပေါင်းရုံးတင်ဆက်ချင်ပေမဲ့ လုပ်ခွင့်ဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ အခုမှ ... အခုလို ထောင်ဝတ္တုတိုပေါင်းချုပ်အဖြစ် စုစည်းစည်း ပေါင်းရုံးတင်ဆက်ပေးအပ် ခွင့်ရတဲ့အတွက် သစ္စာစာပေရဲဘော်ရေးဘော်အားလုံးကို လေးလေးနက်နက် ကျေးဇူး စကား ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ရင်တွင်းမှတ်တမ်း ဝမ်းပန်းတသာ မှတ်သားထားလိုက်ပါတယ်။

အခုတင်ဆက်လိုက်တဲ့ ထောင်ဝတ္တုတိုလေးများဟာ မဆလစစ်အစိုးရခေတ်မှာ အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်တို့မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဘဝပုံရိပ် တစွန်းတစကောက်ကြောင်း ခဲခြစ်လေးများဖြစ်သလို၊ ကျနော့်ကိုယ်တွေ့ခံစားရချက် တစိတ်တပိုင်း မပီမသ ရုပ်ပုံလွှာ အစစ်အမှန်များလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မဆလခေတ် နောက်ဆုံးနေ့ဝင်ခါနီး၊ မဆလအကျဉ်းထောင်ဖိနှိပ်ရေးယန္တရားကြီးရဲ့ တကယ့်သရုပ်သကန်ကို ပြန်လည်စောင့် မြေရာကောက်ကြည့်နိုင်ကြရင်း၊ စစ်အာဏာ ရှင်စနစ် ခေတ်တလျောက်က ဖောက်ပြန်ဆိုးဝါးလှတဲ့ အကျဉ်းထောင်ယန္တရားကြီး တခုလုံး ရဲ့ ကွင်းဆက်အစိတ်အပိုင်း တဆစ်တကန့်တကွေ့တချို့ကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်နိုင်တာ အဖြစ် သို့မဟုတ် လိုအပ်ချက်တခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်နိုင်တာအဖြစ်၊ တစုံတရာ ရရှိခံ စားနိုင်ကြတယ်ဆိုရင်ဖြင့်၊ ကျနော် ကြည်ကြည်နူးနူး ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလိုက်ပါမယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
ဝင်းတင့်ထွန်း
၈ | ၈ | ၂၀၀၅

ထောင်စုတို့များ (၁)

ဝင်းတင်ထွန်း

တိုက်တန်းစီး

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

“အခု... မင်းတို့ရောက်လာတာ ထောင်။ ထောင်မှ... တိုက်လို့ခေါ်တဲ့နေရာ ရောက်လာတာ။ အိမ်မှာနေ... အိမ်စည်းကမ်း၊ ကျောင်းမှာနေ ကျောင်းစည်းကမ်း၊ တိုက်မှာနေ တိုက်စည်းကမ်း ... ထောင်စည်းကမ်းဆိုတာ ပုံစံ၊ တိုက်စည်းကမ်းဆိုတာ ပုံစံ။ ပုံစံကို စုံကန်လို့ကတော့ အမေရေ... ကျွဲမတွေ့ဘူး ဖြစ်သွားမယ်။ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ အပြင်မှာ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ မင်းတို့ရဲ့ဂုဏ်တွေ သိက္ခာတွေ ဘာကြီးတွေ ညာကြီးတွေဆိုတာကို ထောင်စုဝမှာချွတ်ထားခဲ့...”

ထောင်အမှုထမ်းတကောင်ရဲ့ထောင်တွင်းကမ္မဝါရွတ်သံက ခပ်ထန်ထန် ပျံ့လွင့်လာတယ်။ အင်းစိန်နရသိန်ကမ္ဘာရဲ့နေ့က ပူပြင်းလောင်မြိုက်ရတဲ့အထဲ နားထဲသံရည်ပူနဲ့ လောင်းချလိုက်သလိုပါပဲ။ ကျနော်ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေမိတယ်။ ကျနော်ကို ပိတ်လှောင်ထားရာ (၅)တိုက်နံပါတ်(၁)အခန်းထဲကနေ အပြင်ဘက်ဆီ အတတ်နိုင်ဆုံးနားစွင့်ပြီး ဆက်နားထောင်နေမိတယ်။

“ကံ... မျိုးသိန်း ... ထုံးစံအတိုင်း ပုံစံပြပေးလိုက်ပါဦး ...”

စကားသံ အဆုံးမှာတော့ ...

“ပုံစံပြမယ်... သေချာကြည့်၊ သေချာနားထောင်...”

ပြာလအဲ့အဲ့ သံပြာစူးစူး မျိုးသိန်းရဲ့အသံက အမိန့်ချမှတ်ခါနီး တရားသူကြီးရဲ့လေမျိုးနဲ့ ခပ်ဆောင့် ဆောင့် ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“... ဟောဒါ ထိုင်ပုံစံ၊ တင်ပလွင်ခွေထိုင်ထား၊ လက်နှစ်ဖက်က ခူးပေါ်တင်ထား၊ လက်မကို လက် ထဲမှာ ထည့်ဆုပ်ထား၊ ခါးကို မတ်မတ်ထား၊ မျက်စေ့က တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်မလုပ်နဲ့။ တန်းစီ ...ဆိုတဲ့ အသံကြားရင်... ဒီလိုထိုင်နေရမယ် ...ဟောဒါက ရပ်ပုံစံ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာဟောဒီလိုအုပ်ပြီး ချထားရမယ်...ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တွေနဲ့ စကားပြောရင် တင်ပြစရာရှိရင် ဒီလိုပုံစံရပ်ပြီး စကားပြောရမယ်။ ဆရာတွေဆိုတာက ဒီကအမှုထမ်းတွေအားလုံးကိုပြောတာ...”

မျိုးသိန်းရဲ့ သံပြာစူးစူး ပြာလအဲ့အဲ့သံဟာ အောင်ပွဲရစစ်သူကြီး လေမျိုးထွက်လိုက်၊ ဖန်တရာ တေအောင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပသခဲ့ပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက်၊ တရားနိုး အိပ်ချင်မူးတူး ထရွတ်ရတာတောင် အထစ်အငေါ့မရှိတော့တဲ့ ဘုရားကိုးဆူဆရာလေမျိုးထွက်လိုက်နဲ့ နိမ့်ချိုမြင့်ချို ပေါ်လာ နေတယ်။ အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ကြားဖူးနေရပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကျနော်တို့အဖို့မှာတော့၊ ဓာတ်ပြားကွဲ မှိုတက် ကြီးကို အပ်သွားတုံးတုံးနဲ့ဖွင့်ပြနေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီထူးခြားနားနားဓာတ်ပြားကွဲသံကြီးကို ကြားရတိုင်း ကြားရတိုင်း ရင်ထဲကျင်ခနဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာတော့အမှန်။ နာကျင်ခံခက် ဖြစ်ရတာလဲအမှန်။ မျက်စိထဲ ပြေးပြေးမြင်နေမိတတ်တာက မွေးထားကျွေးထားတဲ့ သခင်အကြိုက် မဲမဲမြင်ရာပြေးလွှားထိုးဟောင် လှုပ်ရှားပြနေရတဲ့ အင်မတန်ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိလှတဲ့ ခွေးနက်ဂုတ်ကျား ခွေးမြီးတိုကြီးတကောင်။

“ကိုင်း ... ပုံစံစမယ်...” မျိုးသိန်းရဲ့အသံ။

ကျနော်နဲ့တခန်းတည်းအတူနေရတဲ့ အောင်သန်းမြင့်က ကျနော်လို အပြင်ဘက်ကအသံတွေဆီ

အားစိုက်နားစွင့်နားထောင်နေရာက ကျနော်တို့မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျနော်က ဟူးခနဲ သက်ပြင်းတချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။

ကျနော်အာရုံသိတွေက လှမ်းမြင်နေတယ်။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ရဖူးပြီးသားဖြစ်တဲ့အပြင် နေ့စဉ်လိုလို ကြားသိနေရတဲ့ အမှတ်သညာအစုစုတွေရဲ့ ဖော်ပြမှုကြောင့် ကျနော်တို့စံမြန်းနေရာ (၅)တိုက်(၁)ခန်း နံရံကြီးနဲ့ ကပ်ရက် အုတ်တံတိုင်းတထပ်ခြားရဲ့ ဟိုမှာဘက်ကဖြစ်ပေါ်နေမယ့် မြင်ကွင်းတွေကို လှမ်းမြင်နေတယ်။ ဒီအုတ် တံတိုင်းတို့ရဲ့တဖက်မှာ ဗာဒီပင်လတ် တပင်ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီဗာဒီပင်ရိပ်ဘေးမှာ တိုက်ရုံးခန်းဆိုတဲ့ မီးကင်းတံ လိုလို ကင်ပေတိုင်ယာယီ အချုပ်စခန်းထောက်တံလိုလို စခန်းရုံးလေးရှိပါတယ်။ အဲဒီ တိုက်ရုံးခန်းမြေကွက်လပ် မှာ မြန်မာကင်ပေတိုင်လက်သစ်များရဲ့ဖမ်းဆီးခြင်းခံထားရတဲ့ အသစ်စက်စက် အကျဉ်းသားများဟာ နေပူထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘူမိကမ္ဘာလွှာ မြေကျောက်မာပေါ် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဖင်ချပြီး တင်ပလွှင်ခွေထိုင် ထိုင်နေလိမ့်မယ်။

အသံတင် ပြာလအဲ့အဲ့မဟုတ်၊ အသားအရောင်ပါ မဲကျုတ်ကျုတ် ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေတဲ့ ‘မျိုးသိန်း’ က၊ ဂုဏ်ပြုခံတပ်ဖွဲ့ကို လေ့ကျင့်သင်တန်းပေးနေရတဲ့ သင်တန်းနည်းပြမှူး ဝိုက်မျိုးတဝက်၊ အာဏာပါးကွက်သား ဝိုက်မျိုးတဝက်နဲ့ မျက်နှာကိုတင်းတင်းထားပြီး ရှေ့တိုးနောက်ဝင် လမ်းသလားနေလိမ့်မယ်။

ကင်ပေတိုင် တိုက်ရုံးခန်းတံတွင်းက၊စားပွဲရှေ့မှာ၊ စစ်တပ်က တိုက်ရိုက်ခန့်ထားတဲ့ ဆာဂျင်သိန်းမြိုင် ဆိုသူကိုယ်တိုင် ဒါမှမဟုတ် တာဝန်ကျ ထောင်တပ်ကြပ်ကြီးသုံးရစ်ကိုယ်တိုင် အမြန်သားထိုင်ရှုစားနေပြီး ကျန် တရစ် နှစ်ရစ်နဲ့ အရစ်မရှိပါဒါများက ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြပါလိမ့်မယ်။

“စမယ်...” မျိုးသိန်းရဲ့ ပြာလအဲ့အဲ့အသံရဲ့နောက်ပိုင်း မကြာမီလာတော့မယ့်အသံက လူဗျောသံ နရသိန်ဗျောသံဆိုတာကိုလဲ ကျနော်ကြိုတင်သိရှိနေပါတယ်။

“ပုံစံ...”

“ထိုင်မယ် ...”

“ထမယ် ...”

“ဘုန်း ဝှမ်း ဖျောင်း ... ဘုတ်... အွန်...”

မျိုးသိန်းရဲ့ပုံစံတိုင်သံ ခေါ်သံတွေနဲ့အတူ တဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဘုန်း ဝှမ်း ဖျောင်း ... ဘုတ်... အွန်တွေကတော့ လက်စွမ်းပြ ထုသံ နှက်သံ ရိုက်သံတွေနဲ့ ခံရသူဘက်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေ...

“ဒီခါကြီးက ဘာလို့ကုန်းနေရတာလဲ ... ဘုန်း”

“ဒီလက်က အနုလက်သီးဆုပ်ထားသလိုကြီး ... ဘုတ်”

“ဒီကျောယားကြီးက လောက်လေးကိုင်းလို ကော့မနေနဲ့၊ မတ်မတ်ထား ... ကိုးဆယ်ဒီဂရီ မတ် မတ် ...ဝှတ် ... အွန် ...”

မျိုးသိန်းရဲ့ သံပြားစူးဟောက်သံငေါက်သံ၊ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ရိုက်နှက်ထုထောင်းပြရသံတွေ အဆက်မပြတ် ညံ့စည်စင်ထွက်လာတယ်။

အသစ်စက်စက် အကျဉ်းသားများခမျာ မြေပြင်ပေါ် ပုံအလိမ်းလိမ်း ချွေးအရွှံ့ရွှံ့နဲ့ အလဲလဲအလူးလူး ခံနေကြရပါလိမ့်မယ်။ ကျွဲပေါက်တကောင်လို ပြေးလွှားထွန်က အော်ဟစ်ပြနေရတဲ့ မျိုးသိန်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာလဲ ချွေးတွေစို့နေပါလိမ့်မယ်။

တိုက်တန်းစီးမျိုးသိန်းရဲ့ ဒီလိုတိုက်ပုံစံပြသံတွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြားလာရပြီဆိုရင်တော့ တိုက်ထဲမှာ အမှုတွဲသစ်တွေ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားသစ်တွေ စုပုံရောက်ရှိလာနေပြီ။ အပြင်မှာ တပြည်လုံးအဖမ်းအဆီးတွေ

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

များနေပြီဆိုတဲ့ သင်္ကေတပါပဲ။

နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေများ အဆွဲခံရပြန်ပြီလဲ။ ကိုယ်နဲ့တဆက်တည်း အမှုတွဲတူတွေများလား။ လှုပ်ရှားမှုအသစ်တွေများ ထပ်ပေါ်လာတာလား။ ...လား၊ ...လားဆိုတဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ တွေးတောထင်မြင် မှန်းဆ ကြည့်မှုတွေနဲ့အတူ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်ခဲ့ရ ကြေကွဲခဲ့ရ ဆိုနှင့်ခဲ့ရတာချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပုံစံပြသံ ရိုက်သံနက်သံတွေငြိမ်သက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာချိန်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း...

“ဗျာထောင် နောက်လှည့် တန်းစီထား ...”

မျိုးသိန်းရဲ့ သံပြာလအဖွဲ့ စူးရှရှဟာ နွေလေရူးနဲ့အတူ ခပ်သဲ့သဲ့ပဲ လိမ့်ဝင်လာတယ်။ ဒီတိုက်မှာမဟုတ်ပဲ (၄)တိုက်လား၊ (၂)တိုက်လားဆီ နေရာချထားလိုက်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် (၅)တိုက်ထဲဆီအထိတော့ စူးစူးရှရှရင့် ရောက်မလား။ ဒါပေမဲ့ နှင့်နှင့်စူးစူး ခံစားနေရဆဲရင်ခွန်သံကတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတုန်းလေ။ ရပ်မသွား၊ ငြိမ်မသွား။

“အင်း ... နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များဖြစ်မလဲ ကဗျာဆရာရေး...” အောင်သန်းမြင့် က ကျနော်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတဖွဖွနဲ့ပြောတယ်။

“မျိုးသိန်း ဒီဘက်ရောက်လာတဲ့အခါ ချောမေးကြည့်ပေါ့။ မောင်ရင်နဲ့ ရင်းနှီးသားပဲဟာ”

ကျနော်ကပြောတော့ အောင်သန်းမြင့်က ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

အရင်က ဒီအခန်း(၁)ထဲ ကျနော်ရောက်မလာခင်၊ အောင်သန်းမြင့်ပဲနေရတုန်း၊ ညဘက် တိုက်တန်း ပိတ်ချိန်မှာ မျိုးသိန်းကိုလဲ ဒီအခန်း(၁)မှာပဲ နေရာချထားပေးတော့ အောင်သန်းမြင့်ဟာ မျိုးသိန်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ချက်အားဖြင့် ရင်းနှီးနေပြီးသား။

“မျိုးသိန်းက ကျနော်ကိုတော့ မျက်နှာနာနေသလိုဖြစ်လို့ ရေချိုး ဝန်ဖလားချတွေမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှာပူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဘာသတင်းမှ သိပ်မပြောဘူး။ သူ့အဘ ဆာဂျင်သိန်းမြိုင်တို့ မျက်နှာညိုမှာ သိပ်ကြောက်တာ...”

အောင်သန်းမြင့်က ကျနော်ကိုရင်းပြတော့ ကျနော်ပြုံးလိုက်မိတယ်။

(၂)

မျိုးသိန်းဟာ တိုက်တန်းစီး။

‘တန်းစီး’ဆိုတဲ့ရာထူးဟာ နရသိန်ထဲမှာ နဲနဲနောနော ရာထူးမဟုတ်။ အကျဉ်းသားကနေဖြစ်နိုင်တဲ့ ရာထူးတွေထဲမှာ အမြင့်ဆုံး။ အပြင်ကနေ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်တွေကို ငွေထိုးလိုင်းဝင်မှရနိုင်တဲ့ ရာထူးနေရာ ဖြစ်ရုံမက ကိုယ်တိုင်ကလဲ ရိုက်ရဲ နှက်ရဲ ထုရဲ ထောင်းရဲတဲ့ လက်စလက်နဂိုဦးမှ။ အများအားဖြင့် နှစ်ကြီးသမား လူသတ်သမားနဲ့ ဓားပြကြီးတွေ ဒီလိုရာထူးမျိုးရလေ့ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ‘တိုက်တန်းစီး’ လို နေရာမျိုးကျ၊ အထက်ပါ အရည်အချင်းတွေအပြင် ထောက်လှမ်းရေးကြိုက် ဆာဂျင်သိန်းမြိုင်တို့လို ကောင်တွေအကြိုက်ပါ ပြည့်စုံလုံလောက်ဖို့လိုသေးတယ်။ ‘တိုက်’ဆိုတာ ထောက်လှမ်းရေးကဖမ်းဆီးထားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ၊ အများအားဖြင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေ ထားတဲ့နေရာလေ။

မျိုးသိန်းဟာ သတ်မှတ်အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံသူ။ အရင်က “စစ်သား”ဆိုတဲ့ဟာကလဲ ထောက် လှမ်းရေးကြိုက်။ လူလုံးလူဖန်က ကျွဲပေါက်တကောင်လို။ ထုရေး နှက်ရေး လက်မနှေးတတ်တာ သူ့အမှုကနေ သက်သေခံပြီးသား။ သူ့အထက်အရာရှိ ဗိုလ်မှူးတဦးအပါအဝင် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်လာခဲ့တဲ့လူသတ်မှုနဲ့

တသက်တကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံထားရသူ။ စစ်ခုံရုံးကနေ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ပြီး အရပ်ဘက်ထောင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်လို့ အင်းစိန်ထောင်ထဲရောက်လာရသူ။ ဗိုလ်နေဝင်းဟာ သူ့စစ်တပ်ထဲက သူ့ခွာရာ တိုင်းလာနိုင်ဖွယ် ရှိသူမှန်သမျှ ဘယ်လောက်ပဲဖြုတ်ထုတ်ပယ် ပေါ်လစီကျင့်သုံးပြီး ရက်ရက်စက်စက် အရေးယူခဲ့ယူခဲ့၊ အပြင်က သာမန်လူတွေနဲ့ယှဉ်ကြည့်ရင် တပ်ကလာသူဟာ သူများထက် ခေါင်းတလုံးပိုနေနိုင်စေရေးအတွက် အရိုးအရင်းလေးတွေ ပြန်ချကျွေးတဲ့ စံနမူနာခဲ့သလို၊ စစ်တပ်က စစ်သားအဖြစ်က လူသတ်မှုကျူးလွန်လာခဲ့တဲ့ မျိုးသိန်းဟာလဲ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ တိုက်တန်းစီးအဖြစ် ထောက်လှမ်းရေးကြိုက် နေရာရလာတာ ဘာမှတော့ မဆန်း။

ထောင်ထဲမှာ စစ်ကြောရေးတော်တော်နဲ့ မပြတ်နိုင်ဘဲ ထောက်လှမ်းရေးက မကြာခဏ တိုက်ထဲက ဆွဲဆွဲထုတ်ပြီး ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက် အငြိုးအတေးခံရသူတွေအထဲ ကျနော်ဟာ တယောက်အပါအဝင်။ အဲဒီတော့ တိုက်တန်းစီးမျိုးသိန်းဟာ ကျနော့်ကိုလဲ တော်တော်မျက်မှန်းတန်းမိနေခဲ့ပြီ။

တိုက်တကာ ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ရှိနေတဲ့ တိုက်တန်းစီးမျိုးသိန်းဟာ ကျနော်တို့ကိုထားရာ (၅)တိုက်ထဲကိုလဲ မကြာခဏရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ ရံဖန်ရံခါ ကျနော်နဲ့အောင်သန်းမြင့်တို့စံမြန်းရရာ (၅)တိုက် အခန်း(၁) ရှေ့ သံတိုင်နားအထိ ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်။

“ကိုမျိုးသိန်း ... ဆေးလိပ်မီးလေးဘာလေး လုပ်ပါဦးဗျ” လို့ အောင်သန်းမြင့်ကတောင်းရင်၊ အပြင်မှာ ရာသီဥတုသာယာနေရင် မျိုးသိန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လာပေးတတ်တယ်။ တခါတရံ ဟိုပြောဒီပြော ရယ်မော ပြုံးရွှင်ပြီးတောင် စကားလက်ဆုံ ကျပြနေပြီဆိုရင်တော့ အပြင်မှာ ရာသီဥတု တော်တော်ကောင်းနေတဲ့သဘော မှတ်ယူနိုင်တယ်။ တိုက်ရုံးခန်းတဲမှာ ဆာဂျင်သိန်းမြိုင်မရှိဘဲ နိုင်းယှဉ်ချက်အားဖြင့် သဘောထားသိပ်မဆိုးလှတဲ့ ဝါဒါအကြပ်အိုကြီးတယောက်လောက်ပဲ တာဝန်ကျနေတာမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ဝါဒါဝယ်လေးတွေ တခြား တိုက်တတိုက်တိုက်မှာ စားကျက်ကျပြီး ဒီဘက်မှာ အခြေအနေကောင်းနေတာမျိုးလဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ “ကိုမျိုးသိန်း ... ဆေးလိပ်မီးလေး ...” ဆိုတာကို စကားမပြန်ဘဲ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး သွက်သွက်သွက်သွက် ထွက်သွားရင်တော့ အပြင်မှာ ရာသီဥတု သိပ်မသာယာ။ ဒီဘက်မှာ တခန်းနဲ့တခန်း စကားလှမ်းဆက်သွယ်ပြောဆိုတာ သတိထားလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီ(၅)တိုက်(၁)ခန်းဟာ တိုက်စခန်းရုံးတဲနဲ့ အနီးဆုံးနေရာ။

ရာသီဥတုသာယာနေတယ်လို့မှတ်ယူရမယ့် တညနေခင်း မျိုးသိန်း ကျနော်တို့တိုက်ခန်းရှေ့ ရောက်လာတယ်။

စိတ်ကြိုက်ဖွပ်လျှော် ရေချိုးခွင့် အခွင့်အရေးအပြည့်အဝရရှိထားတဲ့ မျိုးသိန်းဟာ ရေမိုးချိုးပြီး ဆံပင်ကို ဆီရွှဲရွဲလိမ်းထားရုံမက၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်ကလဲ ဖြူဖွေးသန့်စင်လို့။ မဲနက်နေတဲ့ အသား အရောင်ကြောင့် စိတ်ကြိုက်လျှော်ဖွပ်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအရောင်ဟာ ပိုလို့တောင် ဖွေးဥနေသယောင်ရှိတယ်။ ပုဆိုးပြာကို တိုတိုပါအောင်ဝတ်ထားတော့ သူ့ခြေသလုံးအစုံဟာ ကျွဲပေါက်တကောင်ရဲ့ ခြေအစုံလို အမွှေးအမျှင်တွေ အပြိုင်းအရိုင်းနဲ့။

“ခင်ဗျားက ကဗျာဆရာလား”

ခင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မျိုးသိန်းက ဦးဦးဖျားဖျား ကျနော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလာတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် အောင်သန်းမြင့်နဲ့ပဲ ဦးတည်ပြောဆိုတတ်တဲ့ မျိုးသိန်းက ကျနော့်ကို ဦးတည်ပြောဆိုလာတာ ဖြစ်တဲ့အပြင်၊ ဝါဒါတွေရှေ့မှာ အကျဉ်းသားမှန်သမျှအပေါ် မောက်မောက်မာမာလေသံနဲ့သာ အမြဲတန်းပြောဆိုတတ်တဲ့သူက “ခင်ဗျားက...” ဆိုတဲ့ နှာမိစားဝေါဟာရကို သုံးစွဲပြောဆိုလာတာကြောင့် ခဏတော့ ကျနော် အံ့သြသလိုဖြစ်သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ ပြီးလိုက်မိတယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်က သိချင်လို့ပါ။ ကျနော်လဲခင်ဗျားလိုပဲ မဟုတ်မခံ လူတယောက်ပါဗျာ...”

ကျနော် ဒုတိယမိတ်ပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားကို စစ်ကြောရေး ခဏခဏထုတ်ပြီး မကြာမကြာတီးနေကြတယ်ဆိုတာ ကျနော်လဲ မြင်သိကြားနေရတာပဲဗျာ။ ကျနော်တော့မဟုတ်ဖူးနော်၊ ခင်ဗျားကို တီးတာ စစ်ကြောရေးမှာ၊ ကျနော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို (၆)တိုက်ထဲ အဆိုးဆုံးထည့်ထားတာရော... ခင်ဗျားကို ခေါင်းမာတယ်ပြောနေကြသံတွေရော ကျနော်ကြားကြားနေပါတယ်။ ခင်ဗျားလို ကျနော်လဲ ခေါင်းမာခဲ့ဖူးသူပါ။ မဟုတ်ရင် နဲ့လေးမှမခံချင်ဘူး၊ မဟုတ်မခံ စိတ်ကြီးခဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ကျည်တက်လုံးကုန်အောင် ဆွဲပစ်ခဲ့တာပေါ့။”

“အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာတုန်း ခင်ဗျားအမှုက...” အောင်သန်းမြင့်က မျိုးသိန်းကိုဆက်ပြော အောင်လမ်းကြောင်းပေးလိုက်တယ်။

“ရှေ့တန်းက ပြန်လာကြပြီ။ လန့်ချိပြီး ရှေ့တန်းမှာနေခဲ့ရတိုက်ခဲ့ရင်း တာဝန်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ ကျနော်က ငှက်ဖျားအကြီးအကျယ်တက်နေတယ်။ အန္တရာယ်မရှိတော့တဲ့ ကိုယ့်ဝင်ထဲရောက်လာကြပြီ။ နောက်တရက် ကျော်ကျော်ဆို... မြို့ပေါ်ရောက်တော့မယ်။ ကျုပ်တို့ ဒုရင်းမှူးဗိုလ်မှူးက တောထဲမှာပဲ ပျော်ပွဲလုပ်တယ်ဗျာ။ ပစ်ရတဲ့ ဂျီသား ဆတ်သား တောဝက်သားတွေရော၊ အာမီရစ်တွေ ဖောချင်းသောချင်းရောနဲ့ စိတ်ကြိုက်သောက်ကြစားကြ ပျော်ကြစမ်းပေါ့။ သီချင်းဆိုကြ ကကြခုန်ကြ သောက်ကြစားကြနဲ့ တညလုံးမီးပွဲကြီးပျံ့... ငှက်ဖျားတက်နေတဲ့ကျနော်က သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွေတိုလို့...။ စားနိုင်သောက်နိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူတို့ဆူညံ ကခုန်နေကြတာကို၊ လူကမခံမရပ်နိုင်အောင် နားမခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်...ကျနော်က သိပ်မဆူကြပါနဲ့လို့ပြောတော့ တကောင်က ကျနော်ကိုဟားတယ်။ ဗိုလ်မှူးကလဲ ဟေ့ကောင်မျိုးသိန်း... မင်းဖျားနေတာနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့သူတွေ မင်းလိုနေစေချင်လို့ ဘယ်ရမလဲကွလို့ဟောက်တယ်။ ကျနော် ထောင်းခနဲဒေါသတွေ ပိုပိုပေါက်ကွဲထွက်လာတယ်။ သူတို့ကဆက်ပြီး စားကြသောက်ကြ ကကြခုန်ကြနဲ့ ကျနော်ကိုရန်စနေသလိုပဲ။ နားကလဲ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင်ဖြစ်လာတော့...”

မျိုးသိန်းက စကားစကိုဖြတ်လိုက်ရင်း ကျနော်တို့မျက်နှာလှမ်းကြည့်တယ်။

“ဒါလောက်တောင်ရှိတဲ့လူတွေ... ဒါလောက်တောင် ထောင်းပန်တာ နားမလည်တဲ့ကောင်တွေ ဆိုပြီး၊ လှဲပြီးမှိုန်းနေရာကထပြီး၊ အနားက ကိုယ့်သေနတ်ကိုယ်ဆွဲပြီး အဲဒီမှူးပြီးကနေတဲ့ ဒုရင်းမှူးကနေ ရယ်မောကခုန်နေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ကျည်တဘောက်လုံးကုန်အောင် ဆွဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ဗိုလ်မှူးလဲ ပွဲချင်းပြီး... နှစ်ယောက်သုံးယောက်လဲ အတုံးအရုန်း ... ကျန်တဲ့သူတွေလဲ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ပြီး ပွဲပြတ်သွားတာပဲ။ ကျနော်လဲပိုင်းအချုပ်ခံလိုက်ရပြီး သတိလစ်သွားတယ်။ ဗိုလ်မှူးလဲသေ ရဲဘော်နှစ်ယောက်လဲသေ၊ တယောက် ဒဏ်ရာရ... နောက်ဆုံးစစ်ခုံရုံးမှာ။ ရှေ့တန်းပြန်ဆိုတာရယ် ငှက်ဖျားအကြီးအကျယ်တက်နေ ဆိုတာရယ်ကို ထောက်ပြီး (၁၀)နှစ်လောက်ပဲ သက်သက်ညှာညှာချမလို့တဲ့ဗျာ...ဒါပေမဲ့...”

မျိုးသိန်းက သူ့ရံပြာလအဲ့အဲ့ စူးရှအသံနဲ့ ဆက်တိုက်ကြီး စိတ်ပါလက်ပါပြောနေရာက တံတွေးကို မျိုချရင်း ခဏနားလိုက်ပြန်တယ်။

“... စီရင်ချက်ချခါနီးမှာ သေသွားတဲ့ဗိုလ်မှူးကတော်က ဘယ်လိုထင်လိုက်သလဲဆိုတော့“ အမလေးကိုကိုရဲ့၊ ရန်သူနဲ့တိုက်ရတာတောင် ကျည်တစုပဲမထိခဲ့ရပဲ... ကိုယ့်အောက်ကလူက ပစ်သတ်တာကျမှ အဖြစ်ဆိုးရပေလေတယ်...”လို့ အော်...အော်ငိုလိုက်ရော...ဒိုင်းခနဲ တသက်တကျွန်းဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ကျနော်က

အဲဒီလို...”

ကောင်းခန်းရောက်ခါနီး ပရိသတ်ကြီးမှင်တက်မိနေတာလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ ပြဇာတ်မင်းသား တယောက်ရဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့ ကျနော်တို့ဆိုလှမ်းကြည့်ပြန်တယ်။ ကျနော်တို့ငြိမ်နားထောင်နေတာကို အားရသွားပြီး...

“ကျနော်က အဲဒီလိုကောင်းမျိုးဗျ၊ ကျနော်စိတ်ဓာတ်က ဘယ်တော့မှပုံမခံတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျနော်လဲ ခင်ဗျားလို မဟုတ်မခံ၊ မဟုတ်မခံ၊ အမှန်တရားကိုကြိုက်တဲ့လူပီလို့ပြောတာ...”

မျိုးသိန်းက တကယ့်အောင်ပွဲခံ စစ်သူကြီးတယောက်ရဲ့ဟန်၊ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ခဲ့သူကြီး တယောက်ရဲ့ မာန်မျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့သံပြာစူးစူးဟာ ပိုပြီးသံစဉ်မြင့်နေခဲ့တယ်။

ကျနော်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တတိယမိ ပြီးလိုက်မိတယ်။

“ဘယ့်နယ်တန်းဗျ... ခင်ဗျားက ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာဆိုတော့...”

“ ဒီမယ်ကိုမျိုးသိန်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျနော်နဲ့ မတူဘူးလေ...”

“ဗျာ...” သူက ကျနော်ကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်တယ်။

“ကျနော်က ဂရုစိုက် ပမာမထားလုပ်တာမခံနိုင်လွန်းလို့ လူတောင်သတ်လာခဲ့တဲ့ကောင်၊ ဖိနှိပ်တာ ကို ဆန့်ကျင်ပြလာတဲ့ကောင်၊ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ဖိနှိပ်မှုကိုလက်တွေ့နဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်ပြလာခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ...”

နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်နေရာက စောဒကစကားကိုဆိုလာတယ်။

“ဒီမယ်ကိုမျိုးသိန်း၊ ခင်ဗျားက အမှန်တရားကို ကြိုက်တာလဲမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်မခံဆိုတာလဲမဟုတ် ဘူး။ တကယ်က သူများက ခင်ဗျားအပေါ်လုပ်တာကိုသာ မခံနိုင်တဲ့သူ၊ ခင်ဗျားအပေါ်မဟုတ်တာလုပ်တာကို သာ မခံနိုင်တဲ့သူ။ ကိုယ်ခံရတာကို ပြန်တုံ့ပြန်ဝံ့ရုံနဲ့ အမှန်တရားဘက်ကလူလို အလိုလျောက် အဓိပ္ပာယ် မထွက်ဘူး...”

မျိုးသိန်းက ကျနော်ကို နားမလည်နိုင်သလို ထပ်ကြည့်နေတယ်။

“... ဖိနှိပ်မှုကို တကယ်မုန်းတဲ့လူဟာ၊ ဖိနှိပ်တာကို တကယ်မကြိုက်တဲ့လူဟာ သူကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်တော့မှ မဖိနှိပ်ဘူး။ ဖိနှိပ်တဲ့နေရာလဲ ဘယ်တော့မှမနေဘူး။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မနေဘူး”

မျိုးသိန်းက သံတိုင်ကိုလက်တဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး စကားပြောသံကိုနားထောင်နေရာကနေ မျက်နှာကို တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ လွှဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်ဆီသူကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေတယ်။

“ကိုမျိုးသိန်း ... ဘာကိစ္စရှိလဲမသိဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဆရာကြီးမေးနေတယ်...” ထမင်းထိုး ထွန်းဆိုဝင်လာပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ မျိုးသိန်းဟာချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ကျနော်ပြောတာကို သူနားလည်သလား၊ နားမလည်ဘူးလားဆိုတာ ကျနော်မသိ။ သူ့ဘယ်လို သဘော ပေါက် ခံယူသွားမယ်ဆိုတာလဲ ကျနော်မသိ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာတော့ “ပုံစံထိုင်ထား...” ဆိုတဲ့ မျိုးသိန်းရဲ့ သံပြာစူးစူးကို (၄)တိုက်ဘက် ဆီကနေထွက်ပေါ်လာတာ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။ နံနဲခင်းလို့ လှမ်းလို့ပဲလား ဘာလားတော့ မပြော တတ်ပါ။ သူ့အသံဟာ ခါတိုင်းခါလောက် မရှုရှလှလို့တော့ စိတ်ကထင်နေမိပါတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ အခိုင် အမာမပြောနိုင်။ တိုက်ထဲဆီ နွေလေရူးတချက် ပြေးဝင်လာတယ်။ အပူရှိန် အပူငွေ့တွေနဲ့ တလှုပ်လှုပ်။ ■

ဝင်းတင်ထွန်း

၁၂၊ ၅၊ ၂၀၁၃

ထောင်စုတိုများ (၂)

ရွှေဆေးလိပ် ငွေဆေးလိပ်

ဝင်းတင်ထွန်း

Ngaar Soe
10/9/05

ရွှေဆေးလိပ် ငွေဆေးလိပ်

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

ကမ္ဘာ့ငွေကြေးနယ်ပယ်မှာတော့ ပေါင်စတာလင်ကို အခြေခံတဲ့နယ်ပယ်၊ ဒေါ်လာကို အခြေခံထားတဲ့ နယ်ပယ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျနော်တို့ဗမာပြည်တောင် ပေါင်စတာလင်နယ်ထဲပါနေရာက ဗိုလ်နေဝင်းလက်ထက် ဗိုလ်နေဝင်းစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ထွက်ခဲ့မှ ပေါင်စတာလင်နယ်နဲ့ ဝေးသွားခဲ့ရတော့တယ် ဆိုပဲ။ ငွေကြေးဆိုတာ အသုံးခံယူနှစ်တခုအဖြစ်နဲ့ ကုန်ပစ္စည်းဖလှယ်မှုဆိုင်ရာ ကြားခံတန်ဖိုးပစ္စည်းတခုအဖြစ်နဲ့ ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ ငွေကြေးဆိုတာ ပေါ်လာပြီးတဲ့နောက် ရွှေကိုကျောထောက်နောက်ခံပြုထားတဲ့စနစ်တို့၊ ပေါင်စတာလင် ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်လာကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုထားတဲ့စနစ်တို့ဆိုတာတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။

နရသိန်ကမ္ဘာမှာတော့ ငွေကြေးစနစ်ဟာဆေးလိပ်၊ ဆေးလိပ်ဟာငွေ၊ ဆေးလိပ်ဟာ ရွှေ၊ ဒါပေမဲ့ တထောင်နဲ့ တထောင် အခြေခံငွေကြေးစံ ဆေးလိပ်ချင်းကတော့ မတူပြန်။

အင်းစိန်ထောင်ကြီးမှာက သနပ်ပင်မကျင်လှရဲ့ နွားဆေးလိပ်နဲ့ ကျားမသန်းဌေးရဲ့ ကျားအသေးဆေးလိပ်က အခြေခံငွေကြေး။ ငူးယားစီးကရက်ကတော့ ရွှေပေါ့။ သာယာဝတီထောင်ကျတော့ ကြယ်ငါးပွင့်မခင်ညိုဆေးလိပ်ဟာ အများသုံးငွေ။ ပြည်ထောင်မှာကျ ‘ကျားပျံ’နဲ့ ‘နဝင်းဒေါ်သိန်းတင်’ ဆေးလိပ်တို့ဟာ အများကြိုက်ငွေ။

ထောင်ထဲမှာ ငွေကိုတရားဝင်ကိုင်ပြီးသုံးစွဲခွင့်မရှိတဲ့အတွက် အကျဉ်းသားတွေဟာ ဆေးလိပ်ကိုငွေအဖြစ် သဘောထားပြီး သုံးစွဲနေကြရတာပါ။ ဒါကြောင့် ထောင်ထဲမှာဆေးလိပ်ရှိရင် ငွေကြေးရှိနေဘိသကဲ့သို့ပါပဲ။

အင်းစိန်ထောင်ငွေကြေးဈေးကွက်ရဲ့တရားဝင်ငွေကြေးလဲလှယ်နှုန်းကတော့ နွားတလိပ် ကျားလေးနှစ်လိပ်။ ဒါကြောင့် ထောင်ဝင်စာလက်ခံရရှိသူတိုင်း၊ ရုံးထွက်အဖြစ် တရားရုံးသွားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရသူ အကျဉ်းသားတိုင်းဟာ ဆေးလိပ်ထုပ်ကိုမပါအောင် မှာကြ ယူခဲ့ကြလေ့ရှိတယ်။ အင်းစိန် နရသိန်ကမ္ဘာရောက် အကျဉ်းသားများကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နွားနဲ့ကျားပေါ့။ တခြားတံဆိပ်ဆေးလိပ်သယ်လာမိလို့ကတော့ ငွေကြေးဈေးကွက်မှာ လဲလှယ်ရတာ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ရတာအခက်။ ဗမာပြည်ထဲ ကျူးဘားငွေစက္ကူကိုင်ထားမိသလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ငူးယားဘူးစိမ်းလေးများ မပါပါအောင်ဆွဲလာနိုင်ခဲ့လို့ကတော့ အင်းစိန်နရသိန်ကမ္ဘာမှာ ‘ရွှေ’ပေါ့။ တာဝန်ရှိ ဆရာကြီးဆရာလေးဆိုသူတွေကို ရွှေပေးထားလိုက်ရင် မျက်နှာကောင်းကို ရလိုတဲ့။ အဆောင်ရောက် အကျဉ်းသားဆိုလျှင် ... “ခပ် ... တခွက်” “ခပ် ... တခွက်” နဲ့ ဘယ်တော့မှ(၉)ခွက်လောက်ထက် ပိုမချိုးရနိုင်တဲ့ ရေချိုးချခြင်းအမှုမှာ ‘ရေကန်ဘာယာ’ ဆိုသူကို တလရွှေနှစ်ဘူးလောက် ဒါမှမဟုတ် မကျင်လွန်း(၅၀)လောက် ပေးထား လိုင်းဝင်ထားနိုင်လို့ကတော့ စိတ်ကြိုက်သဘောရှိ ရေချိုးခွင့်ရသတဲ့။ ပြီးတော့ နေ့လည်နေ့ခင်း ချေးပါသေးပေါက်ပြုမလား၊ ဂုန်နီအိတ်စုတ်လေး ဖြစ်ကတတ်ဆန်းကာပေးထားတဲ့ ဘုရားရိုးစူးကြိုးပစ် အိမ်သာဆိုတာ မာ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ဆိုသူကို ကျားလေးမသန်းဌေး (၂)လိပ်မပေးလို့ကတော့ အိမ်သာတက်ခမပေးလို့ကတော့

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဒုက္ခလှလှ တွေ့သွားနိုင်တယ်။ “ဟေ့ ... မပေးနိုင်ဘူး” ဆိုရင်၊ “ရတယ် ... ကိုယ့်ချေး ကိုယ်ကျုံးသွား” လို့ ဘုတ်ကိုက်က အကြပ်ကိုင်ပညာပြပါလိမ့်မယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ နယ်စားပယ်စားတွေက အများသား။ အဆောင်ရောက်လို့ “ချက်ဟင်း” လေးများ စားချင်သေးသလား။ ပုံစံထမင်းဟင်းနဲ့ စားမဝင် မျိုမကျဖြစ်လျှင်...။ ဖိုကြီးထဲကတာဝန်ရှိသူကိုလိုင်းဝင်ထားပြီး တလနွားဆေးလိပ်တရာပေးထားရင်၊ ညနေတိုင်း တယောက်စာဟင်း တခွက်တခွက် ‘ချိုင့်ဆွဲ’ လစားသဘော လာပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ နွားတရာက ဒီလောက်အထိ အရှိန်ဩဇာကြီး သတဲ့။ တပတ်မှာတခါ၊ တခါမှာတနပ်တည်းစားရတဲ့ “အသားစားနေ့” ပုံစံဟင်းတတုံးစားချင်ပါလျက် ကြိတ်မှိတ် အထော်ခံပြီးပြန်ရောင်းရင် ဘာအသားဟင်းပုံစံတုံးဖြစ်ဖြစ် တတုံးနွား(၅)လိပ်ပဲ ရနိုင်တယ်။

(၂)

ကျနော်တို့တတွေ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအဖြစ် ‘တိုက်’ ထဲရောက်ရတော့ ဘယ်သူမှ ထောင်ဝင်စာ ပါဆယ်မရသေး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုသေးချိန် ...

(၅)တိုက်ထဲထားသူတချို့ကို (၂)တိုက်ထဲရွှေ့လိုက်ကြပြန်တယ်။ ကျနော်(၂)တိုက်ထဲရောက်သွားတယ်။

(၂)တိုက်ဟာ ကြီးတိုက်။

(၅)တိုက်ဟာ တဖက်ရပ်တိုက်ဖြစ်ပြီး (၂)တိုက်ကျတော့၊ အဆောက်အဦးကြီးတခုတည်းအတွင်းမှာ မျက် နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းလေးတွေ တည်ရှိနေတဲ့တိုက်။ အလယ်မှာက လူသွားသမံတလင်း ကွက်လပ်ပြင်က ကျယ် ကျယ်။ တခြားတိုက်တွေလို တဖက်ရပ်မဟုတ်တဲ့အတွက် (၂)တိုက်ကို ‘ရင်ကွဲတိုက်’ လို့လဲခေါ်ကြတယ်။

ကိုယ့်တိုက်ခန်းကနေ ရှေ့တည့်တည့်ကတိုက်ခန်းကိုလှမ်းမြင်နေရပေမဲ့ နှစ်ခန်းထက်တော့ ပိုမမြင်။ ဟိုဘက် နဲ့ သည့်ဘက် သံတိုင်တံခါးမကြီးဖောက်တပ်ထားပုံက ဇစ်ဇက်ပုံသဏ္ဍာန်။

အဲဒီတုန်းက(၂)တိုက်ဟာ ကြီးဒဏ်ကျခံထားရသူကြီးသမားတွေလဲရှိတဲ့ တကယ့်ကြီးတိုက်။ သေဒဏ်ချ မှတ်ခြင်းခံထားရသူ ကြီးသမားတွေလဲရှိတဲ့ တကယ့် ကြီးတိုက်။ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံထားရသူ ကြီးသမားက တော့ နှစ်ဦးပဲရှိပါသေးတယ်။ တဦးကလူသတ်မှု၊ တဦးကတော့ ဓားပြလူသတ်မှု။

ကျနော်မြင်ရတဲ့ ကျနော်ရှေ့တည့်တည့်အခန်း(၂)ခုကတော့ ကိုရွှေမန်းတို့အခန်းနဲ့ ဝေါကိုတင်ရွှေတို့အခန်း၊ ကိုရွှေမန်းအခန်းက ကိုရွှေမန်းနဲ့အခြားသူတဦးရှိသလို၊ ဝေါကိုတင်ရွှေကြီးအခန်းကလဲ ကိုတင်ရွှေကြီးနဲ့ ကိုချစ် ဆောင်ဦးတို့နှစ်ဦး။ (ကိုတင်ရွှေကြီးကား ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံနောက်ပိုင်း **NLD** (အန်အယ်လ်ဒီ) ဝေါ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၊ ကျနော်တို့နဲ့နေရတဲ့ ၁၉၈၂ ကာလတုန်းကတော့၊ ၁၀(က) နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမား)။

ကျနော့်ကိုတော့ စီးပွားရေးမှုနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးကဖမ်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးနဲ့အတူထားတယ်။ တဦးက ဦးကြင်မောင်၊ တဦးက ဦးစိုးမြင့်တဲ့။ အမူက ကျွန်းသစ်အမူ၊ နှစ်ဦးစလုံးဟာ တရွာတည်းသား။ ဦးကြင်မောင်နဲ့ ဦးစိုးမြင့်က သူတို့အမူဟာ ဘာမှမဟုတ်။ ကျနော့်လိုနိုင်ငံရေးမူမဟုတ်တဲ့အတွက် မကြာခင်ပြန်လွှတ်မှာသေချာ တယ်လို့ မကြာမကြာ ပြောလေ့ရှိတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဆေးလိပ်ကို အသေကြိုက်။ ခက်တာက ထောင်ဝင်စာကလဲ တယောက်မှမရှိ။ ဆေးလိပ်ဟာ ဒီထဲမှာ တကယ့်ငွေ တကယ့်ရွှေ။ အပြင်မှာတုန်းက ဆေးလိပ်ကိုနဲ့နဲ့ပါးပါး သောက်ခဲ့သေးပေမဲ့ ဒီထဲလိုနေရာရောက်တော့ ကျနော်ကဆေးလိပ်ကိုမသောက်ဘဲနေလို့ လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်တယ်။ သူတို့မှာ ကတော့ တကယ့်ကိုဒုက္ခ။ ဆေးလိပ်မသောက်ရရင် မနေနိုင်။

(၅)တိုက်ထဲတုန်းကလဲ ဆေးလိပ် ကြိုက်သူတွေရဲ့ဒုက္ခကို ကျနော်ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ဖူး ကြုံဖူး ကြားဖူး

များလှပြီ။

(၅)တိုက်ရုံနေ့လည်နေ့ခင်းတွေမှာ...

“မော်ထူး အိုဟာ”

“တအိုးပါ...” ဆိုတဲ့ စောဘောနယ်နဲ့စော်စေးထူးတို့ရဲ့ အပြန်အလှန်လှမ်းဆက်သွယ်ပြောဆိုသံတွေ မကြာမကြာကြားရတယ်။ စောဘောနယ်နဲ့စောစေးထူးတို့က ကေအင်ယူက ကရင်ရဲဘော်လေးနှစ်ယောက်။ အစကတော့ ဒီကရင်ရဲဘော်လေးနှစ်ယောက် ကရင်စကားနဲ့ဘာတွေပြောဆိုနေကြသလဲဆိုတာ ကျနော်နား မလည်။ နောက်ပိုင်း မိတ်ဆွေတဦးကပြောပြမှ “မော်ထူး အိုဟာ...” ဆိုတာ ဆေးလိပ်ဂိုလားလို့ လှမ်းမေးသံ ဖြစ်ပြီး “တအိုးပါ...” ဆိုတာ “မရှိဘူး” လို့လှမ်းဖြေသံမှန်း ကျနော်သိလာရပါတော့တယ်။ မော်ထူးအိုဟာနဲ့ တအိုးပါ... (၅)တိုက်ထဲမှာ မကြာမကြာကြားခဲ့ရတဲ့ အသံနှစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျနော်ရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေ ကိုဒါသကျော်ထူးကြီးကတော့ တနေ့၊ ထတု့ပြီး “ရဲဘော်တို့ ရဲဘော်တို့... တဆိတ် နားဆင်ပါခင်ဗျာ” တဲ့။ ဘာများပါလိမ့်မယ်လို့ သေသေချာချာ နားစွင့်လိုက်ကြချိန်မှာ... “ကျနော်မှာ အမ တယောက်ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရည်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်နေစိတ်ထားလဲ သင့်ပါတယ်။ အဲဒါ... ယောက်ဖတော်ချင်တဲ့ သူများရှိရင် ... ကျနော်အမကို ဆေးလိပ်နှစ်ဆယ်နဲ့ရောင်းမယ်၊ ဆေးလိပ်ပေးကြပါဗျိ ...” တဲ့။

အားလုံး ပြုံးမိခဲ့ကြပါတယ်။ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြုံးမိခဲ့တာပါ။

သူက အဲဒီလိုအတည်ပေါက်ဟာသလုပ် လေလံတင်ရုံမက၊ သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ကျနော်ကိုလဲ သူ့ရဲ့ဆေးလိပ် သောက်ရရေးစီမံချက်ကြီးထဲမှာ ကြိဖန်ချောက်ချ အသုံးချသွားခဲ့ပါသေးတယ်။ တည... အိပ်ချိန်လဲ မရောက်သေး အိပ်လဲမအိပ်နိုင်သေးတဲ့ ညတညမှာ၊ သံတိုင်ရှေ့မျက်နှာအုပ်ပြီး ကောင်းကင်တခိုဆီ လှမ်းမျှော်ငေးငူနေမိတုန်း ညစောင့်ဝါဒါအသစ်တဦး ကျနော်အခန်းရှေ့ရောက်လာတယ်။ ဝါဒါအသစ်ကလေးက အသက်တောင် နှစ်ဆယ် ကျော်သေးဟန်မတူပါ။ ဝါဒါပါးလဲ ဝသေးဟန်မတူပါ။ သူက ကျနော်အခန်းရှေ့ရောက်ပြီးမှ ခြေသုံးလေးလှမ်းဆုတ် ပြီး တိုက်ရုံးခန်းဘက်ကလာနိုင်တဲ့ တခုတည်းသောအဝင်တံခါးပေါက်ဝဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ သေချာ သွားပုံရမှ ဘယ်သူမှ ဒီဘက်လာနိုင်ဖွယ်ရာမရှိတော့လို့ စိတ်ချသွားဟန်ရှိမှ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကနေ တစ် တခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်လေး လေးငါးခြောက်လိပ်။

ကျနော်က အံ့သြနေမိတယ်။

“ခင်ဗျားက ဗေဒင်လက္ခဏာပညာ တော်တော် တတ်တယ်လို့ ဟိုး ... ဘက်က ကိုကျော်ထူးက ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒါ ကျနော်ကြည့်ပေးစမ်းပါဗျာ...” တဲ့။

အင်း ... ကိုဒါသကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ။ သူ့အကြံအဖန်ဇာတ်လမ်းထဲ ငါ့ကိုမပါအောင် ဆွဲသွင်းလိုက် ပြီလို့ ဒက်ခနဲသံလိုက်ရင်း၊ သူ့ရဲ့ဆေးလိပ်သောက်ချင်လွန်းမှုကြီးကို စာနာနားလည်မိရင်း၊ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူး တော့ပါဘူးဆိုတဲ့စဉ်းစားမှုမျိုးနဲ့ ကျနော်မှာ ခပ်တည်တည်ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ လုပ်ရပါတော့တယ်။ တော်ပါ သေးရဲ့၊ မဟာဘုတ်ဗဟုသုတလေးနဲ့ ကိုင်ရုံ ဗဟုသုတလေး ရှိထားပေလို့သာ။ နို့မဟုတ် မလွယ်။ နာရီဝက် လောက် ကြိဖန်ဟောလိုက်ရတယ်။

နောက်နေ့မနက် ဝါဒါတွေ မနက်ဆိုင်းညဆိုင်း လဲသွားပြီးချိန်လောက်မှာတော့ “ကဗျာဆရာရေး... ကဗျာ ဆရာရဲ့ မနေ့ညက ကျုပ်ဖန်လိုက်တဲ့အကွက်ဝင်ရဲ့လား” လို့ အော်မေးတယ်။ “ခင်ဗျား တော်တော် ပြဿနာ ရှာတဲ့လူ” လို့ အော်ဖြေတော့ သူက တဟားဟားရယ်နေတယ်။ ပြီးတော့ “ဆောရီးပဲ ကဗျာဆရာရေး... မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား အရည်အချင်းကို ယုံပြီးသား၊ အဲဒါ ဆေးလိပ်ရရင် ဂန်ဖလားချမှာ ကျနော်ကိုပေး ...” တဲ့။

အခု ဒီရင်ကွဲတိုက်ထဲရောက်လာတော့ ကိုဒါသထက်ဆိုးတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့နေပြန်ပြီ။

(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

“ကိုကြင်မောင်... ခင်ဗျား ရန်စောင်လေးရောင်းဗျာ”

တရက် ...ဦးစိုးမြင့်က မျက်မှောင်ကြီးကိုတွန့်ထားရာက အဆိုပြုချက်တင်သံ လေးလေးနက်နက် ထွက်လာ တယ်။

သံတိုင်နားမျက်နှာကပ်ပြီး တောင်တောင်အိအိလှမ်းကြည့်နေတဲ့ ဦးကြင်မောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ကိုစိုးမြင့်ရာ ဒါလေးတော့ မရောင်းပါရစေနဲ့ဗျာ၊ မိန်းမကိုယ်တိုင် သေသေချာချာရက်ပြီး အမှတ်တရ ထားတာလေးမို့ပါ...”တဲ့။

“အမလေး ... ခင်ဗျားကလဲ ဘာအရေးကြီးလဲ၊ အိမ်ထောင်သက်တောင် နှစ်အစိတ်ကျော်ပြီပဲဟာ...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစိုးမြင့်ရဲ့၊ ဒီစောင်လေးက အိမ်ထောင်ဦးပစ္စည်းပျ၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည်စောင်သည်လာရင် တောင် ဒီစောင်တော့ ထုတ်မပေးခဲ့ဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့်လဲ ခုထိအသစ်အတိုင်းပဲ အရောင်တောင်မညှိုးဘူး။ ခုမှ... ထောက်လှမ်းရေးတွေလာခွဲမှ ဒီစောင်လေးကို မိန်းမက တမင်မှတ်မှတ်သားသားထည့်ပေးလိုက်တာ ...”

“ခင်ဗျားဗျာ... ကြိဖန် နှမေျာနေတယ်၊ ကျုပ်မှာပါလာတဲ့ တက်ထရွက်တိုက်ပုံတောင် ထုတ်လဲပြီးပြီ။ အဲဒါ ပွဲနေပွဲထိုင်ဝတ်ဖို့ ကျုပ်မိန်းမက သေချာတိုင်းချုပ်ပေးထားတာ။ အဲဒါလဲ ဒီထဲမှာ နွားတရာပဲရတယ်။ ဒါတောင် အပြည့်မရပါဘူး၊ ထမင်းထိုးစားပြက ရောင်းပေးခ ပွဲခဆယ်လိပ်ဖြတ်သွားတယ်၊ အဲဒါလဲ ခင်ဗျားအသိပဲ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူသောက်ခဲ့ ကြတာပဲ။ ဒီတခါတော့ ခင်ဗျားရောင်းဖို့သင့်တာပေါ့”

ဦးကြင်မောင်မျက်နှာကြီးမှာ ပြိုတော့မယ့်မိုးနွယ် ဖြစ်လာတယ်။ ကျနော်က ဖျာစုတ်လေးပေါ်မှာလှဲရင်း သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာတွေကို ငေးမောကြည့်နေမိတယ်။ ခဏကြာတော့...

“ကျနော့် ပုဆိုးလေးရောင်းလိုက်မယ်ဗျာ၊ စောင်လေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ပုဆိုးကလဲ မှတ်မှတ်ရရ သုံးခါပဲ ဝတ်ဖူးသေးတာပါ။ ဒီထဲမှာ တခါမှတောင်မဝတ်ဖူးဘူး ...”

ဦးကြင်မောင်က လေပြေထိုးရှာတယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ဟာ မဖုံးနိုင်ဖိနိုင် အထင်းသားပေါ်လို့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကလဲ အခုလိုအကြီးအကျယ် မျက်နှာကြီးအိုစာသွားပြီး တနေ့လုံးသက်ပြင်းတွေ တဖွဖွဖြစ်နေတာ ကျနော်ပြန်သတိရမိတယ်။ အဲဒီနေ့က မျက်နှာထားအတည်ပေါက်နဲ့ ခပ်နောက်နောက် ခပ်ခြောက်ခြောက်ပြောတတ်တဲ့ နှစ်ရစ်ဝါဒီအကြပ်တယောက် ကျနော်တို့အခန်းရှေ့ ရပ်လာတယ်။

ဦးကြင်မောင်ကြီးက မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက ကိုမြင့်လှမ်းပစ်ပေးလာလို့ရလာတဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေး လက် ကကိုငါပြီး မီးလေးတတို့လောက်ရနိုင်ဖို့ စကားစရာပြောရင်း ဆေးလိပ်မီးတောင်းတယ်။

“ကျနော်တို့နှစ်ယောက်က သစ်မှုပါ၊ သူ့လို နိုင်ငံရေးမဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံရေးသမားလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှုက လဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ပါ ဆရာရယ် ...” ကျနော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း လေအေးအေးလေးနဲ့ အဖွင့် စကားချီတော့...

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်းမှုမဟုတ်လား”လို့ ဝါဒီအကြပ်ကပြန်မေးတယ်။ ဦးကြင်မောင်ကပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်းဆိုမေ့ပဲ ရေမျောကမ်းတင်ကျွန်းပါ။”

“အမလေး ရေမျောကမ်းတင်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်းဟာ ကျွန်းပေါ့။ နိုင်ငံရေးမှုကမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်အမိန့်တွေဘာတွေ ထွက်လာရင် ဒိုင်းခနဲအရင်လွတ်သွားနိုင်တယ်၊ ကျွန်းကတော့...”

ဦးကြင်မောင်ကြီးမှာ မျက်လုံးလေးပေကလပ်ပေကလပ် ဖြစ်လာတယ်။

“...ကျွန်းဆိုတာ... အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကဆိုရင်... သွားကြားထိုး နားပန်းပန်တောင်မရဘူး သေဒဏ်ပဲ။ အင်မတန်အမှုကြီးတာ...” လိုဖြစ်ခြောက်သွားရင်း မီးခြစ်လေးတခြစ်ခြစ်ပြီး မီးညှိပေးသွားခဲ့တယ်။ ဦးကြင်မောင်ကြီး ဆေးလိပ်တိုလေးတောင် ကောင်းကောင်းမသောက်နိုင်ရှာခဲ့။ တနေ့လုံး မျက်နှာကြီးညိုနေခဲ့ပုံမှာ ခုလိုပုံအတိုင်း တထေရာတည်း။ ကျနော်မှာ ပြီးရ အခက် ရိရအခက်။ ရီလဲ မရီရက်ပြန်။

(၃)

ကနေ့တော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက၊ ဆေးလိပ်စစ်ဆင်ရေးကြီးကို အပြင်းထန်ဆုံးဆင်နွှဲဖို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ညှိနှိုင်းရေးဆွဲထားကြပြီးပြီ။

ဒီဆေးလိပ်စစ်ဆင်ရေးမျိုးက ခါတိုင်းလဲ ပုံမှန်လိုလိုဆင်နွှဲနေကြ။ အရင်တုန်းကတော့ သမရိုးကျအဆင့်နဲ့ ဆင်နွှဲပြီး ကနေ့တော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆင်နွှဲဖို့အထိ ရည်စူးပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

မနက်ဂန်ဖလားချမှာ ကျနော်တယောက်တည်းက သောက်ရေအိုးရေဖြည့်ရေးရာ သေးဂန်ဖလားချရေးကိုပါ တာဝန်ယူရမယ်။ ဦးစိုးမြင့်က ချေးဂံဖလားကိုချပြီး အချိန်ကိုတတ်နိုင်သမျှဆွဲရင်း အဆူအဝေါက် ခံတန်ခံရပါမယ်။ အရပ်အမောင်းထောင်ထောင်နဲ့ အပြေးအလွှားလဲမြန်လှတဲ့ ဦးကြင်မောင်ကြီးက ကြိုးသမားနှစ်ဦးရဲ့ နေရာတဝိုက်က ကြိုးသမားနဲ့ကြိုးစောင့်ဝါဒတွေပစ်ချထားတဲ့ဆေးလိပ်တိုတွေကို တတ်နိုင်သမျှ မျက်စိရှင်ရှင် လျင်လျင်သွက်သွက်နဲ့ မရရအောင်ကောက်ယူရမယ်။ ကိုယ့်အရင်ဂန်ဖလားချသွားတဲ့သူတွေထဲကလဲ ဣန္ဒြေမပျက်ကောက်ယူသွားကြဦးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် များများတော့မရနိုင်မှာ သေချာတယ်။ မရရင် ကြိုးသမားဆီက ဖြစ်ဖြစ် တတိုရရ တောင်းဖြစ်အောင် တောင်းလာဖို့။

တခန်းပြီးတခန်း ဂံဖလားချဖွင့်နေပြီ။ တခါဖွင့် ရှေ့ဘက်တခန်း၊ နောက်ဘက် တခန်းနှုန်း။ ဦးကြင်မောင်ကြီးက လည်ပင်းတရှည်ရှည်။ ကျနော်တို့သုံးဦးသား ပုဆိုးကိုတိုတိုဝတ်ထားကြရုံမက သေးဂန်ဖလားနဲ့ ချေးဂန်ဖလားကိုလဲ အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။

“ထွက်” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ သံတံခါးမ၊ဂလန်တံကြီးဆွဲဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျနော်ကသောက်ရေအိုးကိုဆွဲပြီး ပြေးရတယ်။ တိုက်ကြီးရဲ့အပြင်ဘက်မှာ သေးအတွက်သွန်ဖို့ စည်ပိုင်းပြတ်တလုံး၊ ချေးအတွက်က တလုံး၊ အနီးမှာဆေးဖို့ ရေစဉ်အိုးကြီးတလုံး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေရာမှာ သောက်ရေပြေးဖြည့်နေတုန်း ဦးစိုးမြင့်ကြီးက တုန်တုန် တုန်တုန်နဲ့ ချေးဂန်ဖလားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သွန်နေတယ်။

ဦးကြင်မောင်ကြီးကတော့ လေရဲ့အဟုန်မျိုးနဲ့ ကြိုးသမားအခန်းရှေ့က ကြိုးစောင့်ဝါဒတွေ လဲလျောင်းစောင့်လင့်ရာ သံခွတင်လေးနှစ်လုံးဘေး အပြေးအလွှားလှည့်ပတ်ပြီး ဆေးလိပ်တိုတွေရှာဖွေနေတယ်။ ကျနော် သေးဂန်ဖလားကြီးသယ်လာချိန်မှာတော့ ဦးကြင်မောင်ကြီးဟာ လေးဘက်ကြီးထောက်ပြီး သံခွတင်အောက် အလယ်လောက်ဆီက ဆေးလိပ်တိုတိုကို အရစွန့်ကောက်နေပုံရတယ်။ ဂန်ဖလားချ တာဝန်ကျကြီးကြပ်သူ ဝါဒက သားရေခါးပတ်တရမ်းရမ်းနဲ့ ဦးစိုးမြင့်ကြီးကို ဂန်ဖလားမြန်မြန်ဆေးဖို့ ပြောနေတယ်။ အသံက ခပ်ထန်ထန်။ ဝါဒတယောက်ကတော့ တိုက်တွင်းဆီလှမ်းကြည့်ရင်း “ဟို အဘိုးကြီးက ဘာလုပ်နေတာတုန်း” လို့ ဦးကြင်မောင်ကိုလှမ်းဝေါက်တယ်။ သုံးယောက်လုံး အခန်းပြန်ရောက်ကြပြီး ကျနော်တို့တံခါးကြီးကို ဂျိုင်းခနဲ ဝိတ်ပြီး ချိန်မှာတော့ ဖျာစုတ်လေးကိုကမန်းကတန်းကာပေးလိုက်ရတယ်။ တခန်းချင်း ဂန်ဖလားချချိန်မှာ “ဖျာ ထောင်၊ နောက်လှည့် တန်းစီထား” ဆိုတာဟာ ထောင်တွင်းတိုက်ဥပဒေတခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကြင်မောင်က

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

မောမောနဲ့ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ပုဆိုးခါးပိုက်ထောင်လေးကို ဂရုတစိုက်ပြည့်ချလိုက်ပါတယ်။

သုံးလက်မလောက်ရှည်မယ့် ထိပ်ဖျားမီးတိုင်းကျွမ်း ဆေးလိပ်တိုလေးက တလိပ်၊ နှစ်လက်မလောက်ရှိမယ့် ဆေးလိပ်တိုလေးက သုံးလိပ်။ ဒါလေးတွေအားလုံးဟာ ကနေ့စစ်ဆင်ရေးကြီးတခုလုံးရဲ့ ရလဒ်။

“ဒါပဲ ရတယ်ဗျာ... ဒီအရှည်လေးက ဖင်ကျပ်နေလို့သောက်မကောင်းလို့ ပစ်ထားတာပဲလား၊ မီးကူးမညီလို့ ပစ်ထားတာပဲလား မသိဘူး၊ ခုတင်အောက်အထိ လေးဘက်ထောက်ကောက်ယူရတယ်။ မောင်မင်းကြီး သားတို့ကတော့ ကြိုးစောင့်ဝါဒါတွေဆိုတော့ သောက်မကောင်း လွှင့်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ အလှည့်ကျ တညလုံး ကြိုးသမားကို ထိုင်စောင့်ကြည့်နေရတာဆိုတော့ ကုတင်လေးပေါ်လှဲရင်း တလိပ်ပြီးတလိပ်နေမှာပေါ့။ သူတို့ သောက်မကောင်းလို့ များများလွှင့်ပစ်လေ... ရှည်ရှည်ရလေပေါ့” ဦးကြင်မောင်ကြီးကပြောရင်း နဖူးပြင်ပေါ်က ချွေးစတွေကို ပုဆိုးနဲ့သုတ်ပစ်နေရတယ်။

ဂန်ဖလားချချိန်ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ရဲ့အမြတ်နိုးဆုံး ရှန်စောင်လေးကို ခေါင်းအုံးလုပ်ထားရာက နေ စနစ်တကျ ခေါက်ချိုးဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်တိုလေးသုံးခုကို စောင်ပေါ်တင်၊ တခုချင်းတံဆိပ်ပတ်ခွာပြီးတော့ သနပ်ဖက်တိုလေးပါ မကျိုးမပဲ့ရအောင် ယုယုယယခွာချလိုက်တဲ့အခါ မီးတိုင်းကျွမ်း ဆေးရိုးဆေးစပ်မှုန်လေးတွေ ထွက်ကျလာတယ်။ အတိုဆုံးဆေးလိပ်တိုလေး သုံးခုပေါင်းပါမှ ဆေးရိုးဆေးစပ်မှုန်လေးတွေက ဆီးဖြူသီးကြီးကြီးတစ်လုံးစာထက် မပိုနိုင်။

ဦးစိုးမြင့်က သနပ်ဖက်စလေးကောက်ယူပြီး သောက်ရေခွက်နဲ့ ရေစိမ်နှူးတာလုပ်တယ်။ နောက်... စောင်ပေါ်က မီးသင့်ဆေးစပ်မှုန်လေးတွေနဲ့ချင်းယူပြီး သနပ်ဖက်စလေးနဲ့ ဗီဒီဆေးလိပ်သေးသေးလေးဖြစ်အောင် လိပ်တယ်။ ဗီဒီလိပ်လေးတောင် ရတာမှနှစ်လိပ်ထဲ။ တယောက်တလိပ်စီ။

နံနက်ရှည်တဲ့ဆေးလိပ်တိုလေးကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ နှစ်ဦးခွဲသောက်ဖို့ပြင်ဆင်ကြပြီး မီးလေးတတို့ရဖို့ မျှော်ကြပြန်တယ်။ ဝါဒါတယောက် ဖိနပ်ခွာသံတဖျောက်ဖျောက်ဖြတ်အလာ ဦးကြင်မောင်က မျှော်လင့်ခြင်း မျက်စိတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။ ခေါ်လိုက်မယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျနော်ပါစောင်းပြီး သူတို့နဲ့အတူကြည့်လိုက်တော့ ဝါဒါအောင်သန်း။

အရင်တခါ “မီးလေးတတို့လောက်ဆရာ” လို့ ဦးကြင်မောင်ကပြောမိတော့ “မီးတော့မရှိဘူး၊ ငါး ပဲ ရှိတယ်” လို့ ပြောတဲ့အကောင်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့အကောင်။ ဒါကြောင့် မတောင်းရဲ့။ အခြေအနေကောင်းနိုင်မယ့် ဝါဒါကို စိတ်ရှည်ရှည် ဆက်စောင့်နေရတယ်။

နာရီဝက်လောက်အကြာ ဝါဒါအိုကြီးတယောက်လာမှ မီးကိစ္စ အောင်မြင်စွာညှိခွင့်ရတော့တယ်။ ဦးစိုးမြင့် မျက်နှာကြီးဝင်းထိန်သွားလိုက်ပုံများ မှိုကျင်းကြီးကိုခလုတ်တိုက်မိလိုက်တဲ့ မှိုဂျာသူလိုမျိုး။

“ကိုကြင်မောင်...တယောက်တလဲ့... နှစ်ဖွာစီပဲဖွာကြေးနော်...”

ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဦးစိုးမြင့်ကို အရင်ကမ်းပေးတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝါဒါအိုကြီးဆီက ဆေးလိပ်မီးနဲ့ သူ့ဆေးလိပ်တိုမီးညှိတုန်းက မီးတော်တော်နဲ့မစွဲနိုင်တဲ့ သူ့ဆေးလိပ်တိုကို တချက်နှစ်ချက်ဖွာလိုက်၊ ဝါဒါကြီး ဆေးလိပ်ရှည်ဘက်ကနေပြီး လေးဝါးချက်အားရပါးရဖွာလိုက်နဲ့ မီးညှိခြင်းကိစ္စအောင်မြင်ချိန်မှာ ဦးကြင်မောင်ကြီးဟာ ဝါဒါကြီးရဲ့ ဆေးလိပ်အကောင်းစားကို တော်တော်ဖွာလိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

ဦးစိုးမြင့်က ဆေးလိပ်တိုကို ပြည်းပြည်းချင်း နှစ်ထောင်းအားရဖွာလိုက်တယ်။ နှစ်ဖွာတိတိဖွာပြီး ဦးကြင်မောင်ဆီ သစ္စာရှိဂိုကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဦးကြင်မောင်က လက်ကလေးနဲ့အုပ်ပြီး စတင်ဖွာဖို့လိုက်ချိန်မှာ တော့...

“ကိုကြင်မောင်...ခင်ဗျားဟာ ရိုးရိုးဖွားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်... ဘိန်းစားပြောင်းဆွဲတာလို တအားကြီးအရှည်ကြီး ရှိုက်ဖွားလို့ကတော့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲဗျား...” ဦးစိုးမြင့်က ကဗျာကရာကန့်ကွက်တယ်။ ကျနော့်မှာ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲပင့်သက်တွေသာ ဖြာနေမိတော့တယ်။

ဪ...ဒီနေရာဟာ ထောင်ဆိုတာပါကလား။

ဒီထောင်ထဲမှာဖြင့် ဆေးလိပ်ဟာရွှေ၊ ဆေးလိပ်ဟာငွေပါကလား။

ဦးကြင်မောင်ကြီးမြတ်နိုးလှတဲ့ သူ့မိန်းမကိုယ်တိုင်ယက်ပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ ရှန်စောင်နီလေးဟာ ဦးကြင် မောင်ကြီးတယောက် ဒီထောင်ထဲကနေ ထွက်ရချိန်အထိ ကိုယ်နဲ့မကွာ သစ္စာရှိရှိ ပြန်လည်လိုက်ပါသွားနိုင်စွမ်း ရှိမှ ရှိပါ့လေမလား။

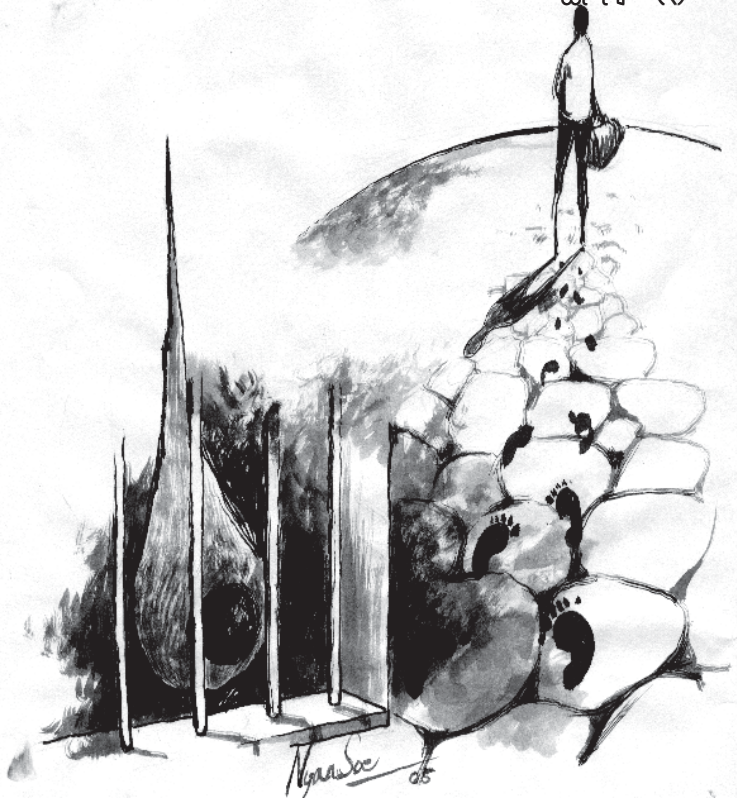
ကျနော် သက်ပြင်းဖွဖွကိုသာ ချနေမိပါတယ်။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

ခါးပွန်းလှိုရောက်လာသူပါ

ထောင်စွာတိုများ (၃)

ချစ်လွန်းလို့ ရောက်လာရသူပါ

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

လောကကြီးမှာ ဒေါသ လောဘ အာဇာတ အမုန်းတရားတို့ကြောင့်မှသာ ထောင်တို့တန်းတို့ထဲ ရောက်လာကြရတာမဟုတ်။

သစ္စာတရားကိုမြတ်နိုးမှုကြောင့်၊ ယုံကြည်မှုကို ဆုပ်ကိုင်မှုကြောင့်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို ကောင်းစေချင်လွန်းမှုကြောင့် ထောင်ထဲတန်းထဲ ရောက်လာကြရသူတွေလဲ အများကြီး။

ဒီကြားထဲ အင်မတန်ချစ်ခင်လွန်းလို့ သံယောဇဉ်ကြီးလှလွန်းလို့ မေတ္တာတရားကြောင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာရသူမျိုးလဲ ရှိပါသေးတယ်ဆိုလျှင် ...

ဘာတုန်း၊ အချစ်အတွက် မေတ္တာအတွက် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း ဥပဒေကြောင်းအရ ထောင်တန်းကျလာတာမျိုးများလားလို့ တွေးမိကောင်းတွေးမိကြပါလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ပါ။

ချစ်လွန်းလို့ ထောင်ထဲဆွဲအသွင်းခံလိုက်ရတဲ့ ကျနော်တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုစိုးထွတ်ရဲ့အဖြစ်မျိုးကတော့ တော်တော့ကိုရှားပါးမယ့် ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ပါ။

ကိုစိုးထွတ်ဟာ နိုင်ငံရေးသမားတဦး။ ဝေါနယ် ကဝနယ်သား၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနှဲ့ရဲ့ ပြည်ချစ်ပါတီ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ ထိုင်းနယ်စပ်မှာအခြေခံပြီးပေါ်လာတော့ ကိုစိုးထွတ်ဟာအဲဒီနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုစီးကြောင်းကြီးထဲမှာ အဖွဲ့ဝင်တဦး။

ဘယ်တုန်းကမှ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကို လက်မခံခဲ့တဲ့ လက်နက်ကိုင်သူပုန်ထရေးလမ်းစဉ်ဆိုတာ အဖျက်လမ်းစဉ်လို့ တလျှောက်လုံးကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြေညာရမယ်လို့ တလျှောက်လုံး တောင်းဆိုဟောပြော ဝါဒဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ ဦးနှဲ့ကြီးကိုယ်တိုင်၊ မဆလစစ်အာဏာရှင်တို့ရဲ့ အုပ်စိုးမှုအောက်မှာ မလွဲသာမရှောင်သာ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးဆိုတာကို အကောင်အထည်ဖော်လာရတော့ ဘုရားတကာတွေတော်တော်များများတောင် လက်နက်ကိုင်သူပုန် အမည်ခံလာရပါတယ်။ သမိုင်းရဲ့သရော်ချက်ပြင်းပြင်းလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ လောကကြီးရဲ့ လျှောင်ချက်လို့ပဲ ကင်ပွန်းတပ်တပ်၊ စစ်အာဏာရှင် တဖက်သတ်အုပ်စိုးယုတ်မာမှုအောက်မှာ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ဟာ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် နိုင်ငံရေးလုပ်ဆောင်ချင်သူတွေရဲ့ ဘဝပေးရွေးလမ်းတခုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ရွေးလမ်းပေါ်မှာ၊ ဦးနှဲ့ကြီးကိုယ်တိုင်ပါဝင်လာခဲ့ရတဲ့ အဲဒီရွေးလမ်းပေါ်မှာ ကိုစိုးထွတ်ဟာလဲ ပါဝင်လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသူ တယောက် ...။

၁၉၈၀ပြည့် မေလမှာ “ဝိုဏ်းပေါင်းစုံသံဃာ့အဖွဲ့ကြီး အောင်မြင်စွာဖွဲ့စည်းနိုင်ခြင်း” အထိမ်းအမှတ်ဆိုတာကို ကြံဖန်ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဝိုဏ်းနေဝင်းက ၂/ ၈၀ အထွေထွေလွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ဆိုတာ ထုတ်ပြန်ပါတယ်။ လက်နက်ကိုင် တောခိုနေကြသူတွေကိုလဲ အိမ်ကနေ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားကြတဲ့ ညီအကိုမောင်နှမအရင်းတွေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာကြသလို သဘောထားပါတယ်လို့ ဂျူဆေးချူဆေးလေးပေးပြီး နတ်သံဇနာလိုက်ပါသေးတယ်။

၂/ ၈၀ ကို ကိုင်ပြီးပြန်သွားကြသူတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ပေါ့။

(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဗိုလ်သက်ထွန်းတို့တတွေ ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဦးနှုတ်ကြီးလဲ ပြန်သွားပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးအောင်တို့ ရန်ကုန် ဘဆွေတို့တတွေလဲ ပြန်သွားကြပါတယ်။

ကိုစိုးထွတ်ကြီးလဲ ပြန်မယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ပြန်ပုံပြန်နည်းတွေက မတူကြ။

၂/ ၈၀ ကိုကိုင်းပြီး ပြန်တဲ့သူတွေ ပြန်ကြချိန်မှာ ကိုစိုးထွတ်က ၂/ ၈၀ ကိုအသုံးချပြီး ပြန်ဖို့ပြင်တယ်။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ခြေမချရတာကာလကြာပြီ။ ညီအကို မောင်နှမ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ ခွဲခွာ ခွဲရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ ဒီလိုအခြေအနေကောင်းမှာ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ညီအကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသား ချင်းတွေဆီ အရောက်သွားပြီး မျက်နှာပြုချင် နှုတ်ဆက်စမ်းချင်မိတယ်။ ဇာတိမြေရဲ့ရနံ့တွေကို တဝကြီးရှူရှိုက်ပြီး အားပါးတရ အလွမ်းမြေ့ချင်မိတယ်။ လက်တွေ့ဘဝရဲ့အခြေအနေကလဲ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကိုအယူနိုင်ဖို့လို အပ်နေတယ်လေ။

ထိုင်းနိုင်ငံနယ်မြေထဲမှာ ကာလပေါင်းများစွာ ရှင်သန်ကျက်စားနေခဲ့ရစဉ်အတွင်း သူ့မှာ ချစ်သူကြင်သူဘဝ အဖော်မွန်ကလဲ ရှိနေခဲ့ပြီလေ။ သူ့ရဲ့ကန္တာရနေ့ပေါင်းများစွာ ညပေါင်းများစွာအတွင်း သူ့ဘဝရဲ့အရိပ်ပမာ လပမာအဖြစ်၊ စမ်းရေပမာ ပန်းပမာအဖြစ် အေးစေမွှေးစေ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စေခဲ့တဲ့ ထာဝရလက်တွဲဖော် မေတ္တာ ရှင် ကရုဏာရှင်က ရှိနေခဲ့မိပြီလေ။ အဲဒီ မေတ္တာရှင်က ထိုင်းမလေးတဦးဖြစ်တဲ့ တပြည်သူ မရွှေထား။

ဟောဒီကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ပထဝီဝင်နယ်နိမိတ်တွေအပေါ်မှာတော့ အချုပ်အခြာအာဏာနယ်မြေတွေ တိတိ ကျကျ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် သတ်သတ်မှတ်မှတ်တည်ရှိကြပြီး အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်စိုးမူဆိုတာ အနှစ်သာရအရကို လေးလေးနက်နက်ရှိရမှာယုံကြည်ခဲ့ပေမဲ့ အချစ်မေတ္တာ လူ့ကရုဏာနယ်မြေတွေအပေါ်မှာတော့ စည်းရိုးနယ် နိမိတ်နဲ့ မျဉ်းသားထားနိုင်မှုတွေမရှိခဲ့တာရှိလို့မရနိုင်ခဲ့တာ သူ့ဘဝမှာ လက်တွေ့အရ သိမြင်ခံစားနားလည်နေခဲ့ ရပြီ။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ဘဝရဲ့စမ်းရေနဲ့ကမ်းခြေဖြစ်တဲ့ တပြည်သူမရွှေထားမျှသာမက သူ့ရဲ့ရင်သွေး ရွှေလဲလဲဖြစ်တဲ့ သမိငယ်လေးတောင် ရှိနေခဲ့ပြီ။ သမီးလေးဟာ တိတိတာတာတောင် ပြောတတ်ဆိုတတ် ရယ်မောတတ်ရင်း သူ့အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကြီးဆွဲင် သံယောဇဉ်ကြီးတွေ တရစ်ပြီးတရစ် ဆင်တတ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီအချိန်မှာ သူ့သူ့မွှေးရပ်မြေဆီ ၂/ ၈၀ ကိုအသုံးချပြီး လှစ်ခနဲတခေါက်တကျင်း ပြန်ဖို့ပြင်တော့ ကြင်သူ သက်ထား မရွှေထားမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေဝဲလို့။ “မကြာပါဘူး၊ ပြန်လာမှာပါ။ စိတ်ချပါ” လို့ပြောတာ မယုံချင်မယုံရဲ့။ ဘယ်မှာ ယုံရဲရှာပါ့မလဲ။ မယုံရဲရှာတာကိုက ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ “မပြန်လို့မရ ဘူးလားကွယ်” လို့ မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့ပြောတာကိုက မေတ္တာရဲ့အတိမ်အနက် ပြဒါးတိုင်လေးဖြစ်ရပြန်ပြီ။ သူ့ရဲ့ ပြန်ချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ချင်တာကို မရွှေထားက နားလည်စွာသဘောထားကြီးစွာနဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်တော့ မတား ရှာ။ ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်လဲ ဘာတခုလေးမှမလုပ်ရှာ။ အဲဒီလို မလုပ် တာကိုက သနားစရာတမျိုး ဖြစ်နေပြန်တယ်။ နှလုံးသားကို တင်းတင်းချည်လိုက်တဲ့ ကြီးတချောင်းဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ကိုပြန်မယ်။ မွှေးရပ်မြေကို ရောက်အောင်ကိုသွားမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သူပြန်လာ ခဲ့တယ်။ ကြင်သူက မျက်ရည်တွေတဝဲဝဲနဲ့ သမီးလေးလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ရဲ့မွှေးရပ်မြေသို့ အပြန်ခရီးကို တဖက် သော နယ်စပ်မျဉ်းကြောင်းကနေ လိုက်ပို့ရှာတယ်။ “မင်း ... လိမ်တောနေမှာပါ။ မင်း ... ပြန်လာတော့မှာမဟုတ် တော့ဘူးထင်ပါတယ် ...” လို့လဲ ရှိုက်သံတွေ ဝေ့ဝေ့ကြားကနေ မယုံမရဲစိတ်နဲ့ တတွတ်တွတ် ပြောရှာတယ်။ “စိတ်ချပါ ... ငါပြန်လာမှာပါ။ ငါမလိမ်ပါဘူး” လို့ အထပ်ထပ်ပြောတာတောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယုံဝံ့ရှာဟန် မတူပါ။ အပြစ်ကင်းစင်ရှာတဲ့ သမီးလေးကတော့ သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးကြီးအပိုင်းသားနဲ့ကြည့်ပြီး “ဖေဖေရယ် ...

မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော် ...”လို့ သံယောဇဉ်ဖွဲ့နှောင်မှုကို အသံတိတ်ဘာသာစကားတွေနဲ့ ပြောနေခဲ့တယ်။

လမ်းတလျှောက်လုံး သည်မြင်ကွင်း သည်အသံ သည်မျက်လုံးတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်မြင်နေရင်းက သူ့ဇာတိရွာမြေပြန်ရောက်တော့ သူ့ညီအကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ကြိုကြို တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ရတဲ့ သူ့အပေါ် နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုမူကြတယ်။ သံယောဇဉ်ရဲ့ အမှတ် အသားတွေကို သူတို့ဖော်ပြတတ်သလို ဒေါင့်ပေါင်းစုံကနေ ဖော်ပြခဲ့ကြတယ်။ သူလဲအတိုးချပြီး ကျေနပ်ကြည်နူး ရတာ အမှန် ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြည်နူးရမှုကတော့ သိပ်မကြာပါ။ ခွဲခွာခဲ့ရတာ ကာလကြာပြီဖြစ်တဲ့ မွေးရပ်မြေနဲ့ဆွေမျိုးသားချင်း ညီအကိုမောင်နှမတွေကို လာရောက်နှုတ်ဆက်တာသာဖြစ်ပြီး၊ အစကတည်းက ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ဖို့ပြင်ပါတယ်။ ဇနီးနဲ့သမီးလေးဆီ ပြန်ဖို့ပြင်ပါတယ်။

သူက သူ့ရဲ့ ညီအကိုမောင်နှမ အရင်းအချာတွေကို သူ့ရဲ့အကြောင်းထုပွတ် ဘဝမှန်ကို လိုအပ်သလို ရှင်းလင်းပြောပြတာ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့မှာ ထိုင်းနိုင်ငံသူ ထိုင်းအမျိုးသမီးဇနီးသည်နဲ့ သမီးလေးလဲရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ၂/ ၈၀ ကြေညာချက်ကိုအသုံးပြုပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေခဲ့ရတဲ့ ဇာတိမြေနဲ့ ညီအကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းလို့ မရောက်ရောက်အောင်လာခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့အပေါ် နားလည်ကျေနပ်ပေးကြပါတော့ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောဆိုရှင်းလင်း ဖျောင်းဖျစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ညီအကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလဲ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလှတဲ့သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်စိတ် မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ပဲ မပြန်တော့ဖို့အကြောင်း၊ သည်မှာပဲနေတော့ဖို့အကြောင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ပြန်လည် တုံ့ပြန်တောင်းခံ ဖျောင်းဖျစ်ကြပါတယ်။ သူက ရင်နင့်စွာနဲ့ခေါင်းခါပြခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးမားလှတဲ့ သူ့ရဲ့ညီအကိုမောင်နှမတစ်စုစဉ်းစားရွေးချယ်ပုံက ...

ထိုင်းနိုင်ငံကိုပြန်သွားရင် နောင်ဘယ်တော့မှတွေ့ရပါတော့မလဲ။ တွေ့ချင်မှတောင်တွေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ တဲ့ အခြေအနေမျိုးအထိလဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ တနိုင်စီဖြစ်သွားရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီမှာဆိုလျှင် နောက်ဆုံး ထောင်ထဲရောက်သွားရပြီ ဆိုရင်တောင် ထောင်ကလွတ်ရင် ပြန်တွေ့ရမှာပဲ။ ဘယ်မှာမှ သွားလို့မရတော့ပဲ ပြန်တွေ့နိုင်မှာပဲလို့ သူတို့မိသမျှ ဥာဏ်လေးလောက်နဲ့စဉ်းစားကြပြီး၊ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး၊ စိတ်နာချင်နာ ဒီလမ်း ကပဲကောင်းသေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး၊ ထိုင်းနိုင်ငံဆီ ပြန်လို့မရတော့အောင်ဆိုတဲ့ တွေးလုံးတိမ်တိမ်လေး တွေနဲ့ပဲ အံ့ကိုတင်းပြီး ထောက်လှမ်းရေးဆိုတာကိုသွားပြီး လက်တို့လိုက်ကြပါတယ်။

ရလဒ်အဖြစ် ကိုစိုးထွတ် အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။

“သက်ဆိုင်ရာ”ဆိုတဲ့ အကောင်များက ကိုစိုးထွတ်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပုဒ်မ ၁၇(၁)(၂)ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးနဲ့ ကိုစိုးထွတ်တယောက် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတဦး ဖြစ်လာခဲ့ရပါတော့တယ်။

(၂)

ပုဒ်မ ၅၂၁ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးနဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတဦးဖြစ်တဲ့ ကျနော်ဟာ တိုက်တကာစုံအောင်နေခဲ့ရ ဖူးပေမဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးနဲ့တိုက်ထဲမှာ အတူမဆိုခဲ့ရဘူးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးထွတ်ရဲ့နာမည်နဲ့ ကိုစိုးထွတ်ရဲ့ဇာတ်လမ်း တစ်တ်တပိုင်းကို ကိုစိုးထွတ်နဲ့အတူနေခဲ့ရဖူးသူတွေဆီကနေတဆင့် ကျနော်ကြားသိရင်းနီးနေခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်ကိုယ်တိုင် ပုဒ်မ ၅၂၁ နှစ်ခုထပ်နဲ့ နှစ်မှုစလုံး ထောင်ချခံရပြီးတဲ့နောက် တိုက်ကနေ ထောင်ကျ

(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဆောင်ကို ရောက်လာရတဲ့အခါ၊ (၁)ဆောင်မှာ ကိုစိုးထွတ်နဲ့ တဆောင်တည်း ဖြစ်လာရရုံမက၊ အလုပ်ကြီးထဲမှာ လဲ အလုပ်တူတွေဖြစ်လာရပါတော့တယ်။ ကျနော်ကို အလုပ်ချထားပေးခြင်းခံရတာက ဖိနှပ်ချုပ်ဘုတ်၊ ကိုစိုးထွတ်လဲ ဖိနှပ်ချုပ်ဘုတ်။

ကျနော်တို့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို အလုပ်ကြီးဘုတ်တခုတည်းမှာ အတူချထားမပေးဘဲ၊ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ဘုတ်မတူတာတွေ ဖြန့်ခွဲချထားပေးပါတယ်။ ဖိနှပ်ချုပ်၊ ယက်ကန်း၏ လက်သမားစတဲ့ ဘုတ်တွေမှာ ကျနော်တို့ရဲ့ရဲဘော်တွေ ကျနော်တို့နိုင်ငံရေးသမားတွေ ချထားခြင်းခံရပါတယ်။

ကျနော်တို့ ဖိနှပ်ချုပ်ဘုတ်မှာကို ၅၂ ညတွေအဖြစ် ကျနော်၊ ဗိုလ်ဇင်ကော့၊ စိုးဝင်း၊ ကိုမောင်မောင်တိတ်၊ ဦးထွန်းမြင့်၊ ဦးမြစိန်၊ ဦးအောင်ကြည်၊ ကိုဌေးအောင်(ဇင်လင်း) စတဲ့သူတွေရှိပြီး၊ ၁၇(၁)(၂)တွေအဖြစ်က ကိုစိုးထွတ်၊ စောရှက်ဖ၊ ချာလီ စတဲ့သူတွေရှိပါတယ်။

ကိုစိုးထွတ်၊ စောရှက်ဖ၊ ချာလီတို့နဲ့ ဗိုလ်ဇင်ကော့၊ စိုးဝင်း၊ ကျနော်တို့က ဖိနှပ်ချုပ်မှာမှ ရုံလည်း တရုံတည်း။ ကျနော်၊ ဗိုလ်ဇင်ကော့၊ စိုးဝင်းတို့က ဖိနှပ်ခွာရိုက်၊ ကိုစိုးထွတ်နဲ့ စောရှက်ဖကြီးကတော့ ဖိနှပ်ချုပ် စက်ကိုင်။

မျက်နှာပေါ်မှာ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးငုတ်တို့တွေ အပြိုင်အရိုင်းနဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးက အမြဲတန်း ပြီးပြီးပြီးနဲ့ နေတတ်တယ်။ ရင်ထဲမှာလွယ်ထားရတဲ့ ဝေဒနာတွေအတိုင်းသာ နေရမယ်ဆိုရင် သူ့မျက်နှာပေါ် အပြုံးလေးတစတောင် ထင်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ်က လာခဲ့တဲ့သူဟာ ဒီလို အကျဉ်းထောင် အတွင်းမှာ အံတင်းရင်းက ပြုံးပြီးနေနိုင်ခဲ့တယ်။

“ကျနော်က ...ကျနော် ညီအကိုမောင်နှမတွေက ကျနော်ကိုချစ်လွန်းလို့ ထောင်ကျခဲ့ရတာပါပျာ” လို့ ကြေကွဲစွာ ရယ်မောတတ်တယ်။ အလုပ်ကြီး ဖိနှပ်ချုပ်ရုံထဲမှာ လက်မရှိတော့တဲ့အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားတတ်ပြီး၊ ပုဆိုးကိုလဲ တိုတိုပါအောင်ဝတ်ထားတတ်တဲ့ သူပုံဟာ တခါတရံကျ ရိုးတံတွေပြိုင်းပြိုင်းထနေတဲ့ ကန္တာရသစ်ပင် အုံကြီး တောင်လိုလဲဖြစ်နေတတ်တယ်။ ရိုးတံတွေ အပြိုင်းပြိုင်းထပြီးမြင်ရတာ အထီးကျန်ဆန်လွန်းသယောင် ရှိပေမဲ့ ရေသောက်မြစ်ရှိပြီးသား ရှင်သန်နေဆဲ ဒီသစ်ပင်ကြီးဟာ တနေ့ ရွက်သစ်ဖူးနုတွေတဝဝဝနဲ့ ပြန်လည် နုပျိုလန်းမြ စိမ်းစိုလာဦးမှာတော့ လူတိုင်းမြင်နိုင်ကြလိမ့်မယ်မဟုတ်ပါ။

“လာကြပျို ... ရေနှေးကြမ်းရပြီ”

တနေ့လည်ခင်း အားလပ်ချိန်မှာ ကျနော်တို့ရဲ့ စောကြက်ဖကြီးက ကျနော်တို့ကို တိုးတိုးလှမ်းခေါ်တယ်။ သူ့ခမြာ ကျယ်ကျယ်ခေါ်လို့တော့ မဖြစ်။ ဒီကိစ္စက သိသာသိစေမမြင်စေနဲ့ လုပ်ရတဲ့ကိစ္စ။ ထောင်ထဲမှာ တရားဝင်အားဖြင့် ရေနှေးကြမ်းတည်သောက်ဖို့နေနေသာသာ မီးခြစ်တောင်ကိုင်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်။ ဒီကြားထဲက တာဝန်ကျထောင်အာဏာပိုင် ပါးကွက်သားတွေမသိအောင် အကြံအဖန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရေနှေးကြမ်းသောက်ရအောင် တည်ရတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ များများစားစားလဲ တည်နိုင်တာမဟုတ်။ ဒါကြောင့် နောက်တချက်က လူအားလုံးကိုလဲ လာသောက်ဖို့ ဖိတ်မန္တ ကမပြန်နိုင်။ ရင်းရာရင်းရာ၊ နီးရာနီးရာအလိုက်ပဲ ပိုင်းဖွဲ့ရတဲ့သဘော။

ကိုစိုးထွတ်ကိုင်ရရ ဖိနှပ်ချုပ်စက်ကြီးရဲ့ဘေးက ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နေရာမှာ ကျနော်၊ ဗိုလ်ဇင်ကော့၊ ကိုစိုးထွတ်နဲ့ စောကြက်ဖကြီးတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

ကျနော်တို့ သွားလေရာ သယ်သွားရတဲ့ လက်စွဲတော် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးတွေထဲက ပုံစံဒန်ပန်းကန်လုံးလေးတွေထုတ်ပြီး စောကြက်ဖကြီးရှေ့ချပေးလိုက်ရတယ်။

စောရှက်ဖကြီးက ကရင်အမျိုးသား။ အရပ်ကပုပြတ်ပြတ်လေးသာ ဖြစ်ပေမဲ့ မေးရိုးကားကား မျက်နှာပြားပြားကြီးနဲ့ ဆိပ်ပင်တွေက အမောက်လိုထောင်နေတော့၊ ‘စောရှက်ဖ’ ဆိုတဲ့ သူ့နံ့မည်နဲ့ အသံထွက်မတိမ်း

မယိမ်းလဲဖြစ်၊ သူ့ကို ချစ်စနိုးခေါ်တာလဲဖြစ်အောင် ‘စောကြက်ဖကြီး’လို့ ကျနော်တို့တတွေက ခေါ်ကြတယ်။

ကျနော်တို့တွေရဲ့ ဒန်ပန်းကန်လေးတွေထဲရော သူ့ပန်းကန်လေးထဲပါ ရေနှေးကြမ်းတွေကို မျှဝေထည့်ပေးရုံမက၊ စောကြက်ဖကြီးက တလောလေးကမှ သူ့အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာထားလို့ရထားတဲ့ ထောင်ဝင်စာထုပ်သေးသေးထဲက ထန်းလျက်ခဲထုပ်လေးကိုလဲဖြည့်ပြီး တယောက်တလုံးစီ ဝေပေးသေးတယ်။

စောကြက်ဖကြီးက ထန်းလျက်ခဲလေးကို နတ်သုဒ္ဓါမြို့ဝဲသလို မှီဝဲရင်း ရေနှေးကြမ်းပန်းကန် ဒန်ပန်းကန်လုံး ဖွဲ့ညစ်ညစ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဂရုတစိုက်စုံကိုင်ရင်း တဖူးဖူးမှုတ်နေတာမြင်ရတော့၊

“ကိုကြက်ဖကြီး ... ခင်ဗျားရေနှေးကြမ်းသောက်ဖို့ တဖူးဖူးမှုတ်နေတာကလဲ ကလဲရီနက်(Clarinet) မှုတ်တာများ သတိရနေသလား”လို့ ကျနော်က စမိတယ်။

ကိုကြက်ဖကြီးက ဟက်ခနဲတချက်ရိုပြီး “ဒီမှာလေတောင် မချွန်အားပါဘူးဗျာ”လို့ ပြောရှာတယ်။ ဒီထဲမှာ ဖြစ်သလို နေထိုင်နေရရှာတဲ့ ကိုစောကြက်ဖကြီးဟာ တကယ်က တကယ့်ဂီတပညာရှင် ဆိုပီယက်က အနုပညာ တက္ကသိုလ်တခုကနေ လေမှုတ်တူရိယာနဲ့ဘွဲ့တောင်ရလာခဲ့တဲ့သူ။ အခုတော့ လေတောင်မချွန်နိုင်ဘဲ ဖိနပ်ချုပ်စက်ကိုင်နေရတဲ့ဘဝ။ ဧကအင်ယူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတရားသင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇(၁)(၂)နဲ့ ထောင် ဒဏ်(၃)နှစ် ချမှတ်ခံထားရသူ။

“ကိုစိုးထွတ်ကြီးကတော့ တဖြေးဖြေးနဲ့လွတ်ဖို့နီးလာပြီပေါ့နော် ...”လို့ ဗိုလ်ဇင်ကေ့က ကိုစိုးထွတ်ကြီးကိုမေးတယ်။

“အင်း ...နီးလာပြီ၊ လွတ်ရင်တော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် သမီးနဲ့ဇနီးနီး ပြေးနိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဒီက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကတော့ တသက်မမေ့နိုင်အောင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးပြီပဲဗျာ။ ကျနော်ကလဲ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားအဖြစ်ကလဲ ...”

“ဒါကြောင့် ကျနော် ခဏခဏပြောနေဖြစ်တာပေါ့။ ကျနော်က ကျနော်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ချစ်လွန်းလို့ ထောင်ကျလာခဲ့ရတာပါလို့။ သူတို့ကတော့ ကျနော်ဒီလို ထောင်ကျတာသွားရရင် ထောင်ကလွတ်လာရင် ဘယ်မှသွားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့များ တွက်ရတယ်လို့ဗျာ။ အေးလေ ... သူတို့တွေခမျာလဲ ...”

ကိုစိုးထွတ်ကြီးက သက်ပြင်းဖွဖွနဲ့ပြောရှာတယ်။

“ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ သမီးလေးကတော့ ဘယ်လိုများထင်မလဲ မသိဘူးနော် ...” ကျနော်က စာနာစိတ်သက်သက်နဲ့ပဲ တွေးတွေးဆဆပြောမိတယ်။

“ကျနော် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ကျနော် ဗမာပြည်ဘက်ထွက်လာမယ့်အချိန် ... သူတို့သားအမိ ကျနော်ကိုလိုက်ပို့ရင်းနဲ့ မင်းလိမ်တာနေမှာပါ ... မင်းပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ထင်ပါတယ် ... လို့ မျက်ရည်လေးတစ်ခဲနဲ့ ပြောနေတဲ့ပုံကိုပဲ ခဏခဏ သတိရနေတယ်ဗျာ။ အခုတော့ ... သူတို့ဆီ ပြန်မရောက်လာနိုင်ပဲ ဒါလောက်တောင်ကာလတွေ နှစ်တွေလတွေကြာနေပြီဆိုတော့ ... သူတို့စိတ်ထဲ ကျနော်လိမ်သွားတာလို့ တထစ်ချစွဲသွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်မလိမ်ပါဘူးဗျာ ... ပြန်ကိုပြန်မှာပါ။ သူတို့သားအမိဆီရောက်အောင် ပြန်မှာပါ။ သူတို့ခမြာ ကျနော်ထောင်ထဲ ဒီလိုဘဝရောက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်ပါ့မလဲ ...”

ကိုစိုးထွတ်အသံပေါ်မှာ တကယ့်ကိုကြေကွဲရိပ်တွေ စွန်းထင်ဆိုင်းတွဲနေခဲ့တယ်။

“ဗိုလ်မှူးအောင်ကတော့ ကျနော်ကို လွတ်စေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ တရားရုံးမှာကျနော်ဘက်ကနေ သက်သေအဖြစ် ထွက်ပေးရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးဗျာ။ ၁၇(၁)(၂)က ပုဒ်မတပ်ပြီးရင် အန်ဆုံးကြမ်းခင်းဈေး

ရှိပြီးသားပဲ။”

ကျနော်တို့အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ရှိုက်မိကြပါတယ်။

“ကျနော် ပြန်ဖြစ်အောင်ကိုပြန်မှာ၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားပြီးပြန်မှာ၊ ကျနော်မလိမ်ခဲ့ဖူးဆိုတာ ပြကို ပြရမယ်။ ပြီးတော့ ... ဒီလိုစစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ အုပ်စိုးမှုအောက်မှာလဲ ကျနော်မနေချင်ပါဘူးဗျာ။ ကျနော် ... ဟိုကို ပြန်ရောက်ရင်၊ ပန်းပဲဆက်ထုမယ် ... ကိုယ့်ပန်းပဲဖိုမှာ ပန်းပဲထုပြီး အသက်မွေးရင်း တိုင်းပြည်ရဲ့အခြေ အနေကို လှမ်းကြည့်နေမယ်ဗျာ ...”

ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ပြောပြနေတဲ့ သူ့စကားသံကို ဆက်လက်နားစွင့်နေမိခဲ့ကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့လဲ နောင် ... အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ထိုင်းနယ်စပ်ဖက်များ ရောက်လာခဲ့လို့ရှိရင် အချိန် မရွေး ကျနော်ကိုလာတွေ့ကြပါ။ ပန်းပဲထုတဲ့ဗမာကြီးလို့ပြောရင် ကျနော်နာမည်ကို ပြောလိုက်ရင် အဲဒီဘက်မှာ သိကြပါတယ်ဗျာ။ လူဆိုတာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ တကြောင်းမဟုတ်တကြောင်းနဲ့ ရောက်ဖြစ်ချင်ရောက် ဖြစ်တာ ... ။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ပိုတောင် အဲဒီလိုကြိုနိုင်သေးတယ် ...။

ကိုစိုးထွတ်ကြီးက သူတောင်ထောင်က မထွက်ရသေးခင်ကတည်းက ကျနော်တို့ကို ကြိုတင်ဖိတ်မန္တက ပြနေခဲ့တယ်။ သူ့စကားတွေက သူမုချပြန်ကိုပြန်မယ်ဆိုတာ အခိုင်အမာ ဖော်ညွှန်းနေရုံမက၊ သူ့ကြင်သူဟာ သူ့ကို သူတို့နှစ်ယောက် ခိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ပန်းပဲဖိုလေးကနေ၊ သူပြန်လာ မယ့်အချိန်ကို မမှိတ်မသုန်စောင့်လင့်ကြိုဆိုနေမှာကို သံသယကင်းစွာ အခိုင်အမာယုံကြည်နေတာကိုလဲ ထင် ဟပ်ပေါ်လှင်နေခဲ့တယ်။ ဪ ... သူ့ချစ်သူရဲ့ သစ္စာအသည်းနှလုံးကို စိုးစဉ်းမှသံသယမဝင် ယုံကြည် လေးနက် လွန်းလိုက်တာလို့ခံစားမိရင်း၊ ကျနော်မှာကြေကွဲမှုတွေကြားကနေ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့သလိုလိုတောင် ဖြစ်လိုက် သေးတယ်။ ကျနော်က ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်တွေကို ရင်ခုန်တတ်သူဆိုတော့ တခါမှမမြင်ဖူးဘူးတဲ့ သူ့ရဲ့ ကြင်သူ သက်လယ် တပြည်သူမရွှေထားနဲ့ သူ့ရဲ့အပြန်ကိုတိုးတိတ်စွာ စောင့်လင့်ငေးမျှော်နေရှာမယ့် မျက်လုံးလေး အပိုင်းသားနဲ့ သမီးငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာတွေကိုပါ အာရုံထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ရင်း မြင်မိမြင်ယောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တနေညတိုင်း ပန်းပဲဖိုအဝင်လမ်းဆီ ဝေးရီမျှော်ရှုနေရှာမယ့် ထိုင်းအမျိုးသမီးလေး တယောက်ဟာ သူ့သမီးလေး ကို လက်ဆွဲလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ဗမာပြည်ဘက်ကို မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့တမေ့မောကြီး လှမ်းကြည့်လို့ပေါ့။

(၃)

နောက်ပိုင်းမှာ ကိုစိုးထွတ်အကြောင်း ကျနော်မကြားရတော့။

ကျနော်တို့ ၅၂၂ အုပ်စုကို စစ်အစိုးရက ထောင်တွေခွဲပြီး ပြောင်းရွှေ့ပစ်လိုက်တော့ ကျနော်က သာယာဝတီထောင် ရောက်သွားတယ်။ ဗိုလ်ဇင်ကော့တို့ ကိုစိုးဝင်းတို့တွေကတော့ တောင်ငူထောင်လိုလို ကြားရတယ်။

ကျနော်နဲ့အတူ သာယာဝတီထောင်ပါလာခဲ့တဲ့ ဦးထွန်းရိန်ကြီးနဲ့စကားစပ်မိကြရင်း ဒီအချိန်ဆို ကိုစိုးထွတ် ကြီးတယောက်တော့ ထိုင်းနယ်မြေကိုပြန်ရောက်ပြီး သူ့ဇနီး သူ့သမီးတွေနဲ့များ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့နေ လောက်ပြီလားလို့တော့ ပြောမိဆိုမိ တွေးကြည့်ဖြစ်မိသေးတယ်။

ကျနော်ကိုယ်တိုင် ထောင်ကျနှစ်ပြည့်လို့လွတ်မြောက်လာရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပြေးလွှား ရရင်းက ရာသီစက်ဝန်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါတဦးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျနော်ဟာ နိုင်ငံရေး

ဝဲဩဃကြီးထံမှာပဲ အကြိမ်ကြိမ်ဝရမ်းပြေးလဲ ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။

ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီးကို စစ်အုပ်စုက အကြမ်းဖက်ဖြိုခွဲနိုင်ကွပ်မှုရဲ့ အကျိုးဆက်တခုအဖြစ် စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ကြတဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်တွေ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသူတွေ ဒီမိုကရေစီရေးလှုပ်ရှားသူတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ ထိုင်းနယ်စပ်တလျှောက် ထိုင်းနယ်မြေတလျှောက် ရောက်သွားကြရချိန်မှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကိုစိုးထွတ်ကြီးကိုသတိရနေမိသလို ကိုစိုးထွတ်ကြီးကော ဘာတွေများ လုပ်ကိုင်နေသလဲလို့လဲ အတွေးတချက်ဝင်ခဲ့မိသေးတယ်။

ကျနော်လဲ ထိုင်းနယ်မြေဘက်ဆီသာ ပြေးခဲ့ရမယ်ဆိုရင်တော့ အင်းစိန်ထောင် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ကြီးဘက်မှာ တဘုတ်တည်းသားချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဘဝတူချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖြစ် တွေ့ဖြစ် ခဲ့ဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်က အဲဒီဘက်ဆီမရောက်ဖြစ်။ ပြည်ပဆီ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာချင်းတူပေမဲ့ ထိုင်းနယ်မြေဆီ ခြေမချဖြစ်။

ကာလတခုအကြာမှာတော့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးနာမည်ကို ကျနော်ပြန်ပြီး ကြားလာရပြန်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ ကိုစိုးထွတ်ပဲလား နံမည်တူကိုစိုးထွတ်ပဲလားဆိုပြီး ဝေဝေဝါးဝါးမသဲမကွဲ ဖြစ်နေမိပြန်ပါတယ်။

ကျနော်က ကျနော်တို့ဘက်ဆီ ရောက်ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေတဦးကို “သူ့အမျိုးသမီးက ထိုင်းအမျိုးသမီးလေ ... ပန်းပုထုတဲ့ ကိုစိုးထွတ်လား” လို့ သေချာအောင် မေးမြန်းကြည့်မိနေသေးတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ မလွဲနိုင်တော့၊ ကျနော်တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုစိုးထွတ်။

တလောကတော့ ကျနော်နဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်လေးတယောက်ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့စကားစမြည် ထွေရာလေးပါးပြောဖြစ်ကြရင်း “မင်း ... ပန်းပုထုတဲ့ ကိုစိုးထွတ်ဆိုတာ သိလား” လို့ မေးကြည့်မိပြန်တယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ တချိန်က အင်းစိန်ထောင်အတွင်း အလုပ်ကြီးဘုတ်တခုအတွင်း အတူတူနေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ပါ။

“ဟာ ... သိတာပေါ့ ဦးရယ် ... ကျနော်တို့ရဲဘော်တွေက အဘ အဘနဲ့ ခေါ်နေကြတာပျ ...”

“ဟေ...” ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကျနော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြီးတယ်ထင်မထားမိတော့ ကိုစိုးထွတ်တယောက် ‘အဘ’ ဖြစ်သွားတာကို အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ကျနော်တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေ...အဲဒီဘက်မှာနေရတဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ အဘရဲ့ဇနီးကို တော်တော်ချစ်ကြတယ်ပျ။ ဝယ်စရာ ချမ်းစရာကိစ္စဖြစ်ဖြစ်...ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ထိုင်းဘာသာစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဘဇနီးကိုပဲ အားကိုးရတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် တပင်တပန်းလိုက်လံကူညီရှာပါတယ် ...”

သူ့စကားကိုကြားရရင်း ကျနော့်မှာ ကြည်နူးသွားရပြန်တယ်။

“ဦးစိုးထွတ်ကြီးကတော့ တခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီပျ”

ကျနော့်မှာ အံ့ဩမိရင်းပြီးမိရပြန်တယ်။

ကိုစိုးထွတ် မျက်နှာကိုလဲ ကျနော်ပြန်လည် ပုံဖော်ကြည့်နေမိတယ်။ ခေါင်းမွှေးတွေ ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးဟာ ပြီးလို့ပါလား။

ကျနော်ပြန်မှာ ...သူတို့သားအမိဆီ မရောက်ရောက်အောင်ကို ပြန်မှာ ... ခုလောက်ဆို ... ကျနော် သူ့ကို လိမ်သွားတာလို့ပဲ စွဲများသွားပြီလား မသိပါဘူးဗျာ ...” ဆိုတဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးရဲ့ တချိန်က အသံတွေကိုလဲ၊ လန်းဆတ်စွာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပါတယ်။ ■

ဝင်းတင်ထွန်း

မိဖုရားတို့၏အိမ်ထောင်ရေး

ဝင်းတင်ထွန်း

၇၇၇ ၇၇၇ ၇၇၇.၀၅.

ကျေးဇူးတုံ့တင် ရှိပါလျှင်လဲ ...

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

ကတညူတ၊ ကတဒေဝီ ... ကျေးဇူးရှိသူကို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်။ ကျေးဇူးဆပ်တာဟာ ကျေးဇူးသိတတ်တာဟာ မင်္ဂလာ ... တဲ့။

သူ၏ကျေးဇူး၊ မထိန်မြူးနှင့်၊ ကျေးဇူးသိအပ်၊ ကျေးဇူးဆပ်သင့် ... တဲ့။ တလုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး ... တဲ့။

ကျေးဇူးတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသာရေးအဆုံးအမတွေမှာရော၊ လူမှုရေးအဆုံးအမတွေမှာပါ အလေးထားဖော်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ကျေးဇူးတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇာတ်နိပါတ်ပုံပြင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသလို သွန်သင်ချက်တွေ သြဝါဒတွေ စကားပုံတွေ ဆိုဆုံးမချက်တွေလဲ မရေတွက်နိုင်အောင်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်လူမျိုး ဘယ်ဘာသာမှာမဆို ကျေးဇူးတရားနဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်မှုအပေါ် အလေးတင်း တန်ဖိုးထားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျေးဇူးကန်းခြင်းရဲ့အပြစ်နဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းရဲ့အကျိုးကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖွင့်ဆိုရှင်းပြ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ကြပါတယ်။

ကျေးဇူးကို သိတတ်အောင် ကျေးဇူးကို အလေးထားတတ်အောင် ရှုထောင့်အဖုံဖုံ နယ်ပယ်အသီးသီးကနေ လမ်းကြောင်းပေးခဲ့ကြပြီး ကျေးဇူးကိုသိတတ်တာ ကျေးဇူးအပေါ် တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်တတ်တာကိုလဲ အလေးအမြတ်ပြုစရာအဖြစ်၊ အနုမောဒနာပြုစရာအဖြစ်၊ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာအဖြစ် လေးလေးနက်နက် သဘောထားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျနော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာနယ်မှာဆိုရင် ‘မင်္ဂလာ’တပါးအဖြစ်၊ ကောင်းမြတ်တင့်တယ် မှန်ကန်ကျက်သရေရှိမှုကြီးတခုအဖြစ် တိတိလင်းလင်း စာရင်းသွင်းထားခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာတရား(၃၈)ပါးထဲမှာ ကျေးဇူးသိတတ်ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဟာ ရောမမင်္ဂလာတရားကြီး တခုပါ။

ကျေးဇူးသိတတ်သူ ကျေးဇူးဆပ်သူဘက်ကလဲ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ရွှင်လန်းစရာဖြစ်သလို ကျေးဇူးအဆပ်ခံရသူ ကျေးဇူးရှိသူ ကျေးဇူးရှင်ဘက်ကလဲ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကို တွေ့ရကြုံရ ပြန်လည်လက်ခံရရှိရတာဟာ အင်မတန် ကြည်နူးစရာ နှစ်ထောင်းအားရစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ကြားရ သိရ မြင်ရသူများအဖို့တောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်နူးစရာတခုပေါ့။ မင်္ဂလာရှိတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ မင်္ဂလာရှိတဲ့မြင်ကွင်း၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့အဖြစ်နဲ့ မင်္ဂလာရှိရှိ နှစ်မြို့စရာ ကြည်နူးစရာ သာဓုခေါ်စရာပေပဲ။

‘မင်္ဂလာ’ဆိုတာ ကောင်းမြတ် တင့်တယ် မှန်ကန် ကျက်သရေရှိမှုလောက်သာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်တာမဟုတ်။

“မကောင်းမှုမှ ပယ်ဖျောက်တတ်သောကြောင့် မင်္ဂလံ ... မင်္ဂလာမည်၏” ဆိုတဲ့ အနက်ကိုတောင် ထပ်ဆင့် ပေးအပ်လိုက်ပါသေးတယ်။

အဲဒီတော့ ... ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တာ၊ တုံ့ပြန်ကျေးဇူး ဆပ်တတ်တာဟာ မင်္ဂလာ။ မင်္ဂလာဆိုတာက ကောင်းမြတ်တင့်တယ် မှန်ကန်ခြင်း။ မကောင်းမှုတို့မှ ပယ်ဖျောက်တတ်ခြင်း။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုင်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဒါပေမဲ့ ... ကျေးဇူးသိတတ်သူ တပည့်တယောက်ရဲ့ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကို ခံယူရရှိလိုက်ရတဲ့ ‘ဦးချစ်ဟန်’ ဆိုသူ ဒုစရိုက်သမားဟောင်းကြီးတဦးရဲ့တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကတော့ ...

(၂)

သာယာဝတီထောင်က အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီသမားများ လက်ထက်ကတည်းက နာမည်ကြီးထောင်။

ဦးချစ်ဟန်တယောက် သာယာဝတီထောင်ရောက်လာရတော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်း ဖြစ်နေပြီ။ ငယ်စဉ်တုန်းက အိမ်နဲ့ထောင် ကူးချည်သန်းချည် ကြိမ်ဖန်များစွာရောက်ခဲ့ဝင်ခဲ့ ထွက်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ ဒီတခါရောက်ရတာကတော့ မတန်ဆုံး။ ဘာတခုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ရပါပဲနဲ့ ရောက်ခဲ့ရခြင်း ... တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်နဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခဲ့ပြီးသား သူ့အဖို့ဒီထဲမှာ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာတွေ တော့ နောကြေနေပြီးသား။

“ဦးချစ်ဟန်ကြီး ... ဘာမှုတုန်း” လို့ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း မေးကြမြန်းကြတော့ “ကျေးဇူး အဆပ်ခံရမှု” လို့ သူကပြန်ဖြေတယ်။

“ဟာ ... လုပ်စမ်းပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားအမှုကြောင်းလေး ...” လို့ စိတ်ဝင်စားသူတွေက ဆက်လက်မေးမြန်း ဖူးစမ်းကြတော့ သူက ဖွဖွလေးပြုံးတယ်။

အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဦးချစ်ဟန်ကြီးဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေဆဲ။ သူက ကြို့ပင်ကောက်သား။ သာယာဝတီ၊ သုံးဆယ် အုတ်ဖို၊ ကြို့ပင်ကောက်၊ လက်ပံတန်း၊ ဇီးကုန်း၊ နတ်တလင်းနယ်တိုက်က ထောင်ကျလာခဲ့ရသူတွေဟာ များ သောအားဖြင့် သာယာဝတီထောင်ကိုပဲ ပို့တတ်တာဖြစ်တော့ သူလဲသူ့သာဝတီထောင်ကိုပဲ ရောက်လာခဲ့ ရတာဖြစ်တယ်။ သာယာဝတီထောင်ထဲ ရောက်လာကြသူ အများစုဟာ လူသတ်ဓားပြမှုတွေဖြစ်ပေမဲ့ သူက တော့ ဘယ်တုန်းကမှ လူသတ်မှုတော့မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။ ဓားပြလဲမတိုက်ခဲ့ဘူး။ ငယ်စဉ်တုန်းက ခဏခဏကျူးလွန် ခဲ့ဖူးတာက ဖောက်ထွင်းမှု၊ လုယက်မှု၊ အမျိုးမျိုးသော လောင်းကစားမှု။ သူ့အကျွမ်းကျင်ဆုံးက ဖောက်ထွင်းမှု။

“ကိုယ်လဲ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကစပြီး ဒုစရိုက်မှုတွေကို စွန့်လိုက်ပါပြီ။ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ်ပဲ လုပ်စားတော့မယ်ပေါ့။ အသက်လဲ မငယ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပေါ့။ အဲ ... တခုတော့ရှိတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့လဲရင်းနှီးပြီး ကိုယ့်အကြောင်းလဲ သိဖူးပြီးသားဖြစ်တဲ့ကောင်တွေက ဖဲပိုင်းကြီးတွေထောင်ကြ၊ ဂျင်ပိုင်း ကြက်ပိုင်းကြီးတွေ ချိန်းပိုင်းကြီးတွေအဖြစ် လုပ်ကြတဲ့အခါမှာတော့ ... ဦးလေးရယ် အကိုကြီးရယ်ကူပါဦးဆိုရင် တော့၊ နံနံပါးပါးလိုက်လံပြီး ပိုင်းထိန်းလေး ပွဲထိန်းလေးလုပ်ပေးတာတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ တပြားမှ မပါပါဘူး။ ထိုးတာ လောင်းတာ ထိုင်တာလဲမလုပ်ပါဘူး။ ဘေးကနေ ပွဲအနေအထား ထိန်းပေးသိမ်းပေး၊ လိုအပ် ရင် ဖျောင်းဖျေးပေး လှူကြည့်ပေးတာမျိုးလေးတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ခိုင်လုံတဲ့ကောင်ကလဲ ကိုယ့်ကို နေ့တွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရုံးရုံးနိုင်နိုင် ပေးရှာပါတယ်။ နိုင်ရင်တော့ များများပေါ့။ အဲဒါတောင် အသက်ငါးဆယ်ပြည့် တော့ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝါးလေးကြိမ်လေးကိုပဲပြီး ခြင်းရက် တောင်းရက် ပလုံးရက်နဲ့ပဲ အသက် မွေးခဲ့ပါတယ် ...”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ ပလ္လင်ခံနေချိန်မှာ သူ့သားရွယ် တူရွယ် အမှုပေါင်းစုံ အကျဉ်းသားငယ်လေးများက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါတယ်။ လူတွေရဲ့အကြောင်းကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ကျနော်ဟာလဲ အဲဒီ နားထောင်ပရိသတ်ကြီးအတွင်းမှာ တယောက်အပါအဝင်။ ဒါပေမဲ့

ကျနော်က ပိုင်းအပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး နားထောင်နေခြင်း။

“အဲဒီလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်တော့မှပဲ အမှုက အိမ်ထိရောက်လာတော့ တာပါပဲ ...”

ဦးချစ်ဟန်က နောက်တကြိမ်ပြီးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ပရိသတ်နားဆင်သူအပေါင်းကတော့ ရှေ့လာလတ္တံ့ သောဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်နဲ့ နားစွင့်ထားသူက နားစွင့်၊ ဦးချစ်ဟန်ရဲ့မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်သူက လှမ်းကြည့်။

“တနေ့ပေါ့ ... ကိုယ်ကခြင်းတောင်းလေးတလုံးရက်နေတုန်း ... အရင်က ကိုယ့်တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တယောက် ပေါက်ချလာတယ်။ အံ့မယ် ... ကိုယ် , လူတောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်ဘူး။ ကိုယ်တော်ချောက တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်လို့။ ပြီးတော့ မတွေ့ကြတာကလဲ ဆယ်လေးငါးနှစ်ရှိပြီလေ။ အဲဒါသူက ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင် ကန်တော့ချင်လို့ ဟိုမေးဒီမေး မေးပြီးမရောက်ရောက်အောင်လာခဲ့တာ ... တဲ့။ ဟိုတုန်းက ကိုယ်နုစဉ်ဘဝက ဖောက်ထွင်းသမားဘဝက သူ့ကို ကိုယ်က ကိုယ့်နောက်လိုက်အဖြစ် တပွဲနှစ်ပွဲ ခေါ်သုံးဖူးသလို နဲ့နဲပါးပါးလဲ ပညာလေးဘာလေး သင်ပေးခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်က အသက်(၂၀)လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။ ပညာဆိုတာကတော့ ကောင်းတဲ့ပညာရပ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဘယ်လိုအိမ် ဘယ်လိုဖောက်ရတယ်ဆိုတဲ့ ပညာမျိုးပေါ့”

ဦးချစ်ဟန်က ပြောရင်းပြောရင်း ပြုံးနေပြန်တယ်။

“တိုတိုပဲပြောကြပါစို့၊ သူက ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ကိုယ့်ကို လုံချည်အသစ်ကျပ်ချွတ် (၅)ကွင်း၊ မိန်းမအတွက် မိန်းမဝတ်က (၃)ကွင်းနဲ့ ကန်တော့သွားတယ်။ ပိုက်ဆံကတော့ မပါပါဘူး။ အဲ ... အဲဒါကနေ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတော့တာ ... တပည့်ဟောင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ် ကျေးဇူးဆပ်ကောင်းမှုကြောင့် တခါတည်း ကို ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတော့တာ ... ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတာတုန်း”

စိတ်ဝင်စားသူ ပရိသတ်ကြီးထဲက မေးခွန်းတွေ တယောက်တပေါက် ထွက်လာတယ်။ ဦးချစ်ဟန်ကြီးရဲ့ အပြောကောင်းမှုကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာနားဆင်နေမိတဲ့ ကျနော်တောင် နောက်ဆက်တွဲအခန်းဆက်အပေါ် မျှော်တလင့်လင့်ဖြစ်သွားမိတယ်။

“အဖြစ်က ဒီလိုလေ ... ကိုယ်တော်ချော တခုတ်တရသယ်လာပြီး ကိုယ့်ကိုလာကျေးဇူးဆပ် ကန်တော့ခဲ့တဲ့ ... အဲ ... လှူဖွယ်ဝတ္ထုကြီးတွေလိုပြောကြပါစို့။ လုံချည်တွေက ပြည့်ဈေးထဲက အထည်ဆိုင်တဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီးရလာခဲ့တာတွေတဲ့လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ်လဲဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကိုယ့်လာကန်တော့တဲ့ပစ္စည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းလဲဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမေးလို့စစ်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ သုံးလေးလအကြာမှာ ကိုယ်တော်ချောရဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုက ပေါ်ပါလေရော။ ပုလိပ်က ထုံးစံအတိုင်း စစ်ပြီပေါ့။ အဲဒီဖောက်ထွင်းရရှိထားတဲ့ လုံချည်တွေဘယ်မလဲပေါ့။ သူက ရောင်းစားပြီးပြီဧပြီပေမဲ့ ပုလိပ်က ဒီလိုလွယ်လွယ်ဖြေလို့ရရှိလား၊ ဘယ်မှာရောင်းသလဲ၊ ဘယ်ဈေး ဘယ်ဆိုင်းမှာရောင်းသလဲလိုက်ပြီ ... ပေါ့။ သူရောင်းခဲ့တဲ့ ဆိုင်တွေလိုက်ပြီ ... ပုလိပ်က အကုန်လိုက်သိမ်း၊ ဘယ်နှစ်ထည်ရောင်းခဲ့သလဲ စစ်ကြည့်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဖောက်ထွင်းခံရတဲ့ဆိုင်က တိုင်ချက်ပါအရေအတွက်နဲ့ ကွာနေသေးတဲ့ ဆယ်ထည်လောက်က ဘယ်မလဲပေါ့။ သူ့ခမျာ ထိန်းတော့ထိန်းရှာပါသေးတယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ အရေအတွက်ကိုကိုင်အောင် အမှန်အတိုင်းပြောရချိန်မှာ ... ကြုံပင်ကောက်က ဦးချစ်ဟန်ကို သွားကန်တော့ခဲ့ပါတယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ပုလိပ်က

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ကိုယ့်ဆီလိုက်လာရော၊ ရသမျှလုံချည်လေးတွေ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ပြန်သိမ်းပါလေရော။ ကိုယ်ကလဲ အလိုလိုနေရင်း သက်သေခံပစ္စည်းတွေပါ အခိုင်အမာရရှိထားတဲ့ သူခိုးလက်ခံ ပစ္စည်းလက်ခံ ဖြစ်သွားပါလေရော၊ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ... ပုလိပ်ရုံးက အမှုတွဲရာဇဝင် မှတ်တမ်းဟောင်းတွေ ပြန်လှန်ကြည့် လိုက်တော့လဲ ...ကိုယ်က အရင်က နာမည်ကြီးဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကြီး တယောက်လေ ... ဒီတော့ ဘယ်လို ရှင်းရှင်း ဘယ်ယုံမလဲ၊ အမှုတွဲမှာ ခိုးမှုလက်ခံ ဖောက်ထွင်းပစ္စည်းလက်ခံ၊ သူခိုးလက်ခံ။ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရ တာလေ ...။ ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ... ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ တပည့်ကောင်းကြီးက ကျေးဇူးသိတတ်စွာ ဆရာ ကောင်းဆရာမြတ်ကို လာရောက်ကျေးဇူးဆပ်ကန်တော့လိုက်တဲ့အတွက် ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတာပါလို့၊ ကျေးဇူး အဆပ်ခံရလို့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတာပါလို့ ... ”

ဦးချစ်ဟန်က ရှည်လျားစွာပြောဆိုရှင်းလင်းရင်း သူ့ရဲ့အမှုဇာတ်ကြောင်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ကျနော်ကတော့ သူ့အမှုဇာတ်ကြောင်းရှင်းလင်းသံကို နားထောင်မိရင်း နိဂုံးမချုပ်နိုင်သေးတဲ့ အတွေးစတွေကို ဆက်ငင်နေမိပြန်တယ်။

ကျေးဇူးဆပ်တာ ကျေးဇူးသိတတ်တာဟာ မင်္ဂလာတရားဖြစ်ပေမဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်သလဲ၊ ကျေးဇူးတို့တင်ပြုသလဲဆိုတာဟာလဲ တခါတခါ အခရာကျတဲ့အခန်းက ပါနေပြန်ပါရောလား လို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျေးဇူးတရားနဲ့ကျေးဇူးဆပ်မှုဆိုတာထဲမှာ ဒုစရိုက်သားနဲ့ဒုစရိုက်များမသက်ဆိုင်စေရလို့ပဲ နယ်နိမိတ်ထပ်မံ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားဖို့များ လိုသေးသလား။ ဒုစရိုက်နယ်ရဲ့ဒုစရိုက်ကျေးဇူးဟာ မင်္ဂလာ တရားတော်နဲ့မသက်ဆိုင်လို့ပဲယူဆရလေမလား။ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းအမှုပြုတာတောင် ဒုစရိုက်သမားတယောက်ရဲ့ ဒုစရိုက်နဲ့ယှက်နှိုက်တဲ့ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းဟာ အန္တရာယ်လို့တော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေပြန်ပါပေါ့လား။

(၃)

တဆောင်တည်းမှာ အတူနေလာရရင်း ဦးချစ်ဟန်ကြီးနဲ့ ပိုမိုသိကျွမ်းရင်းနှီးလာရတော့မှ ဦးချစ်ဟန်ကြီးရဲ့ ငယ်ဇာတ်ကြောင်းတွေဟာ တစတစ ရုပ်လုံးပီလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ပြောကြားချက်တွေအရ သူဟာနယ်နယ်ရရ ဖောက်ထွင်းသမားမဟုတ်။

ဗမာပြည်မှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုကြီးတမှုမှာ သူဟာဘွဲ့ဘက် ဇာတ်ကောင်ဇာတ်ရံကြီးတဦး။

ဖဆပလခေတ်က နိုင်ငံတော်သမတကြီး ဒေါက်တာဘဦးအိမ်တက်ပြီး ဖောက်ထွင်းလုယက်မှုကြီးမှာ ပါဝင်ခဲ့သူတဦး။

အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံတော်သမတ ဒေါက်တာဘဦးအိမ်တက်ပြီးလုယက်ခဲ့ရာမှာ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာမောင်ကျော် နဲ့ သူနစ်ဦးတည်းတဲ့ ...။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာမောင်ကျော်အကြောင်းကိုတော့ ဆရာမြသန်းတင့်က ‘မောင်ကျော်’ ကို ‘ကျော်မောင်’ လို့ နာမည်ပြောင်းပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတပုဒ် ရေးသားသွားခဲ့ဖူးတာ တပိုင်းတစမှတ်မိနေသေးတယ်။ “အမှောင်ရိပ်ဝယ် ...” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကြီးပဲထင်ပါရဲ့။

ဆရာမြသန်းတင့်က ရသမြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ဖော်ကျူးသွားခဲ့တဲ့ အဲဒီဝတ္ထုကြီးကို ကောင်းကောင်းဖတ်ခဲ့ဖူး ပေမဲ့ ထောင်ထဲမှာကျနော်က မေ့တော့ပြန်နေပြီ။ တချို့ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီဝတ္ထုကြီးရဲ့ အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မောင်ကျော်နဲ့တူပြီးပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဦးချစ်ဟန်ကြီးကို သာယာဝတီထောင်ထဲမှာပဲ အမှတ်မထင်ဆုံဆည်းမိတော့မှ အဲဒီ နိုင်ငံတော်သမတအိမ် ဖောက်ထွင်းလုယက်မှုကြီးဇာတ်ကြောင်းကို

ကျနော်က စိတ်ဝင်စားလွန်းစွာ မကြာခဏမေးမေးကြည့်မိတယ်။ မဟုတ်တာဟုတ်တာ အပထား၊ ဦးချစ်ဟန်ကြီးက သူ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ဇာတ်ကြောင်းအဖြစ် ပြန်လည်ပြောကြားရာမှာ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတွေ အများကြီး။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေနဲ့များ နိုင်ငံတော်သမတ ဒေါက်တာဘဦးအိမ်ကိုမှ တက်ဖောက်လိုက်ကြတာလဲဗျာ ... ” လို့ တရက်မှာ မေးမိတယ်။

“အမှန်ပြောရရင် ... အဲဒီတုန်းက မောင်ကျော်ရော ကျနော်ရော ခြံဝင်းထဲဝင်ခဲ့ကြတဲ့အထိ သမတအိမ်မှန်း မသိဘူးဗျ။ အလုပ်မဖြစ်တာကြာတော့ ချောင်တဲ့နေရာဝင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ညကြီးအဲဒီ လူကုန်ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြတာ။ ခြံစည်းရိုးမှာ ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေတညီတညာနဲ့ မြဲကြီးတခြားရောက်လာတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်းတပေါက်ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးတအိမ်တွေ့တယ်ဗျ။ ရာသီတုကပူတော့ တံခါးဖွင့်ပြီးအိပ်နေတာနဲ့တူပါတယ်။ အောက်မှာအစောင့်လိုလိုလူကလဲ အိမ်ကြီးတပတ်လှည့်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ သူ့အစောင့်တံဆိပ် ပြန်ဝင်သွားချိန်လောက်မှာ အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး သုတ်ခနဲဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ခြံစည်းရိုးထောင့်မှာ အိမ်ကို ဆေးသုတ်ဖို့ သုံးထားတဲ့ လှေကားရှည်ကြီး တစင်းလည်းတွေ့ရော အဲဒါကြီး နှစ်ယောက်သားမ , ပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်အထိထောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သုတ်သုတ် တက်လိုက်ကြတယ်။ အထဲလဲရောက်ရော နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ကြီးက အပြူးသားနဲ့ အဲဒီကျတော့မှ ဟာ ... သမတအိမ်ပါလားဆိုတာ သိတော့တာ။ ရောက်မှတော့ မထူးဘူး ချသာချကွာဆိုပြီး အနုကြမ်းစီးရတော့တာ ... ”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက ပြုံးပြီးဖြေတယ်။ ပြီးတော့ ...

“သမတကိုအနုကြမ်းစီးခဲ့တာ ဘာလက်နက်နဲ့ စီးခဲ့တယ်ထင်လဲ၊ အဲဒီအိမ်ထဲကပဲ တွေ့ရတဲ့ ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့ ဓားနဲ့ ကလေးကစားတဲ့သေနတ် ... ဗျ” တဲ့။

ကျနော် တအံ့တဩဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒီအဘိုးကြီး ခပ်တည်တည် ဖြီးနေသလားဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့လဲ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့ဓားကို ကျုပ်ကကိုင်၊ သူ့မြေးကစားတဲ့ သေနတ်နဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီသေနတ်ကို မောင်ကျော်ကကိုင်ပြီး အတွင်းခန်းဆီ မောင်ကျော်ကဝင်သွားတယ်။ တံခါးကလဲ ဂျက်မချထားဘူး၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာဘဦးကြီးက မိုန်းပြီးအိပ်နေတယ်။ အဲ ... အခန်းက ဘေးချင်းကပ်လျက်အခန်းနဲ့လဲ အတွင်းမှာ တံခါးပေါက်တခု ရှိပြီးဆက်နေတယ်။ တံခါးကတော့ ဘယ်ဘက်ကပိတ်ထားသလဲ မသိဘူးဗျ။ နောက်မှသိရတာက အဲဒီသမတကြီးအခန်းနဲ့တဆက်တည်းအခန်းက သူ့ခပ်မအိပ်တဲ့ အခန်းတဲ့ဗျ။ ပဲဟဲ...”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်နေပြန်တယ်။

“ဒေါက်တာဘဦးက အဲဒီတုန်းက မိန်းမမရှိတော့ဘူးဗျ ... ဆုံးသွားပြီ ...” ပြောရင်းပြောရင်း သူကဆက်ရယ်နေတဲ့အတွက် ...

“ကဲ ... ဆက်ပါဦးဗျာ ဇာတ်လမ်းလေး ... ” လို့ ကျနော်က တရားထောက်လုပ်သလို ဇာတ်လမ်းထောက်လေးလုပ်ပြီး သတိပေးရတယ်။

“မောင်ကျော်က ကလေးကစားတဲ့သေနတ်နဲ့ ဒေါက်တာဘဦးနားထင် တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဘိုးကြီးကနိုးလာတယ်။ မောင်ကျော်က မျက်စိမှိတ်ထားခိုင်းတော့ သမတကြီးက ဘာပြောလဲသိလား၊ အသက်တော့ ချမ်းသာပေးပါ ... တဲ့။ တုန်တုန်ရိရိနဲ့ မျက်စေ့ကြီးမှိတ်ပြီး ပြောတယ်။ ပေး ... ဘယ်မလဲ မီးခံသေတ္တာသော့ ... လို့ တောင်းတော့ အသာတကြည့်ပဲ ခေါင်းအုံးအောက်လက်နဲ့စမ်းပြီး ဆွဲထုတ်ပေးတယ်။ မီးခံသေတ္တာကြီးက ဒီအခန်းထဲမှာပဲဆိုတော့ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ စိန်တွေရော ရွှေထည်တွေရော ပိုက်ဆံတွေရောပေါ့။ ဒီထဲမှာ

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ရွှေစလွယ်ကြီးလိုဟာတောင် ပါလိုက်သေး ...။ အဲဒါကြီးက မကြာသေးခင်ကမှ ယူဂိုဆလပ်သမတကြီးတီးတိုး ဗမာပြည်ရောက်လာတုန်း၊ ဗမာသမတကြီးကို ချီးမြှင့်အပ်နှင်းသွားတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေစလွယ်တံဆိပ်ကြီး ပေါ့ဗျာ ...။ ဘာမှပြောမနေနဲ့ အကုန်သိမ်းထည့်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို သိမ်းကျုံးထည့်နေတုန်း ... သမတကြီးက ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဘာများပြောတယ် ထင်သလဲ ... ”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေပြန်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ပြောဟန်ဆိုဟန်ဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတိုဆိုတော့ ကျနော်ကတော့ သူ့ရဲ့ဆက်လာလတ္တံ့သောစကားကိုပဲ နားစွင့်နေမိတယ်။

“ငါ ... ငါမြေးလေးဖို့တော့ နဲ့နဲ့ချန်ထားခဲ့ကြပါကွာ ...တဲ့”

ဒီတခါတော့ ကျနော်ပါ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“အဲဒီတော့ မောင်ကျော်က ဘယ်လိုပြောတယ်ထင်သလဲ ... ”

သူကထပ်ပြီး ပဟေဠိဖွက်(၄၇)စကားကို ဆိုပြန်တယ်။

“မောင်ကျော်က ဒုစရိုက်သမား ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာသာဖြစ်တာ စာတော့အတော်ဖတ်တဲ့လူ၊ လျှို့ဝှက်သံဖို ဝတ္ထု စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကတော့ သူ့အသည်းစွဲပေါ့။ စာစုံလဲ အတော်ဖတ်တဲ့လူ ... ဗဟုသုတရှိတဲ့လူလေ... အဲဒီတော့ ... ဒေါက်တာဘဦးကိုပြောလိုက်တာက ခင်ဗျားလို ... လယ်သမားသူပုန်ကြီး တော်လှန်ရေးခေါင်း ဆောင်ကြီးဆရာစံကို ကြီးမိန့်ပေးသတ်ခဲ့တဲ့အထဲပါခဲ့တဲ့သူကို ဘာလိုညှာနေရမှာလဲ ...” တဲ့။ ဒေါက်တာဘဦး ကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာပဲ။

ဦးချစ်ဟန်က စကားစကို ခေတ္တဖြတ်ရင်း နားနေပြန်တယ်။

“ကဲ ကဲ ဆက်ပါဦးဗျ ... ”လို့ ကျနော်က လောဆော်လိုက်မှ ... “နောက်တော့ ဒေါက်တာဘဦးကို အမှောက်ခိုင်း၊ ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆို့၊ လက်ကိုနောက်ပြန်ချည်ထားခဲ့ပြီး ... မလှုပ်နဲ့နော် ... လှုပ်ရင်တော့ သေပြီ မှတ်လို့ခြောက်ထားခဲ့ပြီး၊ မီးခံသေတ္တာထဲကရနိုင်သမျှအကုန်စု သိမ်းကျုံးထည့်လာခဲ့ကြတဲ့အထုပ်နဲ့ ခပ်သုတ် သုတ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ကြဘူး။ ဘယ်အစောင့်မှလဲ မတွေ့လိုက်ကြရဘူး။ တီးတိုးပေး တဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ရွှေစလွယ်လိုဟာကြီးတော့ အဲဒီရုပ်ကွက်အကျော်က အမှိုက်ပုံတခုဘေး ထိုးဂုဏ်မြှုပ်နှံ ထားခဲ့ကြပြီး အောင်အောင်မြင်မြင် စခန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ရုပ်ကွက်တခုကျော်လောက်ရောက်တော့ ရဲကားတွေ ရဲကားတွေ ဟွန်းသံအရည်ကြီးတွေဆွဲပြီး ဒေါက်တာဘဦး နေအိမ်ရုပ်ကွက်ဆီ ဒရုကြမ်းမောင်း သွားတာတွေလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ မိုးလင်းတော့မယ်လေ ... ကုန်စိမ်းသမားတွေ မနက်စောစောအလုပ်ဆင်းရ မယ့်သူတွေတောင် ဟိုနားဒီနား တွေ့နေရပြီလေ ... ”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက သူ့ဖာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိပါလေတော့တယ်။

“နောက် ... ဘယ်လိုဖြစ်တုန်းဗျ” ကျနော်က သိချင်ဖောနဲ့ ထပ်မေးပြန်ပါတယ်။

“ခုတင်က ပြောခဲ့သလိုပဲလေ ... ” ခင်ဗျားလို လယ်သမားသူပုန်ကြီး ဆရာစံကို ကြီးမိန့်ပေးသတ်ခဲ့တဲ့ အထဲပါခဲ့တဲ့သူကို ဘာလိုညှာနေရမှာလဲဗျ” ဆိုတဲ့ မောင်ကျော်ရဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ခပ်တည်တည် ပြောခဲ့တဲ့ စကားက တော်တော်ကိုတာသွားခဲ့တယ်။ တရားခံအစစ် ဖော်ထုတ်ရေးကိုခက်သွားခဲ့ရတော့တဲ့အထိ ထိရောက် ခဲ့တယ် ပြောရမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီစကားကိုကိုင်းပြီး ဒီအမှုဟာ ရိုးရိုးအမှုမဟုတ်၊ ရိုးရိုးတရားခံမဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးနယ်တွဲ နိုင်ငံရေးပါတဲ့ တရားခံတွေက ကျူးလွန်တဲ့အမှု နိုင်ငံရေးဖောက်ထွင်းခားပြမှုလို့ သုံးသပ်ကြည့် မြင်ခဲ့ကြဆိုပဲ။ တော်တော်နဲ့အမှုဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ စကော့တလန်ယာဒ်ကိုတောင် လှမ်းအကူအညီတောင်းရတဲ့ အထိလို့ပြောကြတာပဲ။ နောက်ပိုင်း မောင်ကျော်လဲ ခြေရာဖျောက်၊ ကျုပ်လဲ ခြေရာဖျောက်၊ ရန်ကုန်မကပ်ကြ တော့ဘဲ တယောက်တနေရာစီ နယ်ပြေးပြီး ဇာတ်မြှုပ်ကြတော့တာပေါ့ ... ”

အဲဒီလိုစကားပြောကောင်းနေတုန်းမှာပဲ “အလုပ်ကြီးတန်းစီ ...” ဆိုတဲ့ တန်းစီးတကောင်ရဲ့ သတိပေး အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ကျနော်တို့လဲ ကရောသောပါး လူချင်းခွဲလိုက်ရပါတော့တယ်။

(၄)

အလုပ်ကြီး နားရက်တရက်မှာတော့ ... အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဖြစ်ကြရင်း၊ တချိန်က နိုင်ငံတော်သမတ အိမ် ဖောက်ထွင်းလုယက် အနုကြမ်းစီးမှုကြီးအကြောင်း၊ ဦးချစ်ဟန်ကြီးနဲ့ စကားဆက်မိကြပြန်တယ်။

“အဲဒီတုန်းက အမှုကဘယ်လို နိဂုံးချုပ်သွားလဲဗျ”

“ဟာ ... တန်တယ်ဗျာ ... တန်တယ် ... မောင်ကျော်မှ ငါးနှစ်ထဲပဲ ထင်တယ်။ ဈေးတည့်သွားကြတာ...”

“ဗျာ ... ဘယ်လိုဈေးတည့်သွားရတာလဲ”

သူက ကျနော်အမေးကို နားထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်ပြန်တယ်။

“ဒီလိုဗျ ... တရားရုံးရောက်တော့ ကျနော်တို့တရားခံများဘက်က ရှေ့နေကလဲ ကောင်းတယ်ဗျ။ လာ သတင်းယူကြ နားထောင်ကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကလဲ သတင်းထောက်တွေရော ဘာတွေရောအစုံဗျ။ ဟိုး ... တနေ့က ကျနော်ပြောတဲ့အထဲပါတယ်မှုတ်လား ... သမတကြီးအိမ်နေတဲ့အခန်းက ... သမတကြီးအခန်း ခယ်မ အခန်းနဲ့တဆက်တည်းဆိုတာလေ။ အတွင်းမှာတံခါးတချပ်ပဲရှိတယ်ဆိုတာလေ ... ။ အဲဒီတော့ အမှုနဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်၊ ရှေ့နေကြီးက အဲဒီအခန်းဖွဲ့စည်းထားတာကိုပဲ မပါအောင်ထည့်ပြီး တရားခံကိုမေးလိုက်၊ ကြိမ်နီပြီး ကျူးလွန်ခဲ့သူများဟာ အေးအေးညင်ညင်သာသာနဲ့ပဲ အကြမ်းဖက်တာမရှိ ပစ္စည်းတွေရယူခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပေါ်အောင်မေးသလိုလိုနဲ့လုပ်လိုက်ဆိုတော့ ... သတင်းထောက်တွေ နားဆင်သူတွေ ပွဲကျစရာကြီးပေါ့ဗျာ...။ တရားလိုက နိုင်ငံတော်သမတကြီးဆိုတော့ ဘာတွေပြောခဲ့ကြတယ် ဘယ်လိုရှိခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ၊ တရားခံရှေ့နေ က ပယ်ပယ်နယ်နယ် တရားလိုကိုအဓိကထားပြီး မေးမြန်းရ မေးခွန်းထုတ်ရဦးမှာလေ ...။ တရားခံမောင်ကျော် ကလဲ လူပါးဗျ။ အကုန်ပြောဦးမှာ။ အဲဒီတော့ သမတကြီးအဖို့ မဟာအရှက်တော်အခွံခရသလို ဖြစ်မှာတွေကလဲ အများကြီးဆိုတော့ ... သမတကြီးဘက်ကနေ မောင်ကျော်ကို လာညှိတယ်ဗျ။ သမတကြီးမှာလဲ နိုင်ငံတော် ကိစ္စကြီးတွေကအများသားမို့ ခဏခဏရုံးတော်မလာနိုင်ဘူး၊ မလာချင်ဘူး။ မောင်ကျော်ဘက်ကလဲ တခြားဟာ တွေ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့။ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နဲ့ အနဲဆုံးထောင်ဒဏ်ချပေးမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို အခိုင်အမာ အာမခံကြပြီး ဈေးတည့်သွားခဲ့တာ ... ”

ဒီတခါ ပြုံးလိုက်မိသူကတော့ ကျနော်။

“ဒါဖြင့် ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါအရေးကြီးတယ် ... ” ဦးချစ်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း တွေးတွေးဆဆနေတယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“အင်း၊ ဒါလဲ ကျေးဇူးဆပ်မှုတမျိုးလို့ပဲပြောရမလား မသိပါဘူးဗျာ ... ဟဲဟဲ” လို့ စကားပလ္လင်ခံ ပြန်တယ်။

“ဒီလိုတဲ့ဗျ ... နိုင်ငံတော်သမတ အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရမှုကြီးက ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သတင်းစာတွေ အစောင်စောင်က အမျိုးမျိုးရေးကြတယ်။ အမှုက တရားခံမဖော်ထုတ်နိုင်ဘဲ လတွေကြာလာလေ ... စုံထောက် အဖွဲ့ကြီးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတို့ဆိုတာလဲ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် နာမည်ပျက်လေပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံတော် သမတ ကြီးလဲ ခေါင်းမဖော်နိုင်ပေဗျာ။ မောင်ကျော်ကတော့ မေမြို့ဘက်သွားခိုနေပြီး ကောင်းကောင်းကို နှပ်နေတာပေါ့။ စိန်အကောင်းစားလေးတွေထုခဲ့ပြီး သူဌေးကြီးတယောက်လိုကို တိုက်တလုံးနဲ့စံနေတာတဲ့ဗျ။ ဒီလူက တော်တော် လဲ အဆင်ပြေပြေ ဖိမ်ခံတတ်တဲ့သူ။ အဲဒီတုန်းက ဖောက်ထွင်းမှုကို ဘယ်လိုမှ မြေရာခံမရတော့ အစိုးရမင်းများ

(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဒေါသပူနံ့ထပြီး ... ဖောက်ထွင်းနာမည်ရှိသူမှန်သမျှ ရာဇဝင်လူဆိုးစာရင်းရှိသူမှန်သမျှ ကျော်စောပုဒ်မတွေနဲ့ အကုန်တပြည်လုံး ထောင်ထဲထည့်ပါလေရော။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရာဇဝင်လူဆိုးမှန်သမျှ ကပ်သင့်ကြတာပေါ့။ နယ်ကလူတွေလဲ ကပ်သင့်၊ ထောင်ပေါင်းစုံအပို့ခံ၊ အချုပ်ခံထားကြရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့မောင်ကျော် ကြီးက ရန်ကုန်ဆင်းပြီး သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ရာဇဝင်လူဆိုးတယောက်မိန်းမဆီသွားပြီး သူတို့မိသားစုရဲ့ဒုက္ခကို ကူညီပေးကမ်းတာတွေ လုပ်ပါလေရော။ ကူညီတာမှပိုက်ဆံရာနဲ့ချီပေးတာတဲ့။ ထောင်ဝင်စာလေးဘာလေးလဲ သွားပို့လိုက်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ထောင်ဝင်စာတောင်မသွားနိုင်လို့ လင်သားကိုဒီအတိုင်းပစ်ထားရတဲ့မိန်းမက ထောင်ဝင်စာအထုပ်ကြီးကြီးနဲ့ကို သူ့လင်ရှိတဲ့ ပုသိမ်ထောင်လားဘာလား အဲဒီကိုသွားပါလေရော။ ပုသိမ်သွားတာတွေကလဲ ပန်းသီးတို့ ကိတ်တို့အကြော်အလှော်တို့နဲ့ အကောင်းစားတွေနဲ့ချည့်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက တရာနှစ်ရာဆိုတာနည်းတဲ့ငွေမှမဟုတ်တာ။ ယောက်ျားကိုယ်တိုင် အံ့ဩယူရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီလောက်ကောင်းကောင်းများများ ပို့နိုင်တာ မိန်းမဘယ်ကရသလဲပေါ့။ မိန်းမကလဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှင်းပြတယ်။ ကိုမောင်ကျော်ကြီး ကောင်းစားတောက်ပြောင်နေပြီး မမေ့မလျော့လာပြုကူညီသွား ပေးကမ်းသွားတယ်ပေါ့။ ယောက်ျားက ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တဲ့လူမျိုး၊ မြေမြေချင်းခြေမြင်တဲ့လူမျိုးဆိုတော့ အထာပေါက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့သူက စဉ်းစားမှာပေါ့။ သူအပါအဝင် သူ့လိုရာဇဝင်နာမည်ကြီးတွေ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဆွဲအချုပ်ခံနေရတာလည်း နှစ်နဲ့ချီကြာနေပြီဆိုတော့ သူလည်းထွက်ချင်နေပြီလေ။ အဲဒီမှာ ... တိုတိုပြောကြပါစို့။ သူနေတဲ့နယ်ထောင်ထဲ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ဝင်အစစ်မှာ သူကထောင်ပိုင်ကြီးကိုတွေ့ပြီး မင်းကြီးကိုခေါ်ပေးပါ... အရေးကြီးဆုံးသတင်းတခု သူပေးမယ်။ မတန်ရင်ကြိုက်သလို အရေးယူပေါ့။ နောက်ဆုံးမင်းကြီးနဲ့တွေ့ကြပြီး သူ့ကိုလွှတ်ဝရမ်းထုတ်ပေး၊ အာမခံ၊ အစိုးရခေါင်းခဲနေရတဲ့ကိစ္စ သူပြောမယ်ပေါ့။ သဘောတူညီချက်ရပြီးတဲ့အခါ “ဒါ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မောင်ကျော်ပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ‘တစ်’ ကိုပေးလိုက်ပါလေရော။ အဲဒီမှာမောင်ကျော်ဘယ်ရောက်နေသလဲစုံထောက်နဲ့ပုလိပ်တွေရှာကြပါလေရော။ ခြေရာခံစရာရသွားပေမဲ့ တော်တော်နဲ့မမိဘူး။ မိမ့်မိတော့ ဘယ်လိုမိတယ်ထင်သလဲ ” ဦးချစ်ဟန်က သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ပဟောဋီထုတ်ပြန်လာတယ်။ ကျနော်က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိတယ်။

“မောင်ကျော်က ရန်ကုန်ကို ခြေညောင်းလက်ဆန့် ခရီးထွက်တော်မူပြန်တာခင်ဗျ။ အဲဒီခေတ်က အကောင်းစားသတ္တလတ်ဦးထုပ်နဲ့ အကောင်းစားအဝတ်အစားကို ရှိုးကျကျဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့အပြင် ဈေးကြီးပေးရတဲ့ ဒန်ဟီးဆေးတံကို ကိုက်လို့တဲ့ခင်ဗျ။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမရောက်ခင် ပုဇွန်တောင်ဘူတာမှာတင် ကောက်ဆင်းလိုက်ပြီး မနက်အစောကြီး ဝေလီဝေလင်းမှာ အစောကြီးဖွင့်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်တွင်းဝင်ပြီး အကောင်းစားတွေမှာပြီး ပွဲတော်တည်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ကျော်ရဲ့ပုံကို ကောင်းကောင်း ကျက်မိပြီး မောင်ကျော်ရဲ့အနံ့ ရလိုရငြားလိုက်နေတဲ့ ပုလိပ်အမှုထမ်းအရာရှိတယောက်ကလည်း အဲဒီဆိုင်ထဲ ရောက်နေတာနဲ့ သွားတိုးပါရော။ အဲဒီမှာတင် လူကြီးလူကောင်းဂိုက်အပြည့်နဲ့ မောင်ကျော်ဟာ “ခင်ဗျားမောင်ကျော်မဟုတ်လား” ဆိုပြီး ကောက်အဆွဲခံလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ အဲဒီကနေ သူ့အမှုတွဲတွေလည်းပေါ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ကြရတော့တာပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ကျနော်ခုတင်ကပြောတာလေ...ဆရာလေးစဉ်းစားကြည့်၊ ဒါလည်း ကျေးဇူးအဆပ်ခံရခြင်းတမျိုးလို့ပဲ ပြောရမလားဆိုတာလေ ... ဟဲဟဲ”

ဦးချစ်ဟန်ကြီးက တဟဲဟဲလှယ်နေပါတော့တယ်။

ဦးချစ်ဟန်ကြီးပြောတာ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ ခဏထား။ ကျနော်မှာ သူ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်မိရင်း ပင့်သက်တခုချမိပြန်ပါတယ်။■

ဝင်းတင့်ထွန်း

ထောင်စွာတို့များ (၅)

အ သတ္တ

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

(၅)တိုက် အခန်း(၁၉)မှာ တယောက်တည်းနေနေရတဲ့ ကာလ။ ဘေးနားက အနီးဆုံးအခန်းဖော်တွေက ကိုဒါသ ကျော်ထူး၊ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၊ ကိုငြိမ်းရွှေ ဦးကြားတို့သားအဖ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်မှာက မပဒါ အောင်သန်းမြင့်နဲ့ ဦးရှုတင်တို့သားအဖ၊ စောဘောနယ်၊ စောစေးထူး၊ မန္တလေးက ကိုရန်နိုင်တို့နဲ့ ဟိုးတဖက်စွန်း လောက်ဆီမှာတော့ ပုလွေကြီးကိုကျော်ဝင်း (ယခုစာရေးဆရာကျော်ဝင်း)၊ ဘာဂျာကိုစီးမြင့်၊ ကိုစန်းနောင် ကိုစန်း အောင်အမှာညီအကိုတို့တတွေ။

(၅)တိုက်တတိုက်လုံးဟာ အခန်း(၂၂)ခန်းလုံးလူပြည့် ဟောက်(၈)ဖူးလ် (Housefull)။ ကိုဝင်းတင်ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးသမားတဦးကလွဲလို့ အားလုံးဟာ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ နိုင်ငံရေးအမှုတွေ နိုင်ငံရေးပုဒ်မတွေ...။

နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့အစည်းတွေကတော့ မတူကြ။ ဗကသလဲ ပါသလို ကေအင်ယူကလဲ ပါတယ်။ ဦးနုကြီး ကိုယ်တိုင် ထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ၂၊ ၈၀နဲ့ ပြည်တော်ပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ပြည်တော်ပြန်ထဲမပါဘဲ နရသိန်ထဲဝင်လာရတဲ့ ပြည်ချစ်ပါတီကဆိုတာတောင် ရိုလိုက်သေး။ ဟသင်္ဂီတဇာတိ ကိုငြိမ်းရွှေဟာ ပြည်ချစ် ပါတီဝင်ဟောင်းဖြစ်ပြီး ဝိုးခွဲရန်ကြံစည်မှုနဲ့ ပုဒ်မ ၁၂၂(၁)တပ်ပြီး တရားစွဲဆိုထားခြင်းခံရသူ။ သူ့အဖေကတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုက်ထဲဆွဲအသွင်းခံထားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တတိုက်လုံးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတတပါးတည်း။ (နောက်ပိုင်းတော့ တပါး ထပ် တိုးလာပါတယ်။ ဗိုလ်ဉာဏ်တင်လို့ခေါ်တဲ့ ဘုန်းကြီး။ ဦးပဏ္ဍိတလို့ ငယ်ဖြူမဟုတ်ပါ။ အရင်က တော့ခိုမြို့နယ် ကော်မတီဝင် ဗိုလ်ဘွဲ့ခံတဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ရဟန်းပြုခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။)

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတကတော့ သံဃာ့ဝန်ဆောင်ဆိုတာတွေ မဆလကပွဲစည်းချိန်မှာ “မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ အိမ်ကြက်ချင်းအိုးမဲသုတ်အခွပ်ခိုင်းတဲ့ ပွဲထဲမပါနိုင်ဘူး” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့လို့ အငြိုးထားခံရပြီး နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ နှယ်ပြီး ထောင်ထဲရောက်လာတာ။

တိုက်ထဲမှာ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတကို သင်္ကန်းရုံခွင့်မပေးပါဘူး။ သင်္ကန်းအစား ထောင်ပုံစံအပေါ်ဖြူ အောက်ဖြူကိုပဲ အဝတ်ခိုင်းထားတဲ့အတွက် ဆရာတော်ဟာ ဝိုးသူတော်မဲ့ညစ်ညစ်ပုံပေါက်နေပါတယ်။ မွဲညစ် ညစ်လို့ပြောမိတာကတော့ ဆရာတော်ဝတ်ခွင့်ရတဲ့ ထောင်ပုံစံအင်္ကျီနဲ့လုံချည်ဟာ အဖြူလို့ဆိုပေမဲ့ ဖွေးဖြူနေ တဲ့ အဖြူမဟုတ်ဘဲ ထောင်ထဲကရက်ကန်းမှာ အကျဉ်းသားတွေရက်လုပ်ထားရတဲ့ ချည်ကြမ်းပိတ်ဖြူဖြစ်လို့ပါ။ အညှိ ဆုံးဝါဂွမ်းညစ်ညစ်ချည်နဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ယက်လုပ်ထားရတဲ့ ဖျင်ကြမ်းအဖြူဟာ အသစ်ကတည်းက ညစ်တူးတူးအရောင်ပေါက်နေပြီးဖြစ်တဲ့အပြင်၊ ဆရာတော်ဆီလာပေးတော့လဲ အင်္ကျီသစ်လုံချည်သစ်မဟုတ်ပါ။ ထောင်ကလွတ်သွားပြီး အကျဉ်းသားဟောင်းဝတ်စားထားရာက ထောင်ကိုပြန်လည်အပ်နှံသွားခဲ့ရတဲ့

အဝတ်ဟောင်းတွေ ဖြစ်လို့ပါ။

ဒီလို ဝတ်စုံတော်ဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ဆင်ထားရပေမဲ့၊ ထေရ်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်ဂိုဏ်အပြည့်အဝပေါ်လွင်နေတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ဥပဓိရုပ်ဟာ မွဲစုတ်စုတ်ကြားထဲမှာ ပိုပြီးထင်းကနဲ လင်းခနဲ သိသာနေပါတော့တယ်။

ဆရာတော်က သင်္ကန်းဆွဲအဖြတ်ခံလိုက်ရပေမဲ့ သိက္ခာချလူဝတ်လဲရေး လက်မခံပါ။ သူ့ဟာသူ ရဟန်းတပါးအဖြစ် အခိုင်အမာဆုပ်ကိုင်ခံယူထားပါတယ်။ ဆယ်ပါးသီလကို အပြည့်အဝစောင့်ထိန်းရင်း၊ နေ့လွှဲဥစ္စာကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းရှောင်ကြဉ်ပါတယ်။ မနက်စာစားချိန်ပေးတဲ့ထမင်းကို ပိုပိုသာသာလေးယူထားပြီး နောက်နေ့မနက် အစောကြီး အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှီဝဲဘုဉ်းပေးရှာပါတယ်။

ကျနော်တို့တတွေကလဲ ဆရာတော်ကို ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ပဲ အသိအမှတ်ပြု လေးစားသမှုပြုပါတယ်။ စကားပြောဆိုရာမှာလဲ အရှင်ဘုရား ဆရာတော်ဘုရားနဲ့အစချိပြီး တပည့်တော်နဲ့ တင်ပါဘုရားနဲ့ လေးလေးစားစား ပြောဆိုဆက်ဆံကြပါတယ်။ တခန်းဆီထားတာဆိုတော့ အဝေးကပဲ စကားသံနဲ့ပဲ ဆက်ဆံပြောဆိုကြရတာပါ။ ဂန်ဖလားချချိန်မှာ ဖျာစုတ်ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်ခိုးကြည့်ရင်း၊ တခါတရံ လစ်ရင်လစ်သလို မတ်တပ်ရပ်ပြရင်းတော့ ဆရာတော်ရဲ့ရုပ်သွင်ကိုလဲ ကြိမ်ဖန်များစွာမြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာတော်ကို မရိုမသေ ပြောဆိုဆက်ဆံကြတာကတော့ ထောင်ဝါဒါတချို့နဲ့ ဆာဂျင်သိန်းမြိုင်တို့လို ထောက်လှမ်းရေးခန့် စစ်တပ်က အကောင်မျိုးတွေဖြစ်ပါတယ်။ သိန်းမြိုင်က ဆရာတော်ကို ‘ဟေ့ ဘုန်းကြီး’ လို့ပဲ ခေါ်တတ်သလို တင်လတ်တို့ အောင်သင်းတို့လို အရစ်တပ်ဝါဒီအိုရိုင်းကြီးများကလဲ “ပုတီး(၁၀၈)လုံး အစိပ်မှာလို့ ရောက်လာ တာမဟုတ်ဖူး၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ရောက်လာတာ” လို့ မထိတထိ သရော်မော်ကားလုပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ကတော့ ခပ်မဆိပ်ပါ။

ဆရာတော်ဟာ ရမန်ကြီးတပတ်တကြိမ် ရုံးထွက်နေရပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ရံဖန်ရံခါ ထောင်ဝင်စာပါဆယ်ထုပ်လေးတွေလဲ ရနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်တို့အဖို့ကတော့ ဘာပါဆယ်မှ မရသေးတဲ့အတွက် အကြီးအကျယ် ဝတ်နေရတဲ့ကာလပါ။ မနက်လုံးတီး ညလုံးတီး ထမင်းကို လုံးတီးသာသာ လုံးချင်းလွေးနေရတဲ့ ကာလပါ။ မနက်မှာကျွေးတဲ့ ပဲဟင်းဆိုတာကလဲ ပဲဖတ်တောင်ရှာမတွေ့။ အရည်ကျကျပေါ်မှာ ပဲဟင်းဖြစ်ကြောင်း အာမခံနိုင်ဖို့နွှင်းမှုနဲ့ဝါဝါတွေ သာသာထိုးထိုးခပ်ချက်ထားတဲ့အတွက် ပဲဟင်းရောင်ဝါဝါသာ ပီပီသသထွက်နေပါတယ်။ အရသာက ခံတွင်းတွေ့စရာ တစက်မှမရှိ။ ငပိကလည်း ဖွဲရောအညံ့ဆုံးငပိဖြစ်တဲ့အပြင် တခါတရံ အိုးကင်းပူတိုက်ညစ်ညစ်တူးတူး။ တခါတရံ အစိမ်းသာသာ။ တစက်ကလေးမှ မကျက်။ ညနေစာကတော့ အဆိုးဆုံး။ နေ့စဉ်ဟင်းရွက်ပြုတ်ရည် မဲမဲသဲသဲ။ နံနံလေးမှ စားချင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ကန်စွန်းရွက်တွေပေါ်တဲ့အချိန်မှာ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ပေါ်တဲ့အချိန်မှာ ချဉ်ပေါင်။ အများဆုံးကတော့ ဟင်းနုနွယ်အရိုး ရင့်ရင့်မာမာဖားဖားကြီးတွေကို ရေလုံ ပြုတ်ကျိုထားတဲ့ဟင်း။ ဟင်းချက်ထားပုံကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ ဟင်းရွက်ကို ရေတောင်ဆေးဟန်မတူ၊ မကြာခဏ သန့်ရှပ်ရှပ်။ ဒီကြားထဲ ဟင်းရွက်စည်းထားတဲ့ နွီးကြီးပြတ်တို့၊ တီကောင်ပြတ်တို့ကပါတဲ့အခါ ပါလိုက်သေး။ ချဉ်ပေါင်တို့ဟင်းနုနွယ်တို့ဆိုရင် အပင်လိုက် သုံးလေးပိုင်းပိုင်းပြီး ချက်ထားတယ်။ ရံဖန်ရံခါ အမြစ်တွေတောင် ပါလိုက်သေး။ အရသာကတော့ တိုက်ထဲဝင်စတုန်းကဆိုရင် ထို့ခန့်တောင် ထွေးထုတ်ပစ်မိတဲ့အထိ ကောင်းလှပါပေတယ်။ ဝက်ကျွေးဖို့ ပိန်းရွက် ကန်စွန်းရွက် ဂေါ်ဖီရွက်တွေကို ဓားနဲ့စင်းပြီး ဝက်စာကျိုထားတာကမှ ထောင်တွင်း ပုံစံဟင်းထက် အများကြီးသာဦးမယ်။

ထောင်ဝင်စာ ပါဆယ်မရသေးတဲ့ ကျနော်တို့လို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား အများစုကြီးဟာ ဒီလိုထမင်းမျိုး ဟင်းမျိုးနဲ့ပဲ မနက်ည နှစ်ပါးသွားရပြီး ကိုယ့်အသက်ဖီဝဓာတ်လေးကို ကြိုးစားမမ်းစား တည်ဆောက်နေရချိန်မှာ၊ ထောင်ဝင်စာရနေပြီဖြစ်တဲ့၊ ရုံးထုတ်အပြန် ပါဆယ်ထုတ်လေးလက်ကဆွဲပြီး ပြန်လာနိုင်ခွင့်ရတဲ့ အနဲတကာအနဲစု

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ၁၀၀၀ကျော်...။

လုံးတီးထမင်းကိုပဲ လွှေးရတာကတော့ အတူတူ၊ တခြားထမင်းမရှိ။ ပုံစံဟင်းကိုပဲ အခြေခံ၊ အိမ်ကပို့ ပေးလိုက်လို့ပါလာတဲ့ ငယ်ကြော်လေးအစ၊ ငါးခြောက်ကြော်လေးအစ စားစရာ ဟင်းခြောက်ဟင်းရုံလေးတွေနဲ့ စပ်ဟပ်တွဲဖက် စားသောက်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုံစံသက်သက်နဲ့ချည်း လွှေးနေရတဲ့သူနဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ နတ်ပြည်နဲ့အတိစိပေါ့။

တနေ့လုံး ဘာမှလဲတခြားစားစရာမရှိတဲ့အတွက်၊ ထမင်းထိုးက ထမင်းလာထိုးပေးတာနဲ့ ကျနော်ကတော့ ကောက်လွှေးပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မနက်စာကိုကျူးပြီး များများလွှေးပစ်လိုက်ပါတယ်။ အင်မတန်ဆိုးဝါးလှတဲ့ညနေစာကိုတော့ (အသားစားရက် - တနင်္လာနေ့ကလွဲပြီး) စားတယ်ဆိုရုံလောက်ပဲ စားပါတော့တယ်။

မနက်စာ ညစာ စားပြီးချိန်တိုင်း၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကြားရတဲ့အသံကတော့၊ ကိုဒါသကြီးရဲ့ ကျူးကျူးပြီး အော်ဟစ်မြည်တမ်းလိုက်တဲ့... “စားပြီးပြန်ပြီဗျို့ ထမင်းတနပ်...”

သူ့အသံက သူ့ကျန်းကျန်းမာမာရှိပြီး ပုံမှန်စားနိုင်သောက်နိုင်ရှိနေကြောင်း ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်နေ သလိုမျိုး ဖြစ်သလို၊ တစုံတခုကို အင်တိုင်းတိုင်း အော်ဟစ်ပြောနေသလိုမျိုးလဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုစကား ပြောချင်သူများ သူကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဘက်ရှာနေသလိုမျိုးလဲ အသွင်ဆောင်တယ်။

ကျနော် ပြီးလိုက်မိတယ်။

ကျနော်က သူ့ကိုအပြင်မှာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ အရပ်အနည်းငယ် ပုသယောင်ရှိပြီး ပိန်ပိန် သွယ်သွယ်နဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံဟာ အမြဲတန်းသွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားတတ်မှုနဲ့ စည်းဝါးကိုက်ညီနေ တတ်တယ်။ ၁၉၇၅ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးတုန်းက စစ်အစိုးရအာဏာပေးကွက်သားများက ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကုန်းတော်ပေါ်အထိတက်ပြီး သပိတ်စခန်းကို ဖြိုခွဲနိုင်နင်းတုန်းကလဲ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်တွင်းအပို့ ခံရပူးသူ တယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးလဲ မဟုတ်ဘဲ အသက်တောင်ကောင်းကောင်း မပြည့်တတ် သေးတဲ့ အငယ်ဆုံးကျောင်းသားလေးတွေထဲ သူတယောက် အပါအဝင်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ အထက်တန်း ကျောင်းတကျောင်းက ကျောင်းသားငယ်လေးတဦးမျှသာ ဖြစ်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတည်းက ထောင်နဲ့ ရေစက်ပါခဲ့ရတဲ့သူဟာ အခုလဲနိုင်ငံရေးမှုနဲ့ ထောင်ထဲဆွဲအသွင်းခံနေရရှာပြန်ပြီ။

သူက အသက်ငယ်ငယ် လူငယ်ငယ်ပေမဲ့ အပြောကောင်းအဆိုကောင်း မှင်ကောင်းမောင်းကောင်း။

ထောင်ထဲမရောက်ခင် သူက လမ်းဘေးစာအုပ်ဟောင်းရောင်းသူ၊ခြောက်ထပ်ရုံးဘေး၊ ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမ ပေါ် ရေနံရုံးကြီးဘေး၊ ကောက်ပဲသီးနှံရုံးကြီးဘေး၊ နေရာပေါင်းစုံမှာ စာအုပ်ဟောင်းလေးတွေကြား ကျင်လည် ပျော်မွေ့တတ်ပြီး လမ်းဘေးစာအုပ်ဟောင်းရောင်းသူတော်တော်များများနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ကျနော်ဟာ သူ့စာအုပ်ဟောင်းရောင်းရာနေရာလေးဆီကိုလဲ မကြာခဏရောက်တတ်တယ်။ စာအုပ်ဟောင်းလေးတအုပ် တလေ ဈေးဦးပေါက်ပြီး ဖြစ်နေတတ်တဲ့ နေ့များမှာတော့ သူ့သွင်ဟန်ဟာ ပိုပြီးလန်းဆန်းသွက်လက်နေတတ်ပြီး ကျနော့်ကိုမြင်ရင် ဦးအောင်ပြုံးပြရင် “လာဗျို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို...” လို့ ပဋိသန္ဓာရ ပြုတတ်တယ်။ အတင်း လဘက်ရည်တိုက်လေ့ရှိတယ်။

တနေ့တော့ သူကဈေးဦးမပေါက်သေး။ ကျနော် သူ့ဘေးထိုင်ချလိုက်ချိန်မှာ၊ သူ့ဆိုင်နဲ့မနီးမဝေး၊ ကား အကောင်းစားတစီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ကားပေါ်ကနေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးလား ဆရာမလေးလား ထင်ရတဲ့ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးလေးတဦး ရှုရှုလေးဆင်းလာတယ်။ ပလတ်စတစ်ပေါ် ခင်းကျင်းထားတဲ့ သူ့ စာအုပ်ဟောင်းပေါင်းစုံကို ဂရုစိုက် ကြည့်ရှုရှာဖွေနေတယ်။ သူ့မျက်နှာ အပြုံးတချက်လက်သွားတယ်။

အမျိုးသမီးလေးက ဟိုးရှေးတုန်းက ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဟံသာဝတီပိဋကတ်တိုက်ထုတ် ‘ပျို့’ စာအုပ်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဈေးမေးတယ်။ သူက အပြုံးဖြူဖြူနဲ့ “တဆယ်ထပ်ပါ အမရယ်...” တဲ့။ တကယ်က သူ့ဈေးဦးမပေါက်ရင် နှစ်ကျပ်နဲ့လဲ ရောင်းမယ့်စာအုပ်။ မကြာခဏ “သုံးကျပ်” ဆိုတဲ့ အပုံထဲလဲ ထည့်ထည့်ထားလေ့ရှိတဲ့ စာအုပ်။ သူ့ဘော်တယ်လိုက်ရာက ပိဿာချိန်နဲ့ရထားတဲ့ စာအုပ်လေးမှန်း ကျနော်သိထားပြီးသား။ “ဟင်... ဈေးကလဲကြီးလိုက်တာ...” လို့ အမျိုးသမီးလေးက ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးချိတ်ပြီးဆိုတော့၊ ကျနော်တို့ ကိုဒါသကြီးက ချက်ချင်းပွီးနေတဲ့ မျက်နှာပိုးကို လျှပ်တပြက်အတွင်း ပိပိရိုရိုလေးသပ်လိုက်ပြီး...

“အမကြီးရယ်... အမကြီးဟာ ပညာတတ်တယောက်ပါ။ အမကြီးတို့လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပညာတန်ဖိုးကိုလဲ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ သူတွေပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဟံသာဝတီပိဋကတ်တိုက်ထုတ်၊ ဟံသာဝတီတိုက်ဆိုတာ စာကောင်းပေမယ့်တွေ့ချည်း ရွေးချယ်ထုတ်ဝေတဲ့တိုက်၊ စာပြင်ဆရာကြီးတွေ ကြီးကြပ်တည်းဖြတ်ပေးသူတွေကလဲ တကယ်ကို ပညာရှိအကျော်မော်ကြီးတွေချည်း၊ ဗမာစာပေနယ်မှာ အလေးထား စံထားရသူတွေချည်းပါ။ ပျို့ကလဲ တကယ်ပျို့။ စာအုပ်ကလဲ တကယ်ရှားပါးစာအုပ်ပါ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် ရှိချင်မှတောင်ရှိတော့မှာ။ တနေ့ကတင် တက္ကသိုလ်က မဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသူတဦး၊ ကျမ်းပြုပို့လာရှာရင်း ဟံသာဝတီတိုက်ထုတ် ပျို့ရတမော်ကွန်းစာအုပ်တွေရှိရင် ရှာပေးပါ။ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီစာအုပ်လေး မရှိသေးလို့၊ ရှိရင် အဲဒီနေ့ကတည်းကပါသွားပြီ။ အဲဒီတော့ အမကြီးတို့လို ပညာတန်ဖိုးနားလည်သူတွေ စာအုပ်တန်ဖိုး သေသေချာချာသိသူတွေဟာ တဆယ်ဆိုတာဈေးများတယ်လို့ မပြောသင့်ပါဘူးဗျာ...” တဲ့။

လေယူလေသိမ်းက စိတ်မကောင်းဟန်၊ ပုံပန်းက စိတ်ထိခိုက်ဟန်နဲ့ အတော့ကိုမှင်မောင်း ကောင်းလွန်းလှပါတယ်။ သူပြောဟန်က ဒီစာအုပ်ကိုမှဈေးထပ်ဆစ်ရင် ပညာတန်ဖိုးကိုတောင် နားမလည်တော့တဲ့သူလို၊ စာအုပ် တန်ဖိုးကိုတောင် မလေးစားတတ်တော့တဲ့သူလို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေစေခဲ့တော့တယ်။

လူကဲခတ် တော်တော်တော်တဲ့ ကိုဒါသ။ အမျိုးသမီးက ဆယ်တန်လေးတချပ်ထုတ်ပေးပြီး စာအုပ်လေးကိုကိုင်ရင်း သူ့ကားဆီလှမ်းသွားတယ်။ ကားပေါ်တောင် ပြန်မတက်ရသေးဘူး၊ သူက “လာ... ကဗျာဆရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားကြမယ်... ဟဲဟဲ... နောက်ထပ်မရောင်းရလဲ ကိစ္စမရှိတော့ဘူး၊ နေ့တွက်ကိုက်သွားပြီ” တဲ့။ ပြီးတော့ လမ်းမှာပြောလိုက်သေးတယ်။ “ပညာတတ်တွေကို အဲဒီလို သူတို့အရှိုက်ကို ထိအောင်ပြောတတ်မှဗျာ...” တဲ့။ “ကျနော်က ဒီနေ့ဈေးဦးမပေါက်ရင် ဒီစာအုပ်လေးကို နှစ်ကျပ်နဲ့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပုဂံဦးကြည်ဆီဖြစ်ဖြစ်၊ မြေနီကုန်းစာအုပ်တန်းက ငသိုင်းချောင်းကိုဝံသာကြီးဆီဖြစ်ဖြစ် ဖျော့တော့မလို့ဗျ” တဲ့။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူက “ဒီနေ့ စမူဆာပါ တီးဗျ” တဲ့။ အဲဒီတုန်းက လက်ဖက်ရည်တခွက်မှ ငါးမူး၊ စမူဆာကြီးကြီးတခုမှ ငါးမူးထဲ။

(၂)

အဲဒီတုန်းက ကျနော်မှာ စစ်ကြောရေးတောင်မပြတ်သေး။ ကိုဒါသတို့ မပဒါတို့ကတော့ စစ်ကြောရေးပြတ်သလောက်ရှိနေပြီ။ ဘာဂျာကိုစိုးမြင့်၊ ပုလွေကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုစန်းနောင် ကိုစန်းအောင် အမ္မာညီအကိုတို့လေးဦး အမှုတွဲကတော့ တရားရုံးတောင်ရုံးတင်နေလေပြီ။ ကိုငြိမ်းရွှေတို့သားအဖလဲ ရုံးထွက်နေရပြီ။

ကျနော်တို့မှာ အစားအသောက်ငတ်တာထက် ဆိုးဝါးတဲ့ ငတ်မွတ်မှုကြီးတခုကတော့ သတင်းငတ်မွတ်မှုကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်ပေါ်နေသလဲ၊ ဘာသတင်းထူးကြီးတွေ ရှိသလဲ။ နိုင်ငံတကာအခြေအနေ၊ ပြည်တွင်းအခြေအနေ၊ ရခိုင်သမ္မတနိုင်ငံမှာ သတင်းမှန်သမျှကို ကြားချင်သိချင် နားလည်ချင်နေခဲ့ကြပါတယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဦးပဏ္ဍိတဆရာတော် ရုံးထုတ်ပြန်လာရင် “အပြင်မှာ ဘာသတင်းတွေထူးလဲ ဘုရား”လို့ မေးရမြန်းရတာ အမော။ ကိုငြိမ်းရွှေတို့သားအဖ ရုံးထုတ်ပြန်လာရင်လဲ သတင်းလေးဘာလေးထုတ်ပါအုံးဖျိုလို့ တောင်းဆိုကြသံတွေ စည်စည်ညီညီ။

ပုဒ်မ ၁၇(၁)(၂)နဲ့ ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်းခံရတဲ့ ဘာဂျာကိုစိုးမြင့်၊ ပုလွေကိုကျော်ဝင်းတို့(၄)ဦး ရုံးထုတ်အပြန်တွေမှာတော့ အမြဲလိုလို သတင်းတွေပါပါလာတတ်သလို သူတို့က အရင်ဦးအောင် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ သတင်းတွေကို ထုတ်ပြန်အသိပေးတာ လုပ်တတ်တယ်။ အနိမ့်ဆုံး အစိုးရထုတ်သတင်းစာပါ အချက်အလက် သတင်းပလင်းလေးတွေလောက်တော့ ကြားနာနားဆင်ရတတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အခန်းချင်းကနဲနဲလှမ်းတော့ တခန်းနဲ့တခန်း လက်ဆင့်ကမ်းနည်းနဲ့ တိုက်တွင်းသတင်းပို့ဆောင်နည်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကြားနာ နားဆင်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတောင် တခါတရံ သတင်းဆက်လက်ပို့ဆောင်သူက ပြောရင်းတန်းလန်း ဖြန်းစားကြီး တပိုင်းတစနဲ့ ရပ်ဆိုင်းသွားရတာတွေအကြိမ်ကြိမ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တခန်းနဲ့တခန်း စကားလှမ်း ပြောဆိုခွင့် မရှိတဲ့ တိုက်တွင်းဥပဒေအရ ခိုးဝှက်ပြောဆိုနေရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝါဒါတယောက်ဝင်လာရင် ပြောလက်စ၊ စကားကို အချိန်မှီရပ်ဆိုင်းလိုက်ရလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆာဂျင်သိန်းမြိုင် အရက်မူးဝင်လာတဲ့နေ့မျိုးတွေမှာ ဆိုရင်တော့ အထူးသတိထားပေးရော။ သိန်းမြိုင်က ဖြန်းခနဲဝင်ဝင်လာတတ်ပြီး စကားပြောတရားခံကို ရှာတတ်ချောင်းတတ်တယ်။ မကြာမကြာလဲ “ဟေ... ဘယ် မအေဦးတွေလဲကွ စကားပြောနေတာ”လို့ အဝေးကြီးကတည်းက ဆဲဆိုဟောက်ဟမ်းပြီး ဝင်လာတတ်တယ်။ “ဒါ- မင်းတို့အမေလင်အိမ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ထောင်...ထောင်”ဆိုတာကိုလဲ မြိန်ရေရက်ရေ ရေရွတ်တတ်တယ်။ တိုက်တွင်းသံတိုင်ကြားက လူတွေကိုရန်လိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ လိုက်လံကြည့်ရှုလေ့ရှိပြီး စစ်ဖိနပ်ခွာ သံတဒေါက် ဒေါက်နဲ့ ထွက်သွားလေ့ရှိတယ်။

များသောအားဖြင့် ညနေတန်းစီးပြီးချိန် နေဝင်ဖြိုးဖျလောက်မှာတော့ စကားရှည်ရှည်ပြောချိန် အခွင့်အလမ်းတွေ ပိုရတတ်တယ်။ ဝါဒါတယောက်ယောက်ရဲ့ ‘အိပ်ချိန်’ ဆိုတဲ့အသံကြီး မပေါ်လာမီအတွင်း ရှည်လျား နှေးကွေးလွန်းလှတဲ့ ညဦးယံဟာ စကားလှမ်းပြောကြလို့ အကောင်းဆုံးအချိန်တွေ ဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်။ ဘာလို့ရယ်တော့ မပြောတတ်။

ကနေ့ညဟာ ကဆုန်လပြည့်။

ကဆုန်လပြည့်ဆိုတာကိုလဲ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ နေ့ခင်းကတည်းက လှမ်းပြောထားလို့ သိကြရတာပါ။

ဆရာတော်ကို တရားဟောဖို့ အခန်းတခန်းက လှမ်းလျှောက်ထားတဲ့အတွက် ဆရာတော်က ညဦး သူဘုရားဝတ်တက်ပြီးရင်ဟောမယ်လို့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ ဆရာတော် ဘုရားဝတ်တက်တတ်တာက အနဲဆုံးနာရီဝက်လောက် ကြာလေ့ရှိပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးကို သံနေသံထားနဲ့ရှိခိုးပြီးတဲ့ တဲ့အခါ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကို အကုန်ရွတ်တတ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မေတ္တာပို့အမျှဝေသံနဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးနေသံ ပရိတ်ရွတ်နေသံကိုတော့ ပုံမှန်ဘုန်းကြီးလေသံနဲ့ပဲ အသံထွက် ရွတ်ဆိုနေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျနေတဲ့အခန်းအပါအဝင် အခန်းလေးငါးခန်းလောက်ကပဲ ကောင်းကောင်းကြားရနိုင်ပါတယ်။ တော်တော်များများက ကြားရနိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ မေတ္တာပို့အမျှဝေသံကိုတော့ ပုံမှန်သံထက်တဆင့်တိုးရွတ်ဆိုပို့သလေ့ရှိ တဲ့အတွက် အနဲဆုံး ဆယ်ခန်းကျော်လောက်က ကြားရနိုင်ဖွယ်ရှိပါတယ်။

ကနေ့ကဆုန်လပြည့်။ ဆရာတော်က တရားဟောမယ်လို့ သိထားကြတဲ့အတွက် ကျင်းပနေကြ ညဦးဂီတဆည်းဆာချိန်ဟာ စောစောစီးစီးပဲ ပွဲသိမ်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။

ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်ဟာ ပူလောင်လွန်းလှတဲ့ နွေညဉ့်ယံအောက်မှာ ပိုပြီးအိုက်စပ်စပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနေသလို ရှိလှပါတယ်။ ကျနော်က သံတိုင်ကြားကနေ လရောင်ကိုတမ်းတမ်းမက်မက် ရှာကြည့်နေမိပါတယ်။ နေ့ခင်းတုန်းက ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရလေ့ရှိတဲ့ ဟိုးအဝေးဆီက ကုတ္တိုပင်အို တဝက်တပြက် မြင်ကွင်းအပေါ်ပိုင်းဟာလည်း အခုတော့ မဲခဲအုပ်အုပ်ကြီးသာ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ကျနော်မြင်နေရတဲ့ တပိုင်းတစ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်မှာတော့ တိမ်မဲညိုတအုပ်ဟာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ခရီးသည်အိုကြီးတယောက်လို၊ လရောင်လာမယ့်လမ်းဆီ စမ်းတဝါးဝါးရွေ့ချီ ခရီးနှင့်နေပါတယ်။

- သဗ္ဗေသတ္တာ... ဝေနေယျာ ကျန်းမာကြပါစေ...
- သဗ္ဗေသတ္တာ...ဝေနေယျာ ချမ်းသာကြပါစေ...
- သဗ္ဗေသတ္တာ...ဝေနေယျာ လန်းဖြာကြပါစေ...
- သဗ္ဗေသတ္တာ... ဝေနေယျာ ဘေးဘယာ ရန်မရှိကြပါစေ... နဲ့...

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ပေါ်နေကျ သံနန်းမြင့်မြင့်နဲ့ မေတ္တာပို့သံဟာ သံတိုင်ကြားကနေ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရား ရှိခိုးဝတ်တက်ပြီးပြီဆိုတာရဲ့အမှတ်အသားဆိုတာကို သိရှိလိုက်ကြပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် စောစောကထက်ပိုပြီး ငြိမ်သက်သွားသယောင် ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ဆရာတော်က တရားဟောမယ်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။

‘အဟမ်း ...’ ဆရာတော်ရဲ့ချောင်းဟန်နဲ့သံက အရင်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ... “ကနေ့ဟာ ကဆုန်လပြည့်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့လို့ဆိုတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ပဲ။ ဒီနေ့လို့နေ့မှာ ဒီနေရာလိုနေရာမျိုးကနေ တရားဟောရတယ်ဆိုတာလဲ... အင်း မမေ့စရာပါပဲ” ဆရာတော်ကအသံကိုမြှင့်ပြီး နိဒါန်းချီတယ်။ အားလုံးက ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေကြတယ်။

“ဗုဒ္ဓနေ့ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဆိုတဲ့ဘုရားရှင်ဟာ ဘာကြောင့်ဗုဒ္ဓလို့ခေါ်ရသလဲ။ ဗုဒ္ဓဆိုတာ အလုံးစုံကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူလို့ ဗုဒ္ဓလို့ခေါ်ရတာပဲ။ အထူးသဖြင့် သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင်သိမြင်တော်မူလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားလို့ ခေါ်တော်မူရတာပဲ။ သစ္စာလေးပါးဆိုတာကတော့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ...” ဆရာတော်က အောင်မြင်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးလေအပြည့်နဲ့ ထပ်ဆင့်နိဒါန်းသွယ်ပြီးတဲ့နောက် “ဒီနေ့ ဆရာတော်ဟောမယ့် တရားကတော့... ‘သစ္စာ’ဆိုတာပဲ။ ‘သစ္စာ’ အကြောင်းပေါ့။ သစ္စာဆိုတာ အမှန်ကိုခေါ်တာ၊” လို့ဆိုရင်း ပါဠိလိုရွတ်လိုက်၊ အနက်တွေဖွင့်လိုက် အကျယ်ဟောပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ “တကာတို့လဲ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုဆိုရမယ်၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုကျင့်ကြံရမယ်၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုသာ လုပ်ရမယ်၊ ဒါမှသစ္စာထိုက်ပေမယ်၊ သစ္စာပီပေမယ်၊ သစ္စာမြောက်ပေမယ်၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာဆိုတဲ့ သစ္စာတရားကို အလေးထားကြပါ” လို့ပြောပြီး နိဂုံးချုပ်အတိုဟောသွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်တာနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကတော့ ကျနော်တို့ ကိုခါသကြီးအသံ။

“ဆရာတော်ဘုရား ... တပည့်တော် ဆရာတော်ကို မရှိမသေလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... တပည့်တော်လဲဟောပါရစေ...” တဲ့။

“ဟောဗျို ဟော... ဟော” ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုသံတွေလဲ ဘယ်အခန်းကလဲမသိ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း” တဲ့။ သူကလဲ ဓမ္မကထိကတဦးနယ် ချောင်းသံပေးပြီး ...

“ဒီနေ့ ရဲဘော်တို့ကို ကျနော်ဟောကြားချင်တဲ့တရားကတော့ “အ-သစ္စာ” တဲ့။ အထူးသဖြင့် ဒီထဲမှာ ‘အ-သစ္စာ’ ဟာ အရေးကြီးပါတယ်။”

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အနီးအနားတဝိုက် ပြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြတယ်။

“ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာဆိုတဲ့သစ္စာအတိုင်း လုပ်လို့မဖြစ်ပါဘူး၊ သစ္စာဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားပြီး ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာအတိုင်းပြောကြမယ်ဆိုရင် အမှုတွေပိုပြီး ကြီးကုန်ပါ့မယ်၊ ထောင်တွေ ပိုကျကုန်မယ်၊ လူတွေပိုပြီး အဖမ်းခံကုန်ရပါလိမ့်မယ်။ ၅-ညက ဝမ်းတူးတူးဝမ်းဖြစ်ပြီး ဝမ်းတူးတူးဝမ်းက သေဒဏ်တွေကျကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာတွေကိုသာ လျှောက်ပြောရင် သစ္စာဖောက်တွေ ဖြစ်ကုန်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီထဲမှာ လိမ်နိုင်သမျှလိမ်ကြပါ၊ ညာကြပါ၊ ဖြီးကြပါ၊ မဟုတ်တာတွေ ကြိဖန်ပြောတတ်လေ ကိုယ့်လူတွေသက်သာလေဖြစ်ပါ့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျနော်ဟောချင်တာကတော့ အ-သစ္စာပါပဲ ခင်ဗျာ...”တဲ့။

တဝါးဝါးပွဲကျသွားကြရလေတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကတောင် “ဒီကောင်နယ်ကွာ...” ဆိုပြီး ရီလံထွက်လာပါတယ်။ ကျနော်လဲ ပြီးလိုက်မိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တတိုက်လုံး ဒီတညရယ်မောကြရတာတော့အမှန်။■

ဝင်းတင့်ထွန်း

ခေတ်ပွင့်

ဝင်းတင်ထွန်း

ဆောင်းပါးများ (၆)

ခြေကျင်း

ဝင်းတင့်ထွန်း

၁။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးလေးတွေကို ဝတ်ဆင်ပေးတတ်ကြတာက ငွေခြေကျင်း။ ခြေကျင်းမှာ တချို့ဆိုရင် ခြုံလေးတွေတောင် ဆွဲလို့။ ကလေးက လေးဘက်ထောက်ပြီး ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတ်တပ် လျှောက်တတ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာလှည့်ပတ် ပျော်မြူးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေကျင်းနဲ့ခြုံသံဟာ တလွင်လွင် လွှင်နေ တတ်တယ်။ ကြည့်နူးစရာပေါ့။ ကလေးဘယ်နားရောက်နေသလဲဆိုတာကိုလဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေနိုင်တာ ပေါ့။ တကယ့်ကို မြဲခြုံသံ။

နဲ့အရွယ်ရောက်လာတော့ အငြိမ့်ပွဲတွေ မကြာမကြာကြည့်ဖူးတယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေ တော်တော် များများဟာ ခြေကျင်းလေးတွေနဲ့။ ရွှေခြေကျင်း။ တချို့ဆိုရင် တဖက်နှစ်ကွင်းသုံးကွင်း။ မင်းသမီးရဲ့ပြန်ထမီ ထမီနားခတ်ခတ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက် က၊လိုက်တဲ့အခါ ရွှေခြေကျင်းလေးတွေက ဝင်းခနဲဝင်းခနဲ။ ဆိုင်းချက် စည်းပါးနဲ့အတူ ခြေကျင်းသံ လွင်လွင်ကလဲ ကကွက်ထဲမှာ ပေါင်းစပ်စီးမျောလို့ အနုပညာမြောက်နေလိုက်တာ။ ခြေမှာစကား လက်ဖျားကဗျာပေါ့။

အဖေတို့ခေတ်က နာမည်ကြီး အငြိမ့်မင်းသမီးတလက်ဟာ မြခြေကျင်း မငွေမြိုင်...တဲ့။

ဇာတ်ပွဲထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းစာခန်းမှာပါတဲ့ ‘ခြေကျင်း’ကတော့ သိပ်မကောင်း။ “ကြေးတိုက်သွင်း... ခြေ ကျင်းခတ်စေ”တဲ့။ ကြေးတိုက်ဆိုတာ ထောင်ပေါ့။ တိုက်ပေါ့။ ပဒေသရာဇ်ဧကရာဇ်မင်းရဲ့ သံလျက်ကြီးမြောက်ပြီး ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သံဟာ တွေ့ရမှာပဲနဲ့ပဲ အဲဒါမှမဟုတ်ပြောင်းဖူးရိုးနဲ့မျက်နှာလှမ်းပေါက်ချင်စရာပေါ့။ ဝန်ကြီး ဝန်ကလေး၊ ပုဏ္ဏား ဒါမှမဟုတ် အာဏာပါးကွက်သားစတဲ့ ဘုရင့်အပါးက ကပ်ဖားရပ်ဖားမျက်နှာလိုအားရ ဝံ့ရပ်များကလဲ စီရင်ချက်ချခံရသူ မင်း သား ဒါမှမဟုတ် သူတော်ကောင်းကို အတင်းပတင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲကြလွဲကြ ထိုးကြနှက်ကြ ကန်ကျောက်ကြပေါ့။ ဘယ်လိုမှ မလှပ။

တချိန်က မန္တ လေးသူလေးတွေရဲ့ ရွှေခြေကျင်းကျတော့လဲ အင်မတန်လှနေပြန်တယ်။ စက်ဘီးနင်းလိုက် တိုင်း ရွှေခြေကျင်းလေးတွေက သလုံးသားဝင်းဝင်းလေးတွေကို အရောင်တင်ပေးနေသလို။ မျက်စေ့ပသာဒ ဖြစ်စရာ မန်းရိုးရာအလှတမျိုးပေါ့။ ကျနော်တို့ငယ်ငယ်က ခေတ်စားခဲ့ဖူးတဲ့ အဆိုတော်သန်းထွန်းလေးရဲ့ ‘မွေးဌာနီ’ထဲမှာတောင် “စက်ဘီးလေးတွေ စီးကာကိုယ်စီ ရွှေခြေကျင်းနဲ့ ဝါဝင်းလို့တာ...”လို့ ဟစ်ကြေး သီကျူးခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလို ငွေခြေကျင်း မြခြေကျင်း ရွှေခြေကျင်းတို့က ကြည့်နူးစရာ မျက်စေ့ပသာဒဖြစ်စရာ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းသလောက် သံခြေကျင်းကတော့ အကျည်းတန်လွန်း ကြမ်းတမ်းလွန်း ရိုင်းပျလွန်းလှပါတယ်။ သံခြေ ကျင်းဟာ ပုံသဏ္ဍာန်သာ စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာဘွယ်ရာကောင်းတာမဟုတ်။ အနှစ်သာရသဘောကလဲ အင်မတန် မုန်းတီးဘွယ်ကောင်းပါ တယ်။

အလှတန်ဆာအဖြစ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးတပ်ဆင်ထားတဲ့ ခြေကျင်းနဲ့ဘဝကြံမ္မာအဖြစ် သူ တပါးက ရက်ရက်စက်စက်တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့ခြေကျင်းဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တူနိုင်ပါ့မလဲ။ ပုံသဏ္ဍာန်ရော

အနှစ်သာရပါ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ခြားနားနေခဲ့တယ်။ အလှခြေကျင်းက ဝတ်ဆင်ထားသူကိုသာမက ကြည့်မြင်ရသူကိုပါ စိတ်ကြည်နူးစေသလောက်၊ ဘဝခြေကျင်းကတော့ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းခံရသူကိုသာမက ကြည့်မြင်ရသူကိုပါ စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖြစ်စေတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့အမှတ်အသားနဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှုရဲ့ အမှတ်အသားကို ‘ခြေကျင်း’ ဆိုတဲ့ တူညီဝေါဟာရတလုံးတည်းပေါ်မှာ ဘာကြောင့်အတူတူ ရပ်တည်စေခဲ့ရတာလဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ခြေကျင်းမဝတ်ခဲ့ရဖူးပါ။ ညီမလေးတွေ ခြေကျင်းဝတ်တာကိုသာ မြင်တွေ့နေခဲ့ရဖူးတဲ့ ကျနော်ဟာ ကြီးမှခြေကျင်းဝတ်ခံနေရတာကတော့ တော်တော်ကို အမြီးအမောက်မတည့်တဲ့ကိစ္စကြီးပါပဲ။ အမြီးအမောက်မတည့်တာလဲ မပြောနဲ့လေ။ ဖင်မှန်းခေါင်းမှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ‘အစိုးရ’ လို့ မြန်မြန်ကြီးကြေညာသတ်မှတ်ပြီး သူတို့ထင်သလို ရမ်းကားယုတ်မာတာတွေကို ‘ဥပဒေ’ လို့ ခေါ်တွင်စေပြီး မတော်မတရားလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာပဲ။

လောကကြီး(၃)ပါးမှာတောင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အနတ္တ... အစိုးမရလို့ပြောထားတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစိုးရလို့ ထင်ရုံမက အရှက်မဲ့မဲ့နဲ့ အစိုးရဆိုတဲ့ဝေါဟာရကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ရေလဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြေညာသုံးစွဲနေတဲ့ကောင်တွေပဲ။ ဘယ့်လောက်အမြီးအမောက်မတည့်တာဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်တော့မှာပေါ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်နက်အားကိုးနည်းနဲ့ အတင်းပတင်းအာဏာသိမ်းလုယက်ပြီးတက်လာခဲ့တဲ့ကောင်တွေက ‘တရားဥပဒေ’ ဆိုတာကို ခပ်တည်တည်အော်ဟစ်နေတာကိုက ဒီကောင်တွေ ဘယ့်လောက်သောက်ရှက်နံ့သလဲဆိုတာ ဖော်ပြပေါ်လွင်နေပြီပဲ။

ခက်တာက အဲဒီလိုကောင်တွေရဲ့ထင်သလိုရမ်းကာလုပ်ဆောင်မှုကို တဖက်သတ်ခံနေရတာကိုက သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ရင် အင်မတန်မခံချင်စရာကောင်းတယ်။ ရင်နှာစရာလဲကောင်း၊ ကြေကွဲစရာလဲကောင်းတယ်။

ပထမဆုံး ခြေကျင်းခတ်ခံရတာက ရုံးထွက်အဖြစ် ခြေကျင်းခတ်ခံရတာ။ ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်ဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တာဝန်ခံ ဘိုနီ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာတော့(၁၉၇၁ လား၊ ၇၂ လားမသိပါဘူး။ အဲဒီ အကုသိုလ်ရဲ့အကုသိုလ်ပြန်တမ်းရက်စွဲ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလုပ်ပြီး မှတ်သားမထားမိပါဘူး) ပြည်ထဲရေးဌာနအောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဥပဒေဆိုတာကို တိုးတာချဲ့တာလုပ်သတဲ့။ အကုသိုလ်ပါဆိုမှ ဘယ့်နှယ်ကောင်းတာမှန်တာတော့တိုးပါ့ချဲ့ပါ့မလဲ။ မကောင်းတာကိုပဲ မကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထပ်တိုးတာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာ ထောင်သားပဲရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာမရှိတို့ ဘာတို့ဆိုတာ အဲဒီကာလမှာ တဆင့်တိုးတံခွန်ထူပြီး ထွက်လာတာပေါ့။ အဲဒီလို ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တဆင့်တိုး ဖိနှိပ်ရေးပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်စီစဉ်ချက်တွေထဲမှာ အကျဉ်းသားတယောက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထားခြင်းခံရသူ ရာဇဝတ်သားတယောက် နောက်မှိုရ်သေးလို့ နောက်မှိုအတွက် တရားရုံးထုတ် ရုံးထွက်ရမယ်ဆိုရင် ခြေကျင်းခတ်ပြီး ထုတ်စေထွက်စေဆိုတာ တခုအပါအဝင်ပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျနော်မှာ ထောင်ထဲဆွဲအသွင်းခံရပါတယ်ဆိုတဲ့အထဲ ဂုဏ်ထူးက နှစ်ခုထပ်နဲ့။ ထောက်လှမ်းရေးဆိုတဲ့ကောင်များရဲ့ မေတ္တာတုံ့ကြီးကြီးကို ဟီးတိုက်ပြီးအပို့ခံရတဲ့ကျနော်ဟာ အမှုနှစ်မှုတပ်ပြီး အစွဲခံရတယ်။ နှစ်မှုစလုံး ဟာ ၅/ည။ တမှုက ရန်ကုန်အတွက်၊ တမှုက ပဲခူးတောင်ငူအတွက်တဲ့။ ကာလတခုတည်းအတွင်းမှာ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းကလဲတခုတည်း၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကလဲ တခုတည်းဖြစ်ပါလျက်နဲ့ နှစ်မှုတို့ပြီး ရုံးတင်တရားစွဲဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဲခူး တောင်ငူမှုက ထောင်(၅)နှစ်ချပြီးတဲ့အခါ ရန်ကုန်မှုအတွက် တိုက်ထဲမှာ ဆက်နေရပါတယ်။ အဲဒီအမှုအတွက် ထောင်ချခံရဖို့ ရုံးဆက်ထွက်ရတဲ့အခါ ကျနော်နဲ့ခြေကျင်းဟာ ဘဝပေးကုသိုလ်ကြံမ္မာအရ ပူးစာဆုံရပါတော့တယ်။ ပထမဆုံး ခြေကျင်းဝတ်ရတာပါ။

အဲမယ် ...ရွှေခြေကျင်း၊ ငွေခြေကျင်း၊ မြခြေကျင်းမဟုတ်ပါဘဲ သံခြေကျင်းဆိုတာမှာလဲ အမျိုးမျိုးရှိသတဲ့။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ပြင်ပလောကမှာမှ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးရှိပြီး လူတန်းစားခွဲခြားခံရတာမဟုတ်။ နရသိန်လောကမှာလဲ လူတန်းစားအခွဲခံရပြီး ခွဲခွဲခြားခြားပြုမှုဆက်ဆံတယ်။ ခြေကျင်းခတ်ခံရတာချင်းအတူတူတောင် အကောင်ကြီးကြီး အမြီးရှည်ရှည်တွေ အတွက်က တမျိုး၊ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများအတွက်ကတမျိုး...တဲ့။

ဟော - ရိုးရိုးထဲမှာတောင်မှ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် (၃)မျိုးရှိနေပြန်သတဲ့။ မန္တလေးကွင်းတဲ့၊ မော်လမြိုင်ကွင်းတဲ့၊ ရိုးရိုးကွင်းတဲ့။

မန္တလေးကွင်းဆိုတာက မန္တလေးသူတွေ ခြေကျင်းဝတ်တတ်တာကြည့်ပြီး မှည့်ထားပုံရပါတယ်။ မော်လမြိုင်ကွင်းဆိုတာကျတော့ကော...။ မော်လမြိုင်သူတွေ ခြေသလုံးတုတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မန္တလေးကွင်းထက် ပိုလဲကြီး ပိုလဲတုတ် ပိုလဲလေးလံတဲ့ကွင်းမျိုးကို မော်လမြိုင်ကွင်းလို့ အမည်သညာပြုထားကြတယ်ဆိုပဲ။ ဟိုတုန်းက သခင်နဲ့နဲ့နာမည်ကြီး ဝတ္ထုတပုဒ် “ရက်စက်ပါပေ့ကွယ်” ဆိုတာထဲမှာ “မင်းကို မမကြီးနဲ့ပေးစားရမှာပဲ” ဆိုရင် “မမကြီး” လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အင်မတန်လေးလံလွန်းတဲ့ ကျောက်ဆုံကြီးနဲ့ တွေ့ပေးပြီး လူကိုဆုံလှည့်ခိုင်းသတဲ့။ အဲဒါက အင်မတန်ခေတ်နယ်ချဲ့သမားရဲ့ထောင်တွင်း ရက်စက် ယုတ်မာမှုတခုပေါ့။

‘ဗြဟ္မစိုရ်တရား ထွန်းကာတဲ့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်သစ်သို့’ လို့ မိုးတလုံးလေတလုံး ကြွေးကြော်နေတဲ့ မဆလခေတ်ကြီးထဲကျတော့ ကိုလိုနီခေတ်ကတောင် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဘီကလပ်(၈)ကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရုံမက ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ မရှိရတဲ့။ နောက်မှုထွက်ရင် ခြေကျင်းခတ်တဲ့။ မော်လမြိုင်သူနဲ့ပေးစားလိုက်လို့ဆိုရင်တော့ ဇရာမခြေကျင်းတုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ ညားရပါလိမ့်မယ်။

ခြေကျင်းခတ်ခံရပြီဆိုရင် ဘယ်ခြေကျင်းမျိုးခတ်ခတ် ခြေကျင်းချည်း ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ ခြေကျင်းနဲ့ တဆက်တည်း မိတ်ဖက်တန်ဆာဒွါဒရာတွေလဲ အပိုဆုအဖြစ် မလွဲမသွေပါလာပါတယ်။ ခြေကျင်းတဖက်စီမှာ တင် တဆက်တည်းကွင်းဆက်သံကွင်းတိုက နှစ်ခု။ အဲဒီသံကွင်းဆက်နှစ်ခုနဲ့ တဆက်တည်းသံချောင်းကြီးက တပန်းပါး။ အဲဒီနောက် ထိပ်ဆုံးမှာမှ နောက်ထပ်သံကွင်းဆက်လက်ကိုင်။ နှစ်ဖက်ပေါင်းလိုက်ရင် အန်ဆုံးနှစ်ပိဿာခွဲ သုံးပိဿာလောက်ရှိနိုင်တယ်။

ခြေကျင်းခတ်ပုံခတ်နည်းကလေးကလဲ အင်မတန်ယဉ်ကျေးလှပါတယ်။ ပန်းပဲထုတဲ့ပေခုံပေါ် ခြေထောက်ကို အလျားလိုက်တင်ပေးလိုက်ရတယ်။ လူက ခြေပြင်ပေါ်ဖင်ချထိုင်ထားရပြီး ခြေထောက်အစုံကို ဆန့်ပေးထားလိုက်ရတာ။ ကိုးရဲ့ကားယားမလုပ်နဲ့၊ ခြေလှုပ်လို့ကတော့ ခြေထောက် တူစာဖြစ်သွားနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုး။

ဟ၊ နေတဲ့ သံခြေကျင်းကြီးကို ခြေထောက်ပေါ်တပ်ပြီးတဲ့အခါ ပေခုံပေါ်အဆင်သင့်တင်ပေးပြီးသားဖြစ်တဲ့အခါ၊ ပန်းပဲထုတဲ့သံတူကြီးကို မြှောက်မြှောက်ပြီးထုနေပုံဟာ တချက်လောက် ချော်ထုမိလို့ကတော့ ခြေသလုံးရိုးဆက်ပိုင်းကျိုးသွားနိုင်တယ်။ ကျနော့်မှာ အငြိမ်သက်ဆုံး ငြိမ်ပေးနေရင်း မောင်မင်းကြီးသား ခြေကျင်းခတ်တာဝန်ခံအကျဉ်းသားကို မေတ္တာပို့ပြီးနေရတယ်။ မောင်မင်းကြီးသားက ပစောက်ပုံဖြစ်နေတဲ့ သံခြေကျင်းကို ဝလုံးပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် ဟိုဖက်စွန်းက ထုလိုက်၊ ဒီဖက်စွန်းက ထုလိုက်နဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက် ဝက်ပိုးဆက်ဆက် မိသွားမှ နှစ်ဖက်စွန်းက အပေါက်သေးသေးဟပ်မိထပ်မိသွားမှ သံစထည့်ပြီး လေးစစ်ရိုက်တယ်။ အဲဒီလို လေးစစ်ရိုက်ချိန်ကျမှ ရှေ့ကိုဖင်ဒရွတ်တွန်းတိုးပေးရင်း ငှူးကို မောင်မင်းကြီးသားအလိုကျ ကွေးပေးရ ရှေ့တိုးနေကင်င်လုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို လေးစစ်မရိုက်ခင်ကြား သံချောင်းရှည်ကြီးနဲ့တဆက်တည်း သံကွင်းဆက်ကိုလဲ အသင့်ထည့်ပေးတပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် လေးစစ်ရိုက်ပြီးချိန်မှာ ခြေတဖက်စာ ခြေကျင်းခတ်ခြင်းကိစ္စ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခြင်းကို ရောက်ပါတယ်။ နောက်တဖက်ကျတော့လဲ ထိုနည်းတူပေါ့။

သူ ခြေကျင်းရိုက်နေတုန်း ဝါဒါ ရေသွားသောက်လို့ဘေးဘေးဘီဘီ လူမရှိတုန်း သူက ကျနော့်မျက်နှာကို

အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ‘ဘာမှုတုန်း’ လို့ မေးတယ်။ ကျနော်က ‘နိုင်ငံရေး’ လို့ဖြေလိုက်တော့ သူက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးကြီး ရမ်းရှာတယ်။ ကျနော်အပေါ် ကရုဏာသက်သွားလို့လား၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလို့လား၊ တစ်တရားလေးစားသွားလို့လား ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ်လေး သုံးလေးငါးလိပ်မှ လိုင်းဖန်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ အမျိုး အစားမှန်းသိသွားပြီး ဒီနေ့တော့ လာဘ်ပိတ်တာပဲလို့များ ယူဆသွားလို့လားတော့မသိပါ။ သူက ခေါင်းကိုသာ ပြေးပြေးချင်းယမ်းရင်း ပင့်သက်ချပါတယ်။

“ဒီ အစွန်းတွေ သေအောင်မရိုက်ရင် သွားရင်းလာရင်း ခြေထောက်နဲ့ရှုမိပြီး ဒဏ်ရာပလပူဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒီပြင်အမှုသည်တွေ ခြေကျင်းဝါရင့်တွေဆိုရင် ကောင်းကောင်းရိုက်ပေးအောင် လိုင်းပေးတယ်၊ တောင်းဖို့တောင် မလိုဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလဲကောင်းကောင်းရိုက်ပေးလိုက်ပါတယ်” တဲ့။

အဲဒါကတော့ ပထမဆုံးသောခြေကျင်းနဲ့ ပူးစာဆုံခြေငြိမ်းရဲ့ နိဒါန်းအစပါပဲ။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ခြေကျင်းခတ်ပြီးချိန်မှာ အပေါ်ဆုံးကွင်းနှစ်ကွင်းကို ပူးကိုင်ပြီး ခြေကျင်းသံတချင်ချင်နဲ့ တိုက်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ အနီးအနားက ရဲဘော်တွေ မိတ်ဆွေတွေက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့လှမ်းကြည့်ကြတယ်။

“ကဗျာဆရာရေး... အတွေ့အကြုံပေါ့” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ အတွေ့အကြုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘဝနဲ့ရင်းထားရတဲ့ အတွေ့အကြုံ။

၂။

ရုံးထွက်ရတော့ တရားရုံးထဲမှာ ခြေကျင်းသံတချင်ချင်နဲ့ဝင်ခဲ့တယ်။ အစကမှ သွားလာလုပ်ရှားတိုင်း တချင်ချင် တချွမ်းချွမ်းမြည်တတ်တဲ့ သံခြေကျင်းကြီးကို နှစ်ဆတိုးပြီး အသံမြည်အောင် ခြေကိုခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့် ပြီးဝင်တယ်။ ကျနော်ကအရှဲ့တိုက်ပြီး ဟိုဘက်သွားလိုက် ဒီဘက်သွားလိုက်လုပ်တယ်။

အံ့မယ်... အဲဒီတော့လဲ ထောက်လှမ်းရေးဆိုတဲ့အကောင်တွေက သူတို့ကို ထမင်သောက်ရှက်ခွဲပြနေတာ လို့များ ခံစားသွားသလားမသိပါဘူး။ မျက်နှာကြီးတွေညိုလို့။

ဘယ်လိုမှ မအောင်အီးနိုင်တော့တဲ့ အကောင်တကောင်က ...

“ခင်ဗျားက ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့ဗျ။ တရားရုံးတရားရုံးခြေကျင်းသံချည်းပဲ” တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျနော်က “ဒါ ... ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရဆိုတာက ခတ်ပေးထားတာပဲလေ၊ ခြေကျင်းဆိုတာ မြည်တဲ့အမျိုးပဲ၊ မမြည်စေချင်ရင် မခတ်နဲ့ပေါ့” လို့ ပြန်ပြီးငေါ့လိုက်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးဆိုတဲ့အကောင်ဟာ အဲကြီးကိုကြိတ်လို့ သူ့အပေ မတရားအစိုးရဘက်ကနေ နှာတတ်လိုက်တာ။ သခင်အားရ ကွန်ပီးဝေဆိုတဲ့အကောင်မျိုး ပီသလှပါတယ်။

အင်းစိန်ထောင်ပူးဝေထူးတရားရုံးဆိုတော့ မတရားရုံးထဲမှာပဲ အလယ်ထိုင်တရားသူကြီးဆိုတဲ့ ‘ခင်မောင် မြင့်’ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကျနော်ကို ပြုံးကြည့်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သမဝါယမဦးစီးဌာနက အရာရှိကြီးတယောက်ပါ။ မဆလခေတ် ပြည်သူ့တရားသူကြီးဆိုတဲ့စာရင်းမှာပါလာပြီး ခပ်တည်တည်တရားသူကြီးလုပ်ပြီး အမှုကို ကြား နှာစစ်ဆေးတဲ့ပုံ အပြည့်အဝ သရုပ်ဆောင်နေတာပါ။ တကယ်က တရားသူကြီးတာလုပ်နေတာ ပုဒ်မတောင် အခု(၂၀)ပြည့်အောင်အလွတ်ရဟန်မတူပါ။ မဆလခေတ်တရားစီရင်ရေးဆိုတာ တရားသူကြီးအဖို့ ဘာဥပဒေ ဘာစီရင်ထုံးမှ တတ်ကျွမ်းနာလည်နေဖို့မလိုပါ။ တရားရေးအကြံပေးဆိုတာတို့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ဆိုတာတို့ က အကြံပေး လမ်းကြောင်းပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်လုပ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ရမ်းချင်သလိုရမ်းချပြီး ပြည်သူ့တရား စီရင်ရေးလို့ခေါင်းစည်းတပ်တတ်ရင် ပြီးသွားတာပါပဲ။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးဆိုသူ မဆလတဦးက ဘယ်လိုများ တရားစီရင်ချက်ချဖူးသလဲဆိုရင်၊ နှစ်ဖက်သောရှေ့နေ ရှေ့ရပ်များရဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှနဲ့ ငြိစွန်းတယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

တရားလိုတရားခံတွေ့ရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေအရ အမှုကြောင်း အမှုသွား အမှုလာဟာ ဘယ်လိုပေါ်လွင်နေတယ်၊ စီရင်ထုံးဘယ်လောက် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဘယ်ဝါအရ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်မှတ်သားယောင်ဆောင်ပြီးတဲ့နောက် တရားသူကြီးလေသံအပြည့်နဲ့ စီရင်ချက်အမိန့်ကို ဖတ်ကြားလိုက်ပုံကတော့ “ကျွန်ုပ်တို့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏စဉ်းစားသုံးသပ်မှုအရ အမှုမှာထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်ဖြစ်သဖြင့် ဥပဒေက မည်သို့ဆိုစေကာမူ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်” ဟူသတဲ့။ အဲဒီလို တရားစီရင်ရေးခေတ်ကြီးအတွင်းမှာ ကျနော်တို့လို နိုင်ငံရေးမူမျိုးများကျတော့ ‘ခင်မောင်မြင့်’ တို့လိုတရားသူကြီးများအဖို့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မပျင်းမရိထိုင်တတ်ဖို့သာလိုပါတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးက စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ကြိုတင်ချမှတ်ပေးထားတဲ့ထောင်ဒဏ်နှစ်ကာလကို တရားရေးအကြံပေးဆိုတဲ့လူက ဘောင်ဝင်အောင်ကြံဖန်ရေးပေးထားတဲ့ စီရင်ချက်ထဲထည့်သွင်းပြီး တရားသူကြီးလေနဲ့ ဖတ်ကြားပြလိုက်ဖို့ပဲလိုပါတယ်။

တရားသူကြီး ထိုင်ခုံမြင့်ကြီးပေါ်ထိုင်ရင်း၊ ခြေကျင်းသံတချွင်ချွင်နဲ့ဝင်လာတဲ့ ကျနော်ဆီလှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်တဲ့ တရားသူကြီးဆိုသူရဲ့အပြုံးဟာ မွဲပြုံးကြီးဖြစ်ပါတယ်။ မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို ခပ်တည်တည်ပေါင်းထားရင်း ခေါင်းပေါင်းစတုလူနဲ့သူ့မျက်နှာဟာ ဆပ်ကပ်ထဲက လူပြက်မျက်နှာလိုလို၊ ခပ်ညည်းညည်းအငြိမ့်စင်တခုပေါ်က ဣန္ဒြေနှံနံလေးမှမရလှတဲ့ လူပြက်လက်သင်တယောက်ရဲ့မျက်နှာလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ တခါတခါကျတော့လဲ လှတောသားပြောပြောရရင် ဘီလူးမချိုချင်စုပ်ထားတဲ့မျက်နှာမျိုး။ မချိုမချင်ဖြစ်နေတယ်။

ကျနော်ကလဲ ခြေကျင်းသံကို နှစ်ဆတိုးမြှင့်အောင် ခြေထောက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင်းရင်း တရားခံများနေရာကနေ သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုရုံးထွက်တိုင်းတပ်ဆင်ရတဲ့ ခြေကျင်းကတော့ ရုံးတခါထုတ် တခါပါ။ တခါတပ် တရက်ပဲကြာပါတယ်။ မနက်ရုံးထွက်ရှိရင် ညနေကြိုတပ်ပေး ညမှတိုက်ခန်းထဲ ခြေကျင်းနဲ့နေ၊ နောက်နေ့ရုံးထွက်ကပြန်လာရင် နေ့မကူးခင် ပြန်ဖြတ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ဖြတ်တော့လဲ ထုံးစံအတိုင်း ပေးခုံပေါ်မှာ။ အဖြတ်က အတပ်အခတ်လောက်မကြာ။

ကျနော်တို့တိုက်ထဲ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရပြီးကာလအနည်းငယ်အကြာမှာပဲ ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်ကြီး လန်ဘားတင်ဦးနဲ့ သူ့ရဲ့လက်ရင်းပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဘိုနီတို့လဲ သူတို့ရဲ့အဖေရင်း ဗိုလ်နေဝင်းက ရာဇဇာန်တော်ရူပြီး အသုံးကံကျွေးအရေးအရာအားလုံး ရုပ်သိမ်းကာ နောက်ကျောကနေ ခြေခုံကန်ချပ်လိုက်တဲ့အတွက် အင်းစိန်ထောင်ထဲရောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ တလျောက်လုံး သူတပါးအပေါ် မတရားသဖြင့် ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းလာခဲ့တဲ့ကောင်တွေ သူတပါးကိုသာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့အပြစ်ရှာထောက်လှမ်းပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချစေလုပ်လာခဲ့တဲ့ကောင်တွေ ကာလပိပက် နောက်ပိုင်းတက်ပြီလေ။

ကျနော်တို့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရုံးချိန်းတိုင်း တင်ဦး ဘိုနီတို့က ကြာသပတေးနေ့ရုံးချိန်း။ ရုံးထွက်ရရာ တရားရုံးကလဲ အင်းစိန်ရုံးဝတရားရုံးမှာချည်း။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရမန်ကြီးရွှေဆိုင်းလိုက်ရတဲ့ သီတင်းပတ်တပတ်မှာ ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့်ပေးတော့ ထောင်ဝင်စာခန်းကနေ ထောင်ဝင်စာထုပ်လေးဆွဲပြန်အလာမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း လန်ဘားတင်ဦးခေါ် မျက်မှန်တင်ဦးခေါ် အကုသိုလ်တိရစ္ဆာန်ကြီးတင်ဦးကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူလဲ ထောင်ဝင်စာခန်းကပြန်လာပုံရပါတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ထောင်မှူးတယောက်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုဆွဲလို့၊ အရပ်ကြီးက ကလန်ကလားနဲ့ အရင်တုန်းကတော့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိမယ့်ပုံသွင်ဟာ အခုတော့လဲ လပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကျသွားလိုက်တာ၊ ပြိုလဲကျတော့မယ့် ထန်းပင်အိုကြီးတပင်လိုပါပဲ။ မဖီးမသင် မရိတ်မညှပ်ဘဲထားတဲ့အတွက် ဆံပင်ဂုတ်ထောက်ရှည်ကြီး တလူလူနဲ့ သက်ကြီးလမ်းသူရဲအိုပေါက်နေတယ်။ ဆံပင်တွေတလူလူကလဲ ဖြူဖွေးနေပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကြာဆံထုပ် ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတယ်။ ပုလင်းဖိပိတ်လို မျက်မှန်ထူထူကြီးက ကြာဆံထုပ်

ခေါင်းပေါ်တင်ထားသလိုရှိတဲ့ သူ့ခေါင်းနဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုအပြည့်နဲ့ ကလိန်ကကျစ်နိုင်လွန်းလှတဲ့ သူ့မျက်နှာကို စည်းသားပေးထားသလိုရှိပါတယ်။ လန်ဘားတင်ဦး မျက်မှန်တင်ဦး အခါအိုင်တင်ဦးဆိုတာ ဒီသတ္တဝါကြီးပါလား။ အရင် သူမိုးကောင်းစဉ်တုန်းက နိုင်ငံရေးသမားကြီးတဦးကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ် ကန် ကျောက်ရုံတင်မက နံရိုးတွေပေါ် စစ်စိန်နဲ့ တက်ခုန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဘီလူးယုတ်ကြီးပါကလား။ ဘယ်လောက်အထိ တန်ခိုးထွားခဲ့သလဲဆိုရင် နိုင်ငံတကာ့စာနယ်စင်းတချို့က ဗမာပြည်ရဲ့ ‘တစ်ခွဲ’ ကြီးလို့တောင် ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့ရသူပါလား။ နေဝင်းက တစ်၊ စန်းယုကနှစ်၊ တင်ဦးက သုံးမဟုတ်၊ တစ်နဲ့နှစ်ကြားက ‘တစ်ခွဲ’ ဆိုပြီးတောင် အမှတ်သညာပြခြင်းခံရတဲ့ သတ္တဝါကြီး။ အခုတော့လဲ သူတသက်လုံး သူ့အဖေကြီးရဲ့ ရာဇာဗလွှင်တည်မြဲရေးအတွက် ဦးဆွေးဆုံးမမြည့် ယုတ်ယုတ်ကန်းကန်းအမှုတော်ထမ်းခဲ့သမျှ သူ့အဖေကြီးက နောက်ဆုံးဆုလာဘ်တော်ကို ချလိုက်ပါပြီ။ ‘တစ်ခွဲ’ လဲ ဒစ်ပြီပြီး ဝဋ်ငရဲ မှာ အရှင်လတ်လတ်ရောက်နေရပါပြီ။ ကြည့်လေ-အရှင်ကြီးတယောက်လို မှော်ရှင်ကြီးတယောက်လို၊ စုန်းတစ္ဆေကကောင်းတွေထဲက တာတေကြီးလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့သမျှ အကျဉ်းသားတွေကို ပြုံးပြနေလေရဲ့။ ပါးစပ်ကလဲ “မယုနဲ့၊ မဟာဝိဇယဘုရားကြီး ထီးတော်တင်ရင် အကုန်လွတ်မှာ” လို့ ပြောနေလေရဲ့။ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ သည်းခြေကြိုက်စကားကို ပြောဆိုနေတာဖြစ်နိုင်သလို၊ သူ့ဟာသူ ကြိဖန်မျှော်ကိုးပြီး သူ့ကိုယ်သူအားပေးဖြေသိမ့် မျှော်လင့်နေပုံမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရယ်ချင်စရာလဲ တော်တော်ကောင်းပေါ့။

“တင်ဦးရဲ့ ပျားဂေဟာလဲ ကြက်ဂေဟာဖြစ်သွားပြီဗျို့။ တင်ဦးရဲ့လက်ရုံး ‘ထောက်’ တွေလဲ တသီကြီး ဒေါက်ပြုတ်ခံနေရပြီ၊ ပြုတ်တဲ့ကောင်ပြုတ်၊ ရှေ့တန်းအပို့ခံရတဲ့ကောင်ခံရတဲ့ဗျ” စတဲ့ စတဲ့ သတင်းတွေလဲ ကျနော်တို့တိုက်တွေထဲအထိ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ တင်ဦး ဘိုနီတို့အမှုတွဲနဲ့ တဆက်တည်း မဂိုလမ်းကနာမည်ကြီး ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တချို့လဲ ထောင်ထဲဝင်လာရတာကြားနေရပါတယ်။ တင်ဦးဘိုနီတို့ အပေါ်တပ်ပေးထားတဲ့ ပုဒ်မတွေကလဲ တသီကြီး။

တရက် ရုံးထွက်ခြေကျင်းခတ်ဖို့ သွားရစဉ်မှာတော့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဟောင်း ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်ကြီးဟောင်းဦးဘိုနီ ရွှေမျက်ရည်တော်ကျတဲ့အကြောင်းသတင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံရကြားရပါတော့တယ်။ ခြေကျင်းခတ်ပေးနေကျအကျဉ်းသားက ဝါဒီအလစ်မှာ ...

“ခုတင်က ... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆိုတဲ့ဟာကြီးကတော့ ခြေကျင်းစခတ်တော့ မျက်ရည်တွေ တွေတွေနဲ့ဗျ” တဲ့။

“ဟာ...ဘယ်နှယ်ကြောင့်” ကျနော်ကပြုံးပြီးမေးမိတယ်။

“သူလဲ နောက်မှုထွက်ရမှာလေ”

“နောက်မှုရှိရင် ခြေကျင်းခတ်ရမယ်ဆိုတာ အဲဒီကောင်ကြီးထုတ်ခဲ့တဲ့အမိန့်ပဲလေ... ခုတော့ ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ် အထိုးခံလိုက်ရတာပေါ့နော်၊ တော်တော်သနားစရာကောင်းတယ်နော်၊ ကျွတ်...ကျွတ်”

ကျနော်က စုတ်သပ်ပြီး ဟားမိပါတယ်။ “ကာလဝိပါတ နောက်ပိုးတက်” ဆိုတဲ့စကားကိုလဲ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်သတိရမိရင်း၊ မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျနေတဲ့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆိုတဲ့သတ္တဝါကြီးရဲ့ ပုဒ်အိုင်အိုင် မျက်နှာကြီးကို ပြေးပြေးမြင်နေမိပါတယ်။

“ဒီ ဘဲကြီးက မျက်ရည်သာကျတာပါ၊ သူ့တပ်ပေးတဲ့ခြေကျင်းဆိုတာက ခင်ဗျားတို့လို ဘယ်ဟုတ်မှာတုန်း။ စပုတ်တံခြေကျင်း လုပ်ပေးထားတာမျိုးပါ။ ကလေးခြေကျင်းကမှ နဲနဲလေးအုံးမယ်...” တဲ့။

၃။

ခြေကျင်းနဲ့ကြာကြာပူးစာဆိုရတော့တာကတော့ သာယာဝတီထောင်မှာပါ။ ခြေကျင်းတပ်ဆင်ပေးလိုက်တာကတော့ အင်းစိန်ထောင်ကြီးကပါ။

တညနေစောင်းလောက်မှာ ဘာမပြော ညာမပြော ကျနော်တို့နာမည်တွေခေါ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျနော်တို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်နှင့် ခြေကျင်းတွေတပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ညမှာ အိပ်နေကျအဆောင်တောင် ကျနော်တို့တွေကိုမထားတော့ပဲ။ (၅)ဆောင်ဆိုတာပေါ် ခွဲထားလိုက်ပါတယ်။ နောက်နေ့ထောင်ပြောင်းမယ်...တဲ့။ အဲဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ အင်းစိန်ထောင်က တပ်ပေးလိုက်တဲ့ခြေကျင်းတွေနဲ့ သာယာဝတီထောင်တိုက်ခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ တရက်ခြေကျင်းချွတ်ပေးနိးနိးနဲ့ လပေါင်းအချို့ကြာ ခြေကျင်းနဲ့နှစ်ပါးသွားရတော့တဲ့ဘဝ ရောက်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီကျတော့မှပဲ ခြေကျင်းရဲ့အရသာကိုလဲ တိုးတိုးသိလာရပါတော့တယ်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က နိုင်ငံရေးသမား သခင်ဟောင်းကြီးတဦးဟာ ထောင်အကြိမ်ကြိမ်ကျခံရဖူးပြီး ထောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တအုပ်တောင်ရေးခဲ့ဖူးသေးထင်ပါရဲ့။ ကောင်းကောင်းတောင်မမှတ်မိတော့။ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတာက သူ့နာမည်နဲ့ သူ့ဘွဲ့ထူး။ “ထောင့်အရသာ သခင်အေးကြည်”တဲ့။ ထောင့်အရသာ ခါးသီးနာကျင်ဘွယ်ကောင်းသလောက်၊ ခြေကျင်းအရသာကလဲ မုန်းတီးအော့နှလုံးနာဘွယ်ကောင်းပါတယ်။ ခြေကျင်းအရသာဟာ ထောင့်အရသာထဲက တခုလိုဆိုရင်တောင် ထောင့်အရသာက ခါးခါးတူးတူး၊ စူးစူးချဉ်ချဉ်၊ ခြေကျင်းအရသာက စပ်ပူစပ်လောင် နံနံစော်စော်။

ခြေကျင်းက ဟိုတုန်းကလို ရုံးထွက်တရက် ဝတ်ခြေကျင်းမဟုတ်တော့တဲ့ ထိပ်ဆုံးက လက်ကိုင်ကွင်းနှစ်ခုကို ပူးကိုင်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေလို့ မဖြစ်တော့။ ကြပ်ကြပ်အိတ်ဟောင်းတွေကို စနစ်တကျဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ခြေမကြားညှပ်ကာ ကြိုးရှည်ရှည်လေးတချောင်းဖြစ်အောင် ကျစ်ရတယ်။ အဲဒီ ကြပ်ကြပ်အိတ်ဖြစ် ကြိုးနဲ့ သံကွင်းကြားလျှိုပြီးချည်၊ နောက် ကြိုးစနစ်ခု ခါးမှာပတ်ပြီး အနေတော်အနေအထားအတိုင်း ခေါက်တွန့်အမြဲချည်ထားလိုက်ရတယ်။ လက်က ကိုင်ဖို့မလိုတော့ဘဲ ခြေကျင်းဆိုင်ရာ ဒွါဒရာတွေဟာ ကိုယ်နဲ့အတူ ပူးတွဲကပ်ပါ ယှဉ်နေပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးဟာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲကနေ ရဲဘက်ထုတ်ခံရတဲ့ အကျဉ်းသားမှန်သမျှ အဲဒီအနေအထားအတိုင်းတွေချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ခြေကျင်းခတ်ထားခံရတဲ့အတွက် ခြေထောက်ကတော့ သွက်သွက်လက်လက်မသွားလာနိုင်။ ခြေကျင်းကြောင့် အသွားအလာနှေးကွေးရရုံမက၊ ခြေကျင်းတန်ဆာဒွါဒရာတွေရဲ့ နှစ်ပိသသာခွဲသုံးပိသသာလောက်အလေးကြောင့်လဲ လူတကိုယ်လုံး အထူးသဖြင့်အောက်ပိုင်းတပိုင်းလုံး ခဲဆွဲခံထားရသလို ဖြစ်ပြီး အမြဲတမ်းနှေးကွေးလေးလံနေရတော့တယ်။ ခြေကျင်းသံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တချွင်ချွင်ပေါ့။

ခြေကျင်း အကျဉ်းသားအုပ်စုတစုလောက် ဝင်ထွက်သွားလာနေပြီဆိုရင် ခလောက်တွေ ခြုံတွေ အပြည့်ဆွဲပေးထားတဲ့ ကျွဲအုပ်နှားအုပ်ကြီးတအုပ်လောက် လှည့်လှည့်သွားလာနေသလိုမျိုးပါပဲ။ အသံပလံတွေဟာ ဆူညံစင်ထွက်နေတော့တယ်။ ရောက်နေရတဲ့ဘဝပုံသွင်ဟာ မညှာတမ်းစကားလုံးမရွေးဘဲ ခိုင်းနှိုင်း ပြောဆိုရမယ်ဆိုရင် တကယ့်ကို လူသားတိရစ္ဆာန် အုပ်စုကြီးတစုလိုပါပဲ။ လူသားတွေကို တိရစ္ဆာန်ပမာ ပြုထားတာပါပဲ။ နွားတွေကို နှာဖားကြိုးတပ်ပေးထားသလို မြင်းတွေကို ပါးချပ်တပ်ပေးထားသလို၊ ဆင်တွေကို ထူးခတ်ပေးထားသလို၊ လူသားစင်စစ်တွေကို ခြေကျင်းတပ်ပေးထားတာ ပါပဲ။

ခြေကျင်းဟာ အင်မတန်ရှိုင်းပျူရှဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်သလို၊ ပိနှိပ်သူတွေရဲ့ လက်သုံး၊ ပိနှိပ်ညှဉ်းပန်းရေး

တန်ဆာပလာတခု အင်မတန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်စရာပစ္စည်းတခုပဲ။ ဒီပစ္စည်းဟာ ကိုလိုနီခေတ်ကလဲရှိခဲ့သလို ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကလဲ ရှိခဲ့တယ်။ ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ခေတ်ကလဲ ရှိခဲ့တာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ စပါးတားကပ်တို့ ခေတ်ကလဲ ခြေကျင်းနဲ့ သံကွင်းဆက်နှောင်ကြိုးကြီးနဲ့ပဲ။ ဒီခြေကျင်းနဲ့ သံနှောင်ကြိုးကို အပြီးတိုင်ချိုးဖျက်ဖို့ဆိုတာ အုပ်စိုးသူလူယုတ်မာတွေကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်မှပဲ အောင်မြင်မယ့်ကိစ္စလေ။

“နှောင်ကြိုးကို ဦးလက်ရုံးနဲ့ ချိုးဖျက်လေ”တဲ့။ အင်တာနေရှင်နယ်သီချင်းကြီးထဲက သီချင်းတေးသွားတပိုဒ် ဟာ ခြေကျင်းခတ်သံကြိုးတဲ့ပေးထားခြင်းခံရသူရဲ့ ရင်ထဲပြေးပြေးဝင်လာပြန်တယ်။

ခြေကျင်းနဲ့သံကြိုးကို မချိုးဖျက်ပစ်နိုင်သေးခင်မှာတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်သဘောမတူပါပဲ လာ ခတ်ပေးထားတဲ့ ခြေကျင်းနဲ့သံကွင်းတွေကို တခါတခါပြန်ပြန်ဂရုစိုက်နေရတဲ့ဘဝလောက် ကြေကွဲစရာကောင်း တာရှိပါသေးရဲ့လား။ ကိုယ်မုန်းတီးရွံရှာလှတဲ့ သူတို့ ဂရုတစိုက် ယုယပြုစုနေရတဲ့အဖြစ်မျိုးလေ။ ကိုယ့်ကို နေ့စဉ် အခါမလပ် ဒုက္ခပေးနေတဲ့သူကို ဒုက္ခပေးမှုသက်သာအောင် ချောမောနေရသလိုမျိုးလေ။

ခြေကျင်းနဲ့သံကွင်းတွေကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်စုတ်စတုခုနဲ့ မကြာမကြာ တိုက်ချွတ်ပွတ်သပ်ပေးနေရပြန်တယ်။ တခါတရံ ရေချိုးချ။ ဂန်ဖလားချတွေမှာ အမှတ်မထင်ကောက်ယူရရှိလေ့ရှိတဲ့ အုတ်နီခဲပဲသေးသေးလေး ဒါမှ မဟုတ် ကျောက်စ ရစ်ခဲသေးသေးလေးနဲ့လဲ ခြေကျင်းအတွင်းအပြင်ပေါ် သံကြိုးကွင်းဆက်အတွင်းအပြင်ပေါ်က အထပ်ထပ်တက်နေတဲ့ သံချေး သံညှိ သံမုံ သံစွန်းလေးတွေကို တိုက်ချွတ်ပေးနေရတယ်။

ဒီလောက်တိုက်ချွတ် ပွတ်သပ်ပေးနေရတဲ့ကြားထဲကတောင်ခြေကျင်းဝတ်ပတ်ပတ်လည်တခုလုံးဟာ နှင်းခူ မဲမဲကြီးစွဲနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ပြန်မြင်ရတာတောင် မသတိစရာ။ ခြေကျင်းဝတ်ရကာ စဆိုရင် ခြေကျင်းစွန်းသံဖောင်းရထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပလဗ္ဗနဲ့ ခြေကျင်းဝတ်နှစ်ခုလုံးဟာ ဖူးရောင်ညို ကိုင်းပြီး သပြေသီးမှည့်ရောင်ထလို့။ နောက်တော့ သံဆိပ်သင့်နေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေဟာ ပြိတွေတစိုစို ယင်တွေ တအုံအုံဖြစ်လာတယ်။ ခက်တာက လူမဆန်တဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ ထောင်တွင်းစည်းကမ်းဥပဒေဆိုတာတွေက ဒဏ်ရာသက်သာအောင် ခြေကျင်းဝတ်ကို အဝတ်လေး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်စလေးဘာလေး ပတ်ထားကာကွယ် စည်းနှောင်ထားလို့လဲမရ။ ခြေကျင်းကွင်းကို အဝတ်ပတ်ထား ခွင့်လဲမရှိ။ ကြိဖန်အကြောင်းပြချက်ကတော့ ခြေကျင်းကွင်းလေးဖစ်ကို ပြုတ်အောင်လုပ်ထားပြီး အဝတ်နဲ့ပတ်ထား စီးထား ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...တဲ့။ မတရား ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ အုပ်စိုးသူနဲ့ အုပ်စိုးသူရဲ့အာဏာပါးကွက်သားတွေမှာ ကောက် ကောက်ကျစ်ကျစ် ဆင်ခြေ ဆင်လက်ပေးစရာတွေက အမြဲတန်းအပြည့်။ ငံပိလေးနဲ့နံနံပါးပါး ပိုယူသိမ်းထားရင် ပြဿနာလုပ်ချင်ရင် ဆင်ခြေ ပေးပြောတတ်တာက သံတိုင်ရင်း ငံပိပုံထားပြီး သံတိုင်ပြတ်အောင်လုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...တဲ့။ ထောင်တွင်း တိုက်တွင်းက အခိုင်အခန့်သံတိုင်ကို ငံပိပုံဖြတ်ပြီး ထောင်ကထွက်ပြေးခဲ့ဖူးတဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက်များရှိခဲ့ဖူး သလဲ။

ကြိကြိဖန်ဖန် ယုတ်ယုတ်မာမာဆင်ခြေပေးပြီး အမြဲတန်း ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းဖို့ အကွက်ချစဉ်းစားနေတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးတွေ...။ တခါတခါ ခြေကျင်းသံချောင်းအပေါ်ဆုံး လက်ကိုင်ကွင်းကြားလျှိုပြီး ခါးမှာပတ်ထားရတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်စလုပ် ကြိုးသေးသေးလေးကိုတောင် သိမ်းချင်လာသိမ်းတတ်ပြန်သေးတယ်။ အကြောင်းပြချက်က ဒီကြိုးကိုအသုံးပြုပြီး ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်စွပ် သေကြောင်းကြံစဉ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...တဲ့။ အေး... ဒို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှသတ်မသေဘူး၊ မင်းတို့ကိုသာ သတ်ပစ်ချင်တာလို့၊ ဒင်းတို့မျက်နှာစေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်တာမှ လျှာကိုယားလို့။

ခြေကျင်းရဲ့ဒုက္ခက အိပ်တဲ့အခါလဲ တော်တော်ကသိကအောက်ဖြစ်ရပြန်တယ်။ သွားလာနေမှ တချွင်ချွင် မြည်တတ်တာမဟုတ်။ ဒူးလေးအကွေးလိုက် ခြေထောက်လေးအလှည့်လိုက် ကိုယ်လေးအမှတ်တမဲ့ အစောင်း

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

လိုက်မှာလဲ တချင်ချင်မြဲပြန်တယ်။ ရံဖန်ရံခါ လန့်လန့်တောင် နိုးမိတယ်။ ဘာသံလဲပေါ့။ တကယ်က ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်က ခြေကျင်းသံ။ တပန်းပါး သံချောင်းလုံးကြီးနှစ်ခုက ပေါင်ကြားက ဖွားဘက်တော်ကို ကလန့်ပြီး ညှပ်သတ်ပစ်သလိုမဖြစ်ရအောင် ဒါမှမဟုတ် တုံးမောင်းခေါက်လိုက်သလို မဖြစ်ရအောင်လဲ အိပ်ခါနီး အတော် သတိထားရတယ်။ ခြေကျင်းကြီးစကို လျှော့၊ သံချောင်းနှစ်ချောင်းကို ပုဆိုးစပေါ်မှာတင် ငှူးလောက်ရောက်အောင်တွန်းပြီးမှ အိပ်ရတယ်။

ဆောင်းညတွေကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ ကလေးထုပ်တဲ့ အနီးစကမှ ပိုထူကောင်း ထူနိုင်သေးတဲ့ စောင်ပါးပါးလေးမျိုးနဲ့အိပ်ရတဲ့အထဲ ခြေကျင်းကွင်းကသံ၊ သံချောင်းက သံတွေနဲ့ ရံဖန်ရံခါ ထိတွေ့လိုက်ရတဲ့ အသားအရေဟာ စိမ့်ခနဲ စိမ့် ခနဲ အေးစက် ကျင်တက်သွားရပါတယ်။ ရေခဲချောင်းနဲ့ လာထိလိုက်သလိုပဲ။ မောလျပင်ပန်းလွန်းလှပေမဲ့ အိပ်မရတဲ့ညပေါင်းများစွာကြား မလှမပအိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်။

သံခြေကျင်းနဲ့ သံကွင်းတွေကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက စူးစူးရှရှမှန်းတီးလာတယ်။

ကျနော့်မျက်စေ့ထဲမှာ သံခြေကျင်းဟာ ငရဲခွေးကြီးတကောင်ရဲ့အကျည်းတန် ပါးစပ်ပြဲပြဲကြီးတပေါက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဝတ်ကြီးကျ ငရဲခွေးကြီးရဲ့ပါးစပ်ပေါက်က ကျနော့်ခြေထောက်ကို အငမ်းမရကိုက်ငုံထားတယ်။ သူ့ရဲ့အစွယ်နှစ်ခုနဲ့ ခြေထောက်ကို မကြာမကြာကုတ်ခြစ်ကိုက်ဖဲ့တတ်သေးတယ်။ အဲဒီငရဲခွေးကြီးကို ကျနော့်ဆီလွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ရှိခွေးပိုင်ရှင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ‘အစိုးရ’လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ အကောင်ကြီးပါ။

သံကွင်းဆက်တွေကတော့ မြွေပွေးတကောင်ရဲ့ကျောပေါ်က အကွက်အကွက်တွေပါ။ ဒီ မြွေပွေးကလဲ ကျနော့်ကိုယ်ပေါ် အဆိပ်ခိုးတွေ အဆက်မပြတ်မှုတ်ထုတ်နေတယ်။

ဒီ ငရဲခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ပါးစပ်ကို ရိုက်ပြီပစ်ပြီး မြွေပွေးကျောပြင်ကို နုတ်နုတ်စင်းပစ်လိုက်ချင်သလို ဒီခွေးနဲ့ မြွေပွေးပိုင်ရှင်ကိုလဲ အစိစိတသက်လုံးပို့ထားလိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။

သူတို့ရဲ့ စုတ်ပဲ့ညစ်ပတ်မှုနဲ့တန်အောင်၊ ကိုယ်လဲ ပြန်မိုက်ရိုင်းတုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ်တောင် လူယုတ်မာဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သတိထား သတိထားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆုံးမနေရတယ်။

ခွေးနှစ်ကောင်ပါးစပ်ကို ရိုက်ပြီပစ်ချင်နေတဲ့ကြားက သူ့ပါးစပ်ကို သွားတိုက်ပေးနေရပြန်တယ်။ မြွေပွေးကွက်ကျောကို ထုနှက်ပစ်ချင်ရက်သားက ပွတ်တိုက်ကျောသပ်ပေးနေရပြန်တယ်။ တော်တော်ကို ကြေကွဲစရာကောင်းလှပါတယ်။

“ကောင်းကောင်းတိုက်၊ ကောင်းကောင်းတိုက်၊ ခြေကျင်းက အနေကြာရင် သံဆိပ်သင့်ပြီး နေဝင်ဇီတရောမှာ ဘာမှကြည့်လို့မမြင်ရတဲ့ အခြေအနေရောက်တတ်တယ်။ ကြက်မျက်သင့်တဲ့ မျက်စေ့လို ဖြစ်သွားတတ်တယ်တဲ့”

ဘဝတူ ခြေကျင်းရဲဘော်ကြီးက ပြီးစစနဲ့ပြောရင်း သူလဲ သူ့ခြေကျင်း သူတိုက်နေရှာတယ်။

“ကိုယ့်သမီးပါးလေးတောင် ဒီလောက်ယုယုယယပွတ်သပ် မပေးဖူးပါဘူး။ ခုမှ ကိုယ့်ခတ်ထားတဲ့ ခြေကျင်းကိုယ်ပြန်ယုယနေလိုက်ရပုံများ...” ရဲဘော်ကြီးရဲ့ နာနာကျင်ကျင် ဆက်လက်ပြောနေသံကို နားထောင်ရင်း တံတွေးကို ကြိတ်မျိုချနေမိပြန်တယ်။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

၅ တိုက်၊ အခန်း ၂၂

ဝင်းတင်ထွန်း

၁။

တိုက်တွင်းဘဝမှာ လူနဲ့သူနဲ့ များများစားစားစုပေါင်းပြီး နေထိုင်ခွင့်ရတာ သိပ်မကြာလှသေး။ ကျနော်ရဲ့ တိုက်တွင်းဘဝဟာ တကိုယ်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှုတွေက အများဆုံး။ အင်းစိန်ထောင် စအပို့ခံရစကလဲ တယောက်တည်းနေခဲ့ရသလို၊ (၆)တိုက်ထဲလောက်ကိုက်ခံရချိန်တုန်းကလဲ တယောက်တည်း။ (၆)တိုက်ထဲ ၄-လ နီးပါးစံမြန်းခဲ့ရပြီး မန်းငွေအောင်တို့ရဲ့ အသံလွှင့်ရုံလှမ်းထုတဲ့အဖြစ်အပျက်ကြီးပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရချိန်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးထဲက အရေးကြီးဖာတ်ဆောင် တူးပီကိုလား၊ ရစ်ချတ်ကိုလား၊ တဦးဦးကို အဆိုးဆုံးအခန်း မှာထားပြီး ညဦးပန်းနှိပ်စက်ဖို့လိုအပ်လာချိန်မှာ ကျနော်အခန်းဟာ အဆိုးဆုံးလောက်ခန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ကျနော်ကို ညကြီးအရေးတကြီးရွှေ့ပြောင်းပေးခဲ့ကြလို့ မဆလတိုက်ခေါ် တိုက်သစ်ကိုရောက်ရတော့လဲ တယောက်တည်း။

တိုက်သစ်မှာ နှစ်ပတ်လောက်နေရပြီး နောက်မှ ကျနော်(၅)တိုက်ပြန်ရောက်လာရပြီး လူနဲ့သူနဲ့ နေခွင့်ရ လာတယ်။ နောက်ဆုံးတရားစွဲဆို ရုံးထုတ်တော့တဲ့အချိန်လောက်ရောက်မှ လူနဲ့သူနဲ့တင်မက စည်စည်ကား ကားသိုက်သိုက် မြိုက်မြိုက်ကြီးတောင် နေခွင့်ကြိုလာတယ်။ တိုက်ခန်းလေးတခန်းတည်းမှာ (၅)ယောက်ကြီး များတောင်။

၅ တိုက် အခန်းနံပါတ်(၂၂)

ကျနော်တို့အခန်းဟာ ၅-တိုက်မှာ အစွန်းဆုံးအခန်း။ ကျနော်တို့အခန်းရဲ့အစွန်းဆုံး တဆက်တည်း အုတ်တံတိုင်းဘေးမှာ မလွယ်တံခါးပေါက်လေးတခုရှိတယ်။ အမြဲတမ်းပိတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ဒီတံခါးပေါက်လေး ဟာ ကြိုးစင်ကိုသွားတဲ့ တံခါးပေါက်။ ဒီတံခါးရဲ့အခြားဘက်ဘက်မှာ ကြိုးစင်ရှိတဲ့ဝင်း။

ဝါဒါတွေရဲ့အဆိုအရ ဟိုး... တချိန်က ကြိုးဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းခံရတဲ့ကြိုးသမားဟာ ကြိုးဒဏ်စီရင်ခံရဖို့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာချိန်မှာ နောက်ဆုံးမှာ ဒီအခန်းနံပါတ်(၂၂)ထဲရောက်ရှိလာရသတဲ့။ ကြိုးသမားရဲ့နောက်ဆုံး ညဟာ ဒီအခန်း(၂၂)ထဲမှာ ဖြစ်သတဲ့။

ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်တော့။

ဒီအခန်းထဲမှာ ကျနော်တို့ (၅)ယောက် အတူနေနေရတယ်။

အသက်အကြီးဆုံးက ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်။ အင်္ဂုလား။ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမားဟောင်းကြီး။ တချိန်က ရိုးမပေါ်တော်လှန်တဲ့သေနတ်သံတွေလွှမ်းမိုးစဉ်က နာမည်ကျော်တိုက်တိုင်းအောင်(၁)ရဲ့ တပ်စုမှူး ဟောင်း။ အသက်က (၅၀)ကျော်။

ကိုရဲထွတ်ကတော့ အလုပ်သမား ဦးစီးဌာနက အရာရှိပေါက်စ။ အသားကဖြူဖြူ၊ ရုပ်ရည်က သန့်သန့်၊ မျက်မှန်လေးတဝင်းဝင်းနဲ့။ စိတ်ပုတီးမှန်မှန်စိပ်ပြီး။ ဘုရားမှန်မှန် ရှိခိုးတတ်သူ။ သူ့ဇနီးသည်က ဆရာဝန်မ တယောက်။ စီးပွားရေးကလဲ ဆိုးဟန်မတူ။ နှစ်ဖက်ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေကြားက လာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ကျနော် တို့ထဲမှာ ထောင်ဝင်စာပါဆယ်ထုပ်များများလာနိုင်ပြီး ကျနော်တို့အပေါ် စေတနာထက်သန်စွာ ကျွေးမွေးတတ် တယ်။ သူ့အိမ်ကလာတဲ့ပါဆယ်ထုပ်ပေမယ့် သူဟာ သီးသန့်အခွင့်ထူးမခံ၊ ကျနော်တို့အားလုံးနဲ့အတူ

သာတူညီမျှ စားသောက်နေထိုင်လေ့ရှိတယ်။ ငါ့အိမ်ကလာတာ၊ ငါကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ငါ့မိန်းမက ပို့လိုက်တာ၊ ဒါ ငါ့ဟာဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိရဘူး။ နိုင်ငံရေးကိုတော့ တော်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထောင်တန်းထဲဝင်ရမှာမဟုတ်တော့။ ဒါ နောက်ဆုံး ထောင်ထဲဝင်ခြင်းလို့ သူ့ဟာသူ သဘောထားနေပုံရတယ်။ “ကဗျာဆရာ... ခင်ဗျားကတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ နောင်လဲ ပတ်သက်နေအုံးမှာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ကတော့ ကင်းမယ့်ပုံမရှိပါဘူး” လို့ မကြာခဏ ကျနော်တို့ကို စတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်တတ် မင်တတ်ပြီးချစ်စရာကောင်းသူ။

နောက်တယောက်ကတော့ ကိုလှရွှေ။ အရပ်ကရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ပိန်လွန်းတော့ အရပ်ကပိုရှည် သယောင် ဖြစ်နေတယ်။ တိုက်ထဲရောက် ဒီတသုတ် ကျနော်တို့နဲ့နိုင်ငံရေးသမားတွေထဲ တခြားကိုလှရွှေ (ကိုကြီး ကိုလှရွှေ) လဲ ရှိနေတော့။ ကုလားသွေးပါတဲ့ ကိုလှရွှေကို ကုလားကိုလှရွှေလို့ပဲ လွယ်လွယ်ခွဲခြားထားကြတယ်။ ကိုလှရွှေကြီးက ကိုရဲထွတ်နဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းနေဖတ်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ကျောင်း ပြီးခဲ့ကြတာလဲ အတူတူ။ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက် ခဲ့ကြတာလဲအတူတူ။ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရာတာချင်းလဲ အတူတူ။ သူက စာရင်းရုံးက။ သူ့အိမ်ကလဲ ထောင်ဝင်စာ ပုံမှန်လာတတ်ပြီး ပါပရာမကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော်လေးတွေဟာ အိန္ဒိယဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်နဲ့ သိသိသာသာ သင်းနေတတ်တယ်။ စကားပြောရင် လေသံကအေးအေး။ လူပုံကလဲအေးအေး။ လူပျိုကြီး။

နောက်တယောက်ကတော့ ကိုသိန်းမြင့်။ သူက ဆရာဝန်။ တရုတ်သွေးပါတဲ့အတွက် အသားက ဖြူဝင်းနေ တယ်။ အရပ်အမောင်းကလဲကောင်ကောင်း၊ မျက်ခွံမွှေးကောင်းကောင်း။ ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဟောက်ဆာဂျင် ပြီးခါစ ‘ဆမ’ တောင် မထုတ်ရသေး။ ထောင်ထဲဝင်လာခဲ့ရရှာသူ။ ကျနော်နဲ့သူက သက်တူရွယ်တူ။ ကျနော်ကို လဲ တော်တော်ခင်ရှာတယ်။ ကျနော်ရဲ့နာမည်ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ဇာတာပေါ်ပါ ငယ်နာမည်ကလဲ ကြုံကြိတ်ဖန်ဖန် အတူ တူ။ အခုတော့ တရားဝင်သူ့နာမည်က ကိုသိန်းမြင့်၊ ဒေါက်တာသိန်းမြင့်။ သူ့အမျှာ အိမ်ထောင်ကျတာတောင် မကြာသေး။ ထောင်ပါ ဆက်ကျလာခဲ့ရရှာတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇနီးသည်ကလဲ သူနဲ့ကျောင်းနေဖက် သူ့လိုဆရာဝန်။ သူ့ဇနီးကတော့ ဟောက်ဆာဂျင်ပြီးတဲ့နောက် ‘ဆမ’ လက်မှတ် ပါ ရရှိသွားခဲ့ပြီ။ ကိုသိန်းမြင့်မိဘက ပဲခူးက၊ သူ့ဇနီးကမော်လမြိုင်ကဖြစ်ပေမယ့် တရားရုံးထုတ်တိုင်း တဦးမဟုတ်မဦးလာတတ်ပြီး ထောင်ဝင်စာ ပါဆယ်ထုပ် လဲ မှန်မှန်ပါတတ်တယ်။

ပုံမှန်ထောင်ဝင်စာပါဆယ်ထုပ်ရယ်လို့ လောက်လောက်လားလားမရှိတာက ကျနော်နဲ့ ဦးလေး ဦးထွန်းရှိန်။ ကျနော်နဲ့ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်က ပုံမှန်ပါဆယ်ထုပ်မရှိပေမယ့် ကျန်(၃)ဦးက ပါဆယ်ထုပ်ပုံမှန်ရှိကြတော့ (၃)ယောက်စာကို (၅)ယောက်ခွဲစားကြရတာပေမယ့် ကျနော်တို့မှာ လောက်လောက်ငင။ တလျောက်လုံး ဝတ်ပြတ်လာခဲ့ရသမျှ အခုတော့ အိမ်ကချက်ဟင်း ပို့ဟင်း ပါဆယ်သွင်း ဟင်းကျွေးဟင်းရံလေးများနဲ့ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာစပြုပြီ။ ဒါပေမယ့် ရုံးထုတ်ရမနေကြီးတပတ်စာအကြား ပုံမှန်အဆက်မပြတ်ဖြစ်အောင်တော့ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ချွေချွေတာတာ။ ထမင်းစားခါနီး ဟင်းစေ့၊ ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ကိုပဲအပ်နှံထားလိုက်တော့ ဦးလေး ဦးထွန်း ရှိန်ပုံပေးတဲ့အတိုင်း ညီတူမျှတူ။ ဘယ်သူကမှစောဒကမတက်။ ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ကလဲ ဟင်းစေခါနီးတိုင်း ရက် ကြာကြာမခံနိုင်တာကိုဘဲ ဦးစားပေးအရင်ကျွေးသလို “ဘာစားကြမလဲဖျို” ဆိုတာလဲ အမြဲမေးလေ့ရှိရတယ်။ ကျနော်တို့အခန်းဟာ အမြဲ ညီညီညွတ်ညွတ် ချစ်ချစ်ခင်ခင်။

အသားစာရက်မှာတော့ ကျနော်တို့အခန်းက တယောက်တတုံးနှုန်းနဲ့ ဘာအသားဖြစ်ဖြစ် (၅)တုံးတိတိရတယ်။ ဟင်းတုံးတွေက တတုံးနဲ့တတုံး အကြီးအသေးမညီတတ်။ ဦးလေးကိုပဲ အသက်အကြီးဆုံးမို့ ကောင်းတာပေးလေ့ရှိရင် ဦးလေးကလဲ သူများပန်းကန်ထဲကိုပဲ ပြန်ထည့်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အလေးထားစိတ်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ဘာပြဿနာမှမပေါ်။ အဲဒီလိုအခါတိုင်း ကိုရဲထွတ်က ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ နောက် တတ်တာက “ကျနော်တို့အခန်းကတော့ မှာကပ်စိတ် ဝါဒကျတယ်နော်” တဲ့။ ကျနော်တို့အားလုံးပြီးကြရတယ်။ အဖြစ်က ဒီလို။

အခြားအခန်းတခန်းမှာ လူလေးယောက်အတူနေရဖူးသတဲ့။ အသက်ကြီးကြီး ဦးထွန်းရှိန်လို အသက် အရွယ်က တယောက်။ ကျန်တဲ့လူငယ်က(၃)ယောက်တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဘာပါဆယ်မှလဲ ဘယ်သူမှ မရသေးချိန် တပတ်မှာ တနပ်ပဲစားရခွင့်ရှိတဲ့အသားကို အားခဲပြီးစားနေကြရချိန်။ အသားတုံး(၄)တုံးစုပေါင်းပြီးရတော့ အကောင်းဆုံးအတုံးကို အသက်ကြီးကြီးကိုပဲ ဦးစားပေးပြီးပေးကြသတဲ့။ နောက်တော့ အဲဒီလူကြီးနဲ့ သိပ် မျက်နှာကြောမတည့်တော့တဲ့လူငယ်တယောက်က “ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်၊ ကံဆိုးကံကောင်းခဲ့မယ်၊ တယောက် နောက်လှည့်၊ ဒါ ...ဘယ်သူ့အတုံးလဲမေးမယ်၊ ကျရာယူကြေး” လို့ အဆိုတင်သတဲ့။ ပထမတပတ်နှစ်ပတ်တော့ အဲဒီလူကြီးက သိပ်မဆိုး၊ ကောင်းတာရလိုက်၊ သိပ်မဆိုးတာရလိုက်နဲ့ ဘာပြဿနာမှမရှိခဲ့တဲ့။ နောက်တပတ် နှစ်ပတ်ကျတော့ သူရတဲ့အတုံးက အသေးဆုံးအညှိဆုံးအတုံးလဲဖြစ်နေကရော အဲဒီလူကြီးက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီးပြောသတဲ့။ “ဒီလိုခွဲတာ မှာကပ်စိတ်ဒနည်းမကျဘူး” ဟူသတဲ့။

ဘာပဲပြောပြော တယောက်တလေရဲ့ အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်ရယ်စရာ မောစရာလေးတွေမှအပ၊ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေဖြစ်ကြတဲ့ကျနော်တို့တတွေရဲ့ တိုက်ပိတ်ခံဘဝတွေအတွင်း အစားအသောက်အပေါ် အခြေခံ ပြီး အချင်းချင်းပြဿနာကြီးကြီးမားမားမပေး။ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်းအပေါ် နိုင်ငံရေးရပ်တည်ချက်တွေအပေါ် မှာတော့ တခါတရံမတည့်ကြတာရှိပါတယ်။ ဒါကလဲ ထုံးစံတခုလိုပါပဲ။ ဘာမှတော့ မဆန်း။

ကိုရဲထွတ်ကို ကျနော်က မကျေမနပ်ပြောတတ်တာတခုတော့ရှိတယ်။ အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်လို့။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ထောင်ကနေ ဘူးဝတရားရုံးကို ရုံးထွက်ရပြီးပြန်လာတိုင်း ကိုရဲထွတ်ဟာ ပါဆယ်ထုပ် လောက် လောက်လားလား ပါပါလာတတ်တာကို တိုက်ရုံးခန်းတာဝန်ကျ ဝါဒါ ငတ်ကြီးကျမျိုးစုံဟာ အမြဲတမ်း သိမြင်နေ တယ်။ အပြင်ကနေရုံးလာတက်ရတဲ့ အဲဒီငတ်ကြီးကျမျိုးစုံဟာ အပြင်ကလာတာဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အိမ်ကနေ ကိုယ့်ထမင်းထုပ်သယ်လာ ရိုးထုံးစံမရှိ။ ထောင်ထဲက ထမင်းမစားနိုင်လို့ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်သယ် လာသူဆိုရင်လဲ ထမင်းသက်သက်ကလွဲလို့ ဘယ်တော့မှ ဟင်းမပါလာ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင် ထောင်ဝင်စာ ဟင်းကောင်းကောင်းရှိတဲ့အခန်းလာပြီး သူ့အမေလင်အိမ် ဟင်းလာတောင်းသလို တောင်းရမ်းပြီး စားသောက် လေ့ရှိတယ်။ စရိတ်ငြိမ်းစားသောက်နည်းပေါ့။ တိုက်ပိတ်ခံနေရတဲ့လူက သူတို့ကို ပြန်ကျွေးနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပေါ့။ ဆေးလိပ်တောင်သူတို့က လာတောင်းသောက်တယ်။ ဘယ်တော့မှအိမ်က ယူမလာ။ ကျနော်တို့တတွေ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်မှာရင်ဆိုင်နေကြရပြီး ဆေးလိပ်အကြီးအကျယ် ငတ်နေရစဉ်တုန်းကတော့ တလိပ်တလေတောင် ပေးရ ကောင်းမှန်မသိတဲ့အပြင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးရလာလို့ ဆေးလိပ်မီးလေးတတို့လောက် လှမ်းတောင်း တာကိုတောင် “မီးတော့မရဘူး၊ လီးပဲရမယ်” ပြောတဲ့အကောင်မျိုးတွေဟာ အတောင်းအရမ်းအထူပြောဆုံး။ ကိုရဲထွတ်က ထောင်ဝင်စာပါဆယ်ကောင်းကောင်းလာသူတယောက်ဖြစ်နေတော့ ငတ်ကြီးကျပါဒါ သောက် ကျင့်ယုတ်မျိုးစုံဟာ ကျနော်တို့အခန်းရှေ့လာလာပြီး ကိုရဲထွတ်ကို ဟင်းတောင်း မုန့်တောင်း ဆေးလိပ်တောင်း တောင်းလေ့ရှိတယ်။ ကိုရဲထွတ်ကလဲ တောင်းလာသူပါဒါ သူတောင်းစားမျိုးစုံကို လက်ခံပြုလေ့မရှိ၊ စွန့်ကြဲပေး ကမ်းလေ့ရှိတယ်။ ကျနော်က ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ နဲ့နဲ့လေးမျှ မကျေနပ်။ သူတောင်းစာတွေအပေါ် မသဒ္ဓါ။ ကိုယ်စားရမယ့်ခွဲတမ်း နဲ့သွားမှာစိုးတာ ကြောင့် မသဒ္ဓါတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုသတ္တဝါတွေအပေါ် နဲ့နဲ့လေးမှ စေတနာမထားနိုင်လို့ မသဒ္ဓါခြင်းဖြစ်သလို၊ ဒီလိုအကောင်မျိုးတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား သဘောထား ထား သင့်တယ်လို့ယူဆနေလို့ မသဒ္ဓါခြင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျနော်က ကိုရဲထွတ်ကို “ဒီလို ခွေးသူတောင်း

စားတွေပေးမနေနဲ့ ဗျာ” လို့ အမြဲတမ်း ကန့်ကွက်တတ်တယ်။ ပေးတဲ့အတွက်လဲ မကျေမနပ် ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကိုရဲထွတ်ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးနေရင်း...

“ကဗျာဆရာရာ၊ ဒီအကောင်တွေကို သူတောင်းစားတွေလို့ပဲသဘောထားလိုက်ပါဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကိုယ်ကလဲ ပြန်အသုံးချလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဥပမာ-ဆေးလိပ်လာတောင်းလို့နှစ်လိပ်ပေးလိုက်ရတယ်ဗျာ။ အဲဒီကောင် ဂျူတီနေ့ ရေချိုးချပေးတယ်ဆိုရင်၊ ခွက်တခွက်နဲ့(၇)ခွက်ချိုးခိုင်းရင် ခပ်မြန်မြန် နှစ်ခွက်သုံးခွက်ဆင့်ပြီး ဆယ်ခွက် လောက်ချိုးပစ်လိုက်ဗျာ။ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်စွန့်ကြဲထားလို့ မကြာမကြာ ရေနှစ်ခွက်သုံးခွက်ပိုချိုးလိုက်ရရင် မတန် ဘူးလားဗျာ။ တန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆီ ဆေးလိပ်လာတောင်းဖူးတော့ သူကလဲမမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေမှာပါ။ သဟောက်သဟောတော့မလုပ်တော့ဘူးပေါ့ ကဗျာဆရာရာ” လို့ ချောချောမော့မော့ ဖျောင့်ဖျော့တတ်တယ်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ထောင်ထဲလိုင်းဝင်ပြီးအနေချောင်အောင် လုပ်တာပဲ။ ငွေနဲ့ ဝယ်ပြီးပေးပြီး အသုံးချတာပဲလို့ပြောမလား။ လုပ်သင့်တဲ့ဟာပဲလို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်သွားမှာပေါ့။ စီးပွားရေးသမား စဉ်းစားသလိုမျိုး နိုင်ငံရေးသမားက စဉ်းစားလို့ဖြစ်မလားဗျ။ ဒါသဘောထားကိစ္စ ရပ်တည်ချက်ကိစ္စဗျ” လို့ ကျနော်ကပြောတော့ သူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံးကြီးငြိမ်နေတတ်တယ်။ “ခင်ဗျားက တယ်ပြင်းထန်တာ ကိုး ကဗျာဆရာရာ” လို့လဲ လျှော့ချတတ်တယ်။

“ယောက်ဖရ... ယောက်ဖလောက်တော့ ကိုယ်တို့က ဘယ်မိုက်ရဲပါ့မလား၊ တခါတခါ နဲ့နဲပါးပါးလဲ ပျော့ ပျော့ပျောင်းပျောင်းလေးလုပ်ပါယောက်ဖရ” လို့ ကိုသိန်းမြင့်ကလဲ ချောမော့ပြောဆိုတတ်တယ်။ ကျနော်မှာ မအီမလယ်ကြီးနဲ့ပဲ နေလိုက်ရတော့တယ်။ သူတို့အပေါ် အတိုက်အခံအပြင်းအထန် မပြောရက်တော့။

ကိုသိန်းမြင့်နဲ့ကျနော်က တခါတရံ ‘ယောက်ဖ’ လို့ ခေါ်တတ် ပြောတတ်တယ်။ ကျနော်က လူပျို၊ သူက မိန်းမရှိရုံမက သမီးလေးတောင်ရှိနေပြီဆိုတော့ နာချင်းနာသူကပဲ နာရမှာ။ မနာတဲ့အပြင် သူက “ဒီလိုလူမျိုး ယောက်ဖတော်ရမှာ ကြောက်တော့ ကြောက်စရာပဲ။ ကိုယ့်ညီမ ထောင်နဲ့အိမ် ကူးချည်သန်းချည်ချည့် နေရမှာ ကံဆိုးရင် မုဆိုးမတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်” လို့ပြောရင်း ရယ်မောနေတတ်ပြန်တယ်။

တယောက်အပေါ်တယောက် တွက်ကပ်မှုမရှိ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနေကြပေမယ့် ကျနော်တို့မှာ ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်မပါ စည်းကမ်းတခုလုပ်ထားတာတော့ရှိတယ်။ အဲဒါက သန့်ရှင်းရေးအတွက်လဲဖြစ် ကိုယ့် ကိုယ်ကို အလေ့အကျင့်လဲဖြစ်စေနိုင်တဲ့ စည်းကမ်း။ ချေးယိုရေးဆိုရရာ စည်းကမ်း။

ကျနော်တို့(၅)ယောက်ခန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဂန်ဖလား(၃)လုံးရတယ်။ နှစ်လုံးက သေးအတွက်၊ တလုံးက ချေးအတွက်။ ထောင်ထဲမှာ ချေးနဲ့သေးရောပြီး ပါလို့ရတာမဟုတ်။ ချေးသပ်သပ် သေးသပ်သပ်။ တိုက်ထဲမှာ မနက်စောစောတန်းဖွင့်ပြီးတာနဲ့ ဂန်ဖလားချဖွင့်လေ့ရှိတယ်။ ဖွင့်တော့လဲ အခန်းတွေအားလုံးရပြီ ဖွင့်တာ မဟုတ်။ “ဗျာထောင် နောက်လှည့် တန်းစီထား” ဆိုပြီးမှ တခန်းချင်း ဖွင့်တာ။ တခါတရံတော့ ဟိုဖက်ထိပ်တခန်း သည်ဖက်ထိပ်တခန်း နှစ်ခန်းတွဲ ဖွင့်ပေးတာမျိုးလဲရှိပါတယ်။ ချေးသွန် သေးသွန်၊ သွန်ပြီးဂန်ဖလားကို ရေနှစ်ခွက် လောက်နဲ့အပြီးအပြတ်ဆေးပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်ရတာ။ ပေးထားတဲ့သောက်ရေအိုးအတွက် သောက်ရေ ခပ်ဖို့ကိုလဲ ဒီဂန်ဖလားချအတွင်းမှာပဲ အပြေးအလွှားလုပ်ရတာ။ တခန်း ငါးမိနစ်ခြောက်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာ မယ်။ တမာန်မာန်တမဲမဲနဲ့ အမြန်ဆုံးပြီးအောင်အလုပ်ခိုင်းတတ်တာ။ အဲဒီ ငါးမိနစ်ခြောက်မိနစ်လောက်လေး အတွင်းမှာပဲ ကျနော်တို့မှာလဲ မြေပြင်ခြေတင်ခွင့်ရတော့တာ။ တနေ့လုံး လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ငယ်လေးတွေလို တိုက်ခန်းထဲမှာချည်း နေနေကြရတာ။ စာရေးဆရာကြီး လူထုဦးလှရဲ့ “လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ငယ်များ” ဆိုတဲ့ ထောင်စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ပြန်လည်သတိရချင်စရာကြီးပေါ့။

ဂန်ဖလားသုံးလုံးကို တယောက်တလုံးစီကိုင်၊ ဂန်ဖလားချ ဆေးကြောကိစ္စအားလုံး တယောက်စီ တာဝန်

ယူ။ တယောက်ကတော့ သောက်ရေအိုးတာဝန်။ ကျန်တယောက်က အကူပေါ့။ အဲဒီ အကူတာဝန်နေရာ ရောက်နေတဲ့သူက ဟိုပြေးလိုက်သည်ပြေးလိုက်နဲ့ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးသားလဲဖြစ်သွားသလို၊ ဖျာ ထောင်ထားတဲ့ တခြားအခန်းတွေကြားထဲက လစ်ရင်လစ်သလို မတ်တပ်ရပ်ပြတာ အသံတိုးတိုးနဲ့လှမ်းစကား ပြောလိုက်တာတွေကိုလဲ အကင်းပါးပါးနဲ့မှတ်သားကြည့်မြင်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ကိုပါ ယူရသူဖြစ်သွား တယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူတော့မဟုတ်။ ကျီးကန်မျက်စေ့လို မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ပြီး လှမ်းကြည့်နေတတ်လေ့ ရှိတဲ့ ဝါဒါတာဝန်ကျကြားထဲကနေ အခြေအနေကြည့် လှုပ်ရှားရတာမျိုး။

ကျနော်တို့က ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ကို ချေးသေးဂန်ဖလားအကိုင်မခိုင်းတော့ဘဲ သောက်ရေအိုးတာဝန်ကိုသာ ပေးထားလိုက်ကြတယ်။ ချေးသေးဂန်ဖလားမှာလဲ ချေးဂန်ဖလားက အဆိုးဆုံး။ နံ့လဲနံ့၊ ဖိတ်မကျအောင်လဲ ဂရုစိုက်ရ၊ ဆေးရတော့လဲ လက်ဝင်တယ်။ လက်နဲ့တော့ ဆေးတာမဟုတ်။ ခြေထောက်နဲ့ပဲ မွှေခတ်ဆေးကြောရ တာဖြစ်ပေမယ့် သေးဂန်ဖလားလို ဟောခနဲသွန် ဟောခနဲ ရေလောင်းဆေးလိုက်လို့ လွယ်လွယ်နဲ့ပြီးတာမဟုတ်။ ဒီတော့ ကျနော်တို့က ချေးသေးဆိုင်ရာ ဂန်ဖလားစည်းကမ်းချက်ကို ချမှတ်ထားလိုက်ကြတယ်။ နံပါတ်(၁) ဂန်ဖလားချပြီးတဲ့နောက် ကျန်းမာရေးမကောင်းသူမှအပ ဘယ်သူမှ ချေးမယ့်ရေ။ ဒါမှ တနေ့လုံးအခန်းထဲမှာ ချေးနဲ့ကင်းစင်နေနိုင်မယ်။ စည်းကမ်းပျက်ပြီးချေးယိုမိတဲ့သူ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ် အလေ့အကျင့်မလုပ်နိုင်ဘဲ ထိန်းချုပ် နိုင်စွမ်းနဲ့သူဟာ နောက်နေ့ ချေးဂန်ဖလားချ တာဝန်ယူရမယ်။ နံပါတ် (၂) ဂန်ဖလားချချိန်အခါ ချေးယိုနိုင်မှုချင်း ဖင်စည်းကမ်းလိုက်နာနိုင်မှုချင်းတူတယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးချေးပါတဲ့သူက ချေးဂန်ဖလားချတာဝန်ယူရမယ်။ ည (၁၂) နာရီနောက်ပိုင်းကနေ မနက်ဂန်ဖလားချချိန် (အများအားဖြင့် (၇)နာရီခွဲ (၈)နာရီအတွင်း) ချေးယိုခြင်း ကိစ္စ အပြီးအပြတ်ဆောင်ရွက်ထားကြကြေး စည်းကမ်းချက်ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်စေ့အကျင့် ဝမ်းအချင့်ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ကျနော်တို့မှာ များသောအားဖြင့် ကိုယ့်စည်းကမ်းချက်နဲ့အညီ အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အကျင့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးချေးပါသူမဖြစ်အောင်အတွက် မနက်မလင်းခင် အစောကြီးထထပြီး ဂန်ဖလားပေါ် ကားယား ကြီးခွ ချေးပါတတ်သူကတော့ ကိုသိန်းမြင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အစောကြီးပါသူဖြစ်တော့ အသန့်ရှင်းဆုံးပါရသူ။

“အင်း... ကျီးကန်းတောင် ချေးမစားသေးဘူး၊ ယောက်ဖကတော့ ချေးပါပြီးပြီ”လို့ ကျနော်ကစရင် သူက ပြုံးပြီးကြီး သဘောကျနေတတ်တယ်။ တခါတရံ ကိုရဲထွက်ကြီးက သူ့အရင်ပါပြီးသားဖြစ်နေရင်“အင်း ... ဒီနေ့ တော့ ညသန်းကောင်ကျော်ကတည်းက ဘယ်ချန်ပီယံကွင်း ဖွင့်ပွဲလုပ်သွားသလဲမသိဘူး” လို့ ပြုံးပြီး ညည်းတဲ့ အခါ ကိုရဲထွက်က ပြုံးလို့။

များသောအားဖြင့် ချေးဂန်ဖလားတာဝန်ဟာ ကိုလှရွှေနဲ့ ကျနော်ပါပဲ။

၂။

ဒီနေ့က ရုံးထွက်နေ့။

မနက်အစောကြီးကတည်းက ကိုရဲထွတ်ဟာ ဂုဏ်တော်ပုတီးတပတ် စိပ်ပြီးသွားပြီ။

ရုံးထွက်နေ့ပို့ ရေချိုးခွင့်ပါရတဲ့အတွက် ဂန်ဖလားချရင်း ရေလဲချိုးပြီးကြပြီ။

“ကိုင်း... ဦးလေး၊ ဒီနေ့ကတော့ လက်ကျန်အပြတ်ရှင်းပဲ၊ ရှိတာအကုန်စားကြစို့” ကိုလှရွှေအသံကလဲ တက်ကြွမှုအပြည့်။ ဦးထွန်းရှိန်က နေ့စဉ်စားသောက်ပြီးလို့ တတိတ်လျော့ပါးလာရပြီး ဖင်ကပ်သာသာပဲ ကျန် တော့တဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပိန်ပိန်လေးနှစ်အိတ်ကို ဆွဲချလာတယ်။ အိတ်သွန်ဖာမှောက် အကုန်ထုတ်ပြီး ခွဲတမ်း

ချလိုက်တော့ မုန့်ကြွပ်က တယောက်တခု၊ ပဲကြီးလျော်က အစေ့နှစ်ဆယ်စီခန့်၊ ထန်းလျက်က သုံးခဲစီ။ ဒါ ... မနက်အစောစာ။

“ တရားရုံးရောက်မှ မိန်းမယူလာပြီးခွဲကျွေးမယ့် အစားအသောက်ကောင်းကောင်းကို အတိုးချပြီး စားခဲ့တော့ ယောက်ဖရေ ”

ကျနော်က ကိုသိန်းမြင့်ကို ကလိတယ်။

“ မိန်းမက လာမလာမသိပါဘူးယောက်ဖရာ အမေတော့လာမှာပဲ။ မိန်းမလာမယ့်အပတ် အမေမလာခဲ့နဲ့၊ နားလိုက်ပါပြောလဲ အမေကတော့လာမှာပဲ ”

“ အေးလေ အမေဆိုတာ မိခင်ကိုး။ ဒါကြောင့် သားလေးကလဲ လိမ္မာလိုက်တာ။ အိမ်က ခက်ခက်ခဲခဲ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံမှာ အမေနဲ့အဖေပုံကို ခေါင်းရင်းမှာတော့ထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း တနေ့အကြိမ် တရုတ်လောက်ထုတ်ထုတ်ကြည့်နေတာက မိန်းမနဲ့သမီးပုံပဲလေ ” လို့ ကျနော်က ထပ်နောက်မိတော့။

“ဟာ ယောက်ဖရာ”ဆိုပြီး ကိုသိန်းမြင့် ငိုကြွေးသွားတယ်။

“ကဗျာဆရာ ... ခင်ဗျားက မိန်မမရှိ ရည်းစားမရှိ ကြိုက်မယ့်သူမရှိတော့ ဒါတွေနားမလည်ဘူးလေ။ မိန်းမလာရင် ဘယ်လောက် အစားအသောက်ကောင်းတွေ ယူလာပြီးကျွေးကျွေး သိပ်စားဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမမျက်နှာကြည့် လက်ကလေးကိုင်ပြီး ဟိုစကားဒီစကားပြောနေရတာနဲ့ပဲ အစားအသောက်စားချိန်မရလိုက် တော့ဘူး မွေသွားရော့ဗျ ” ကိုရဲထွတ်က မျက်မှန်ကြီးကြားကနေ ဝင်းလက်နေတဲ့ မျက်စေ့အစုံနဲ့ ပြောလာတယ်။

“ ခုလိုအချိန်မှာ ဟိုဖက်ထိပ်ကဘုံဌေးဆိုရင် ဆပ်ပြာမွှေးတိုက်ထားပြီး မပြောင့်တပြောင် မစင်တစင်ချိုး ထားရတဲ့ ရေစိုကိုယ်ကြီးကို ဘာအဝတ်နဲ့မှမသုတ်ပစ်ဘဲ နေရောင်အောက် ဂုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အခြောက်ခံ နေလောက်ပြီ ”

ကိုရဲထွတ်က ရယ်ပြီးပြောလာတယ်။

“ဘာလို့တုန်း” ကျနော်က နားမလည်စွာ ပြန်မေးမိတယ်။

“ ဒီလိုလေ၊ ကျနော်က ဘုံဌေးနဲ့ဟိုတုန်းက တခန်းတည်းနေရဖူးတော့ အတွင်းသိဗျ။ ရုံးထွက်ရက် ရေချိုးချ လဲရလို့ ရေချိုးရတိုင်း ဘုံဌေးအဲဒီလိုနေတာတွေတော့ မေးကြည့်မိတယ်။ ဘုံဌေး မင်းရေတွေသုတ်ပစ်... တော် ကြာ အအေးမိနေအုံးမယ်ပြောမိတော့ သူကပြုံးပြီး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျနော်မွှေးဆပ်ပြာတွေ အများကြီးတိုက် ထားရတာပါတဲ့။ ကျနော်လဲ ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘူး။ နောက် သူက ဆက်ပြောတယ်။ သုတ်ပစ်လိုက် ရင် အမွှေးနံ့တွေပျောက်သွားမှာပေါ့။ ခု... ဒီအတိုင်း သူ့ဟာသူ အခြောက်ခံနေလိုက်တော့ တကိုယ်လုံး အမွှေး နံ့သာက စိမ့်ပြီးစွဲပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ မိန်းမနဲ့တွေ့တော့ ထောင်စော်မနံ့တော့ပဲ မွှေးနေတာပေါ့ဗျာ...တဲ့၊ ကျနော်မိန်းမက အမွှေးနံ့သာ သိပ်ကြိုက်တာ...တဲ့ ”

ကျနော်တို့အားလုံးပြုံးလိုက်မိကြတယ်။

“ အဲဒီလိုကောင်... ဘုံဌေးဆိုတဲ့အကောင် ကြိုကြိုဖန်ဖန် ကျင့်ကြိုတတ်ပုံများ... ”

ကိုရဲထွတ်က အားရပါးရပြောပြီး တဟ်ဟဲရယ်တယ်။

“ ဘုံဌေးကတော့ ကလေးသာသာဗျာ၊ အသက်ကလဲငယ်သေး အိမ်ထောင်ကလဲကျခါစ ခွဲလာရရှာတယ်။ တချို့များ အသက်ကလဲကြီးပြီ၊ သားသမီးတောင်နှစ်ယောက်ရလို့ အိမ်ထောင်သက်တောင်ရလှပြီ။ ဘုံဌေးထက်တောင် ချစ်တတ်သေး သိပ်အနုပညာဆန်တာ သိပ်ကဗျာဆန်တာဗျ ”

ကျနော်ကပြုံးပြီး စလိုက်တော့...

“ ကဗျာဆရာ... ဘယ်သူ့ပြောတာလဲဗျ ” လို့ ကိုသိန်းမြင့်က သွက်သွက်ကြီးမေးတယ်။

“ဟာ ခင်ဗျားကလဲ တခန်းတည်းနေပြီး မသိဘူးလားဗျာ”

ကျနော်က စကားကို ချိုထားလိုက်တယ်။ ကိုရဲထွတ်က ပြုံးပြီးကြီးလုပ်နေတယ်။

“ဒီနေ့ဟာ လက်ကိုင်ပဝါလဲနေလေ”

ကျနော်က စကားစကို ထပ်ပြီးဆက်လိုက်တော့ ကိုရဲထွတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ရှက်ပြီးကြီးနဲ့ပြောလိုက်သေးတယ်။ “ကျူးလို့ပျို့ပျို့ခွက်ချက်တွေတော့ အကုန်ပေါ်ကုန်ပါပြီ”တဲ့။ သူ့အဖြစ်က ဒီလို...

သူ့မှာ အမြဲတန်း လက်ကိုင်ပဝါလေး တထည်ရှိနေတတ်တယ်။ လက်ကိုင်ပဝါက မိန်းမကိုင်လက်ကိုင်ပဝါ။ တခါနဲ့တခါ ရုံးထွက်တပတ်နဲ့တပတ်ကြား လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေဟာ အရောင်မတူသလို လက်ကိုင်ပဝါပေါ် ဒီဇိုင်းလေးတွေရုပ်ပုံလေးတွေဟာလဲ မတူတတ်။ အမြဲပြောင်းပြောင်းနေတတ်တယ်။ အားလုံးဟာ လှလှပပလေး တွေချည်းပါပဲ။

မနက်စောစော ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီးရင် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ခုန်ဆွန်ဆွန်လုပ်တာ ဒိုက်ထိုးတာ မတ်မတ်ရပ်ရပ်က တဖြည်းဖြည်းကိုယ်ကို ညွတ်ပြီး လက်ဖျားနဲ့ခြေဖျားထိတာ ခါးလေ့ကျင့်ခန်းလုပ် တာ စသဖြင့် စသဖြင့် မျိုးကိုစုံလို့ပါပဲ။ ဆရာဝန်မယောက်ျားဖြစ်တဲ့ကိုရဲထွတ်က ကျန်းမာရေးကိုအလေးထားပြီး လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်လုပ်လေ့ရှိတာနဲ့အပြိုင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ ယောက်ဖကြီးကိုသိန်းမြင့်ဟာလဲ လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်ကြီး လုပ်တတ်သူပါ။ ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ကတော့ ခါးလေ့ကျင့်ခန်းလေး ခေါင်းလေ့ကျင့်ခန်းလေး လောက်ပါပဲ။ လေ့ကျင့်ခန်းကောင်းကောင်းလုပ်လေ့မရှိတာက ကျနော်နဲ့ ကိုလှရွှေပါပဲ။ ကိုသိန်းမြင့်က သူ့ဟာသူ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရုံနဲ့အားမရ ကျနော်ကိုပါ အတင်းဆွဲထူပြီး “ယောက်ဖ လာလာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရအောင်၊ ဒီထဲမှာ ကျန်းမာရေး အရေးကြီးတယ်” ပြောရင်း မလုပ်လုပ်အောင် တွန်းအားပေးခိုင်းစေတာမျိုး မကြာခဏလုပ် တတ်တယ်။ သူ့စိတ်စေတနာကိုနားလည်ပေမယ့် ကျနော်က ခပ်ပျင်းပျင်း၊ ပြီးတော့ သူတို့လောက်လဲမလုပ် တတ် မလုပ်နိုင်။

ဂန်ဖလားချပြီးရင် ရောက်တတ်ရာရာပြောကြ ဆိုကြ ဇီကြမောကြ အတွေ့အကြုံတွေချင်း ဖလှယ်ကြနဲ့ တယောက်အကြောင်းတယောက် အိတ်သွန်ဖာမှောက်နီးပါး သိနေကြပြီးသား ဖြစ်တယ်။ မိဘဆွေမျိုး ညီအကို မောင်နှမသားသမီးအကြောင်းတွေလောက်မက လက်ရှိသူတို့ဖုန်းတွေနဲ့ဘယ်လိုရခဲကြတာ၊ ဘယ်လို ရည်းစား သနာဖြစ်ခဲ့ကြတာမျိုးအထိ စုံတကာစုံအောင် သိနေကြရတယ်။ လူဆိုတာက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြော အပြုချင်ဆုံး ပြောအပြတ်ဆုံးသတ္တဝါတမျိုးဖြစ်တဲ့အပြင် တခြားလူတယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုလဲ စိတ်ဝင် စားစွာ နားအဆင်ချင်ဆုံး၊ နားအထောင်တတ်ဆုံး အသိလိုဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေမဟုတ်လား။ ခံစားတတ်သူတွေ အသည်းနှလုံးရှိသူတွေဆိုတော့ ဒီလိုနေရာအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲအတူတူ ဘဝကြမ္မာခွံကြရတဲ့အခါ ပိုပြီး ပြောဖြစ် ဆိုဖြစ် ကြားနာနားဆင်ဖြစ်ကြရင်း တယောက်အကြောင်းတယောက် ပိုပြီးသိလာခဲ့ကြရတာ ဓမ္မတာ ပဲ မဟုတ်လား။

ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ရဲ့ဖုန်းဒေါ်စန်းမြင့်အကြောင်းကို မျက်နှာမမြင်ဘူးပေမယ့် သိနေခဲ့ကြရသလို ကိုသိန်းမြင့် ရဲ့ဖုန်း ဒေါက်တာခင်စန်းဝင်းအကြောင်းကိုလဲ ကျနော်တို့မှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေရပြီးသား။ ကိုရဲထွတ်ကြီးဖုန်း ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေး အကြောင်းဆိုရင် ရုံးထွက် ထောင်ဘူးဝတ်ရားရုံးမှာလဲ မကြာမကြာဆိုဖြစ်နေတော့ ပိုတောင် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ကိုရဲထွတ်ကြီးက ဇာတ်လမ်းပမာနားဆင်စရာ အပြောကောင်းသူ ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းက ပိုလို့တောင် ရုပ်လုံးကြွနေတော့တယ်။

ကိုသိန်းမြင့် မကြာမကြာပြောတတ်တာက “အင်မတန်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လင်မယားတွေ၊ ညီအကို မောင် နှမအရင်းတွေတောင် သေသေချာချာတဲ့ကြည့်ရင် ခင်ဗျားတို့ကျနော်တို့လောက် ဒီလောက် လက်ပွန်းတတီး

နေခဲ့ကြရတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အပြင်မှာက လင်မယားဆိုတာတောင် တနေ့ခင်းလုံးကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားရ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ဆောင်ရွက်ရနဲ့ ညလောက်ပဲ အတူတူနုကြရတာ ညီအကိုမောင်နှမဆိုသည်ထက်တောင် အတူတူ နေကြရ ဆိုကြရ ထိတွေ့ဆက်ဆံကြရတဲ့အချိန် နဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကျနော်တို့များကြည့်စမ်း... ဂန်ဖလားချ လေး ငါး ခြောက်မိနစ်လောက်ကလွဲလို့ (၂၄)နာရီလုံးလုံး နေ့တိုင်း အတူတူမခွဲမခွာ နေနေကြရတာနော် ...” တဲ့။

“ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပေါ့ဗျာ... ဘာသာရေးသဘောအရဆိုရင် ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပေါ့” စိတ်ပုတီးကြီးနဲ့ ကိုရဲထွတ်က ပြီးပြီးကြီး မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။

“အတူတူနေကြရုံမက ... ချေးတောင် တအင်တုံထဲ တအိုးထဲပါကြရတာနော်” လို့ ကိုလှရွှေကြီးက နောက်တော့ ကိုသိန်းမြိုင်က ဟီးခနဲရယ်တယ်။

“တအိုးထဲ ပါရတာပေမယ့် သူ့ချည်း အရင်ပါတယ်ပါဗျာ” လို့ ကျနော်က အရှန်းဖောက်တော့ ကိုသိန်းမြိုင်က တဟားဟားရယ်တဲ့အပြင် “ဒါကတော့ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ် စနစ်တကျထိန်းချုပ် အမိန့်ပေးနိုင်မှုချင်း ကွာတာကိုး” တဲ့။ အဲဒီလို ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ငရဲခန်းကြား ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရတယ်။

မနက်စာထမင်းစားသောက်ပြီးကြချိန်တိုင်း တရေးတမော ထမင်းလုံးစီကြလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုအခါမှာတော့ ကိုရဲထွတ်ကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ လက်ကိုင်ပုဝါလေးတင်လို့ လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်ကမေ့ရနံ့ကို တမျှဦးမျှဦး ဂျှုနေလိုက်ပုံများ အသားကျပြီး သမထဝါရင့်တယောက်ရဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက် ဂျှုနေပုံအတိုင်းပါပဲ။ ဖွဖလေး ညင်ညင် သာသာလေးပါ။ လျောင်းလျက်လှဲလျက်အနေအထားနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်မှတ်နေတာမဟုတ်မှန်းလဲ ကျနော်သိနေပါတယ်။ သူက တရားထိုင်ရင် ထိုင်ရက်အနေအထားနဲ့ပဲ မနက်တခါ ညတခါ ထိုင်တတ်သူလေ။ ထမင်းစားပြီးစ မျက်နှာပေါ် လက်ကိုင်ပုဝါလေးတင်ပြီး အသက်ဂျှုနေတာက အချစ်ကသိုဏ်းဈာန်တွေဝင်နေတာပါ။ ဒီလက်ကိုင်ပုဝါလေးက မနွယ်နွယ်အေးက ရုံးထွက်တရားရုံးလာရခါနီး တပတ်နီးပါး ယုယုယယကိုင်တွယ်အသုံးပြုလာခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးပါ။ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါလေးမျိုးကို ကိုရဲထွတ်က ရုံးထွက်မှာ တယုတယသယ်လာ၊ အိပ်တိုင်း မျက်နှာပေါ် တင်အိပ်၊ အချစ်ရဲ့ရနံ့သင်းသင်းလေးတွေကို ဂန္ဓာရုံကသိုဏ်းရှုပါတယ်။ တကယ့်ကို အာရုံနုနု စိတ်ကူးချိုချိုလေးနဲ့ပါ။ နောက်တပတ်ရုံးထွက်ချိန်ရောက်တော့ ရမန်ကြီးတပတ်လုံးလုံး သူဂရုတစိုက် အသုံးပြုလာခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးဟာ ကိုရဲထွတ်ရဲ့အငွေ့အသက်တွေက ဖုံးနေပြီပေါ့။ အဲဒီလိုအချိန်ရုံးထွက် နောက်တကျော့မှာ မနွယ်နွယ်အေးကရောက်လာ၊ အိမ်ကအဆင်သင့်ယူလာခဲ့တဲ့ နောက်ထပ် လက်ကိုင်ပုဝါ အသစ်လေးကိုပေး၊ သူက သူ့ဆီက သုံးစွဲထားပြီး လက်ကိုင်ပုဝါဟောင်းလေးကိုပြန်ပေးနဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးတွေဟာ ချစ်သူနဲ့ပိုင်းရဲ့မေတ္တာရနံ့တွေ အပြန်အလှန်ထုံမွမ်းကူးဆက်ရာ သက်မဲ့တမန်လေးတွေသဖွယ် ဖြစ်နေကြတော့တာပေါ့။ ဘယ့်လောက်အနုပညာဆန်လိုက်တဲ့စိတ်ကူးပါလဲ။ ဘယ့်လောက်ကဗျာဆန်လိုက်တဲ့ သမုဒယသင်္ကေတပါလဲ။

ဒီလို အနုစိတ်ဆန်လှတဲ့ လျှို့ဝှက်အကြောင်းအရာတွေဟာ ကိုရဲထွတ်ကြီးကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတပိုင်းတစ ပြောင့်ချက်မှန်ဖွင့်ဟမှုတွေအပေါ်ကနေ ဆက်စပ်နားလည် သိမြင်လာခဲ့ရတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် “ ဒီနေ့လက်ကိုင်ပုဝါ လဲနေလေ ” လို့ ကျနော်ကစလိုက်တော့ သူက “ကျုပ် လျှို့ချက်တွေတော့ အကုန်ပေါ်ကုန်ပါပြီ ” တဲ့။

“ကိုရဲထွတ်ရေ ... ဒီထဲမှာတော့ အကုန်ပေါ်ကြပြီးသားပါပဲဗျာ၊ ရှက်မနေပါနဲ့တော့။ ထောက်လှမ်းရေးမှာတောင် မပေါ်ခဲ့ရတဲ့ဟာတွေတောင် ဒီအထဲမှာတော့ ပေါ်ကုန်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျနော် ခဏခဏပြောတာပေါ့။ ညီအကိုမောင်နှမအရင်းချင်းတောင် ကျနော်တို့လောက် လက်ပွန်တတီး မနေခဲ့ကြရဖူးပါဘူးလို့။ ပြီးတော့ အခု

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပေးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ခင်ဗျားတို့ကျနော်တို့ တယောက်အကြောင်းတယောက် အသေးစိတ်သိထားကြသလောက် မသိကြနိုင်ပါဘူးလို့” ကိုသိန်းမြင့်က ပြီးစေ့စေ့နဲ့ ပြောလာတယ်။

“က... မထူးတော့ပါဘူး၊ ဒီတခါတော့ လူလစ်ရင် မိန်းမကို နမ်းဖြစ်အောင်ခိုးနမ်းခဲ့အုံးမယ်၊ ဘယ်နှယ်တုန်းဖိုးသိန်းမြင့် ခင်ဗျားကော...”

ကိုရဲထွတ်က ရွတ်နောက်နောက် ထပ်ပြောတော့ ကိုသိန်းမြင့်က ဟီးခနဲရယ်နေတယ်။

“တဖြေးဖြေးစီရင်ချက် အချခံရဖို့နီးနေပြီနော်၊ ထောင်ကကျကိုကျမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်နှစ် အချခံရမယ်တာ မပြောတတ်တာ။ ထောင်ကျပြီးရင် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရင် ဒီလိုအခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူးနော်... ထောင်ဝင်စာခန်းမှာက သံကောစိပ်စိပ်ကြီးခြားပြီး တွေ့ရမှာ”

ကိုရဲထွတ်က ထပ်နောက်နေတယ်။

“သံကောစိပ်စိပ်ကြီးခြားထားလဲ လက်ညှိုးလေးလောက်တော့ရအုံးမှာပါ ကိုရဲထွတ်ရယ်” လို့ ကျနော်က ဝင်နောက်လိုက်တော့ အားလုံးရယ်ကြတယ်။

“ဟောဒီကဗျာဆရာဟာ သူ့မှာပြစ်ရာ ရည်းစားလဲ တူတူတန်တန်မရှိ မိန်းမလဲမရှိဆိုတော့ ရုံးထွက်တိုင်း သူများလင်မယားအတွဲတွေကိုချည်း အားအားယားယားလျှောက်ကြည့်နေပြီး အကုန်လိုက်မှတ်နေတာ”

ကိုရဲထွတ်က ကျနော်ကို အပြုံးနဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်တယ်။

“ဟိုး... တပတ်ကျော်ရုံးထွက်ကလေ၊ ကျနော်တို့အမှုတွဲနဲ့ သူတို့အမှုတွဲ တပြိုင်နက်တည်းရုံးထုတ်ပြီး ပြန်ပို့တော့လဲ တပြိုင်နက်တည်းဗျ”

ကျနော်က စကားစရုံရှိသေး ကိုရဲထွတ်က ဟဲခနဲရယ်နေပြီ။ ကိုသိန်းမြင့်က အံ့ဩဟန်မျက်ခုံးကြီး ပင့်ကြည့်တယ်။

“အချုပ်ကားကြီးကလဲ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းအလုံပိတ်၊ နံဘေးအပေါ်မှာ လေဝင်ပေါက်သေးသေးလေးပဲပါတာ။ ဒါတောင် သံချောင်းလေးတွေစိုက်ပြီး ကာရံထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒါကိုရဲထွတ်ရယ် ငြိမ်ငြိမ်ကို အထဲမှာ ထိုင်မနေဘူး။ လက်တဖက်က သူများနဲ့တွဲလက်ထိပ်ခတ်ထားတော့ လွတ်နေတဲ့လက်တဖက် ကမန်းကတန်းထုတ် မျက်နှာကြီးကလဲ လေဝင်ပေါက်သံတိုင်းနားအတင်းတိုးကပ်ပြီး ကားဘေးအထိတိုးကပ်လာတဲ့ မနွယ်အေးကို လှမ်းခါတယ်။ မနွယ်အေးက လှမ်းပြီးလက်ကမ်းတော့ သူ့မှာ အရအမိလက်ညှိုးချင်းလှမ်းချိတ်လို့ဗျ... အဲသလောက် ... အဲသလောက်”

ကိုသိန်းမြင့်က သဘောကျလွန်းစွာ ရယ်တယ်။ ကျနော်တို့ထဲမှာ ဣန္ဒြေကြီးလှတဲ့ ဦးလေးဦးထွန်းရှိန်ကြီးတောင် ပြုံးလို့။

“ဒီလူ အကုန်မှတ်ထားတာဗျ၊ အဲဒါအပြင်ရောက်ရင်တော့ စာတွေဘာတွေ မရေးနဲ့နော်”

ကိုရဲထွတ်က ပြုံးပြီးကြီးတားတယ်။

ကျနော်တို့တတွေ ရယ်မောနေကြတုန်း ထမင်းထိုးထွန်းဆိုင် အခန်းရှေ့ရောက်လာတယ်။

“ကိုရဲထွတ်တို့ အဆင်သင့်ပြင်ထား အဝတ်လဲထားတော့၊ တော်ကြာ ခင်ဗျားတို့ ရုံးထွက်ထုတ်တော့မှာ။ ခင်ဗျားတို့အမှုတွဲအရင်ထုတ်မှာလို့ ရုံးခန်းမှာကြားလိုက်တယ်...”

ထမင်းထိုးထွန်းဆိုင်က ဒီနေ့ရုံးထွက်ဆိုတာသိနေတော့ စောစောစီးစီးမျက်နှာရအောင် ကိုရဲထွတ်ကို သတင်းလာပေးတယ်။

ကိုရဲထွတ်နဲ့ ကိုလှရွှေက အမှုတွဲတတွဲတည်း။ နှစ်ဦးသားခေါင်းအုံးလုပ်ပြီး အိပ်နေကြတဲ့ကိုလှအထုပ်ကို ကိုယ်ဖြည့်ကြပြီး အင်္ကျီသစ် လုံချည်သစ်လေးတွေကိုယ်စီ လဲကြဝတ်ကြတယ်။

ကျနော်တို့အားလုံးဟာ တခုလုံးအနေနဲ့ အမှုတွဲကြီးတတွဲတည်း၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့လဲ တခုတည်းဖြစ်ပေမယ့် တရားခံအဖြစ် သတ်မှတ်ရုံးတင်ခံရတာက တရားခံချည်း (၅၅)ယောက်ကြီးများတောင် ဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာ ဆက်စပ်ရာ တူရာတူရာအလိုက်ခွဲပြီး အမှုတွဲဝယ်လေးတွေအဖြစ် ထပ်ဆင့်ခွဲပြီး ရုံးတင် တယ်။ တရက်တည်းရုံးထွက်ကြရတာဖြစ်ပေမယ့် တပြိုင်နက်မဟုတ်။ တခါထုတ် နှစ်တွဲ သုံးတွဲ။ အဲဒီတော့ တခန်းတည်းအတူနေရပေမယ့် အမှုတွဲချင်းကျတော့မတူ။

ကိုရဲထွတ်တို့အဝတ်လဲပြီးချိန်မှာ ကျနော်တို့ကျန်လူတွေလဲ အဝတ်အစားကိုယ်စီ လဲလိုက်ကြတယ်။

ခဏနေတော့ ကိုရဲထွတ် ကိုလှရွှေတို့ကို ဝါဒါတယောက်က လာထုတ်တယ်။ ဒီနေ့ သူတို့အတွဲဟာ အစောဆုံး။

“ဦးလေး... ဘာလိုသေးလဲ၊ ယောက်ဖ ဘာလိုသေးလဲ၊ လိုတာရှိပြော နော်...အိမ်ကိုမှာလိုက်မယ်”

ကိုရဲထွတ်နဲ့ကိုလှရွှေတို့ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ကိုသိန်းမြင့်က ကျနော်တို့ကို မေးရှာတယ်။ ဦးထွန်းရှိန်က ဘာမှမလုပ်ဘူးဗျာလို့ ပြုံးပြီးပြောပေမယ့် ကျနော်ကတော့...

“ယောက်ဖ ညီမများလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဆီသွားပြီးတွေ့လိုက်အုံးလို့ပြောလိုက်ပေါ့” လို့

နောက်လိုက်တယ်။

ဒီနေ့ညနေစောစော ချမ်းထွက်အားလုံးပြန်ရောက်လာကြချိန်မှာတော့ အပြင်ကရရှိလာခဲ့ကြတဲ့ ကြားခွဲရ သိခွဲရတဲ့ သတင်းပတင်းတွေတောင် အပြန်အလှန် ဖလှယ်နှိုးနှော ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြသေး။

ကိုရဲထွတ်က ထုံးစံအတိုင်း ဖျာပေါ်မှာပက်လက်ကြီးလှန်လို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ကိုင်ပဝါအသစ်ကလေးက မျက်နှာကြီးပေါ်မှာ အုပ်လို့။

ဒီတခါလက်ကိုင်ပဝါလေးက ကြည့်ပြာရောင်။ လက်ကိုင်ပဝါပေါ်မှာ ငှက်ကလေးမောင်နှံက ခေါင်းချင်းဆိုင် လို့။ ချစ်ခွန်းတုံ့တင် ကယုကယင် အနေအထား။

ကိုရဲထွတ်ကြီး ကသိုဏ်းဝင်နေပြီ။ ထိုင်လျက် ထလျက် ကသိုဏ်းမျိုးမဟုတ်၊ လျောင်းလျက် လဲလျက် ကသိုဏ်း။

ဂန္ဓာရုံကို မနောအကြေညာတတ်ပေါ် ဖမ်းချုပ်ညှို့ဝင်ယူနေသလား၊ မေတ္တာရနံ့ သင်းမြမြကို နှလုံးသွေးထဲအ ရောက် တမျှဦးမျှဦးပို့ဆောင်နေလေရောသလား။ အသွေးအသားဝိညာဉ်ကို ‘ထုံကူး’သလို မေတ္တာရနံ့ တသင်းသင်းတွေကို ဂန္ဓာရုံကတဆင့် ထုံကူးဆက်သွယ် စိမ့်ဝေနေလေရောသလား။ သူ့ဟာသူပဲ သိပါလိမ့်မယ်။

သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံ ထုတ်သံ စည်းချက်နရီနုနုကြားမှာ ငှက်ငယ်မောင်နှံကတော့ အမြီး ကလေးတွေလှုပ် လို့၊ ခေါင်းကလေးတွေ လှုပ်လို့။

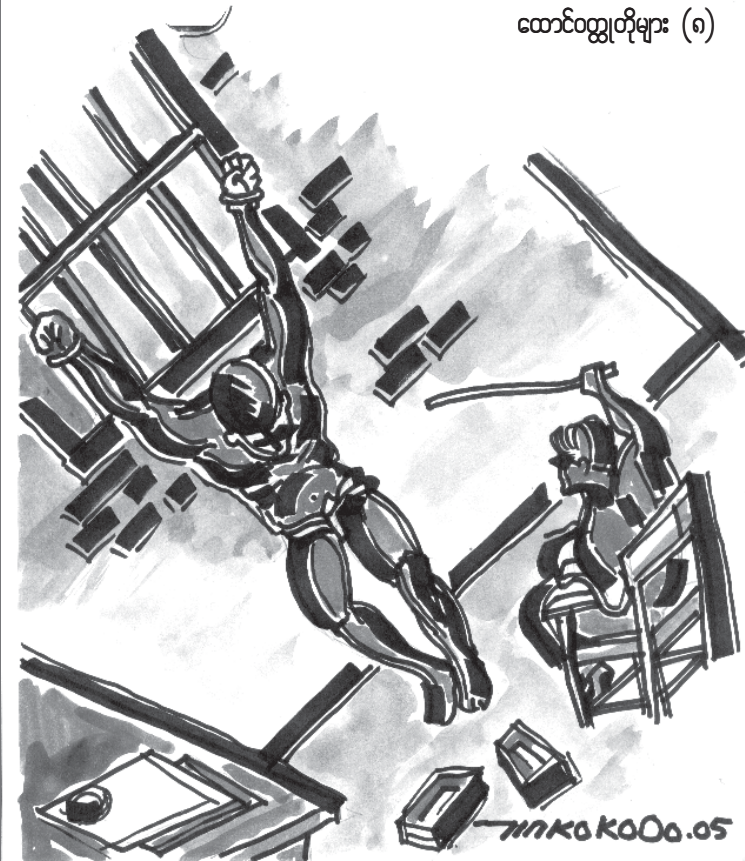
တကယ့်ကို အနုပညာဆန်လွန်းလှတဲ့ သီကီရမြင်ကွင်းလေးတခုပါကလား။

ကျနော်ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေလိုက်မိပါတယ်။■

ဝင်းတင့်ထွန်း

စစ်ကြောရေး

ထောင်စွဲတိုများ (၈)

စစ်ကြောရေး
ဝင်းတင့်ထွန်း

၁။

စစ်ကြောရေး...တဲ့။

ဒီစကားလုံးကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ပထမဆုံး သတိထားပြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတာက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကြီး တခုပေါ်မှာ။ အပြည့်အစုံက “စစ်ကြောရေးနှင့်တည်းခိုးရေးစခန်း” တဲ့။ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ယခင်နာမည်ကျော် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးဆိုတာရဲ့ အနီးနေရာမှာ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးနဲ့ ဝင်းကျယ်ကျယ်ကြီးတခုရှိနေပြီး ဘတ်(စ)ကားနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ထဲကိုလာတိုင်း ဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးဘေးကနေဖြတ်သန်းသွားလာရရင်း မြင်မြင်နေရတတ်တယ်။ စစ်တပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စခန်းတခုပဲထင်ရဲ့ဆိုတဲ့ လျှပ်တပြက်အတွေးနဲ့ စိတ်ထဲမှာထူးထူးခြားခြားဘာမှ မခံစားခဲ့ဖူးမိ။ ခံစားစရာလဲ ဘာမှမရှိ။ မျက်စေ့ရှေ့တည့်တည့်မှာမို့ မျက်စေ့နဲ့မြင်လိုက်ရပြီး မျက်စေ့ထဲမှာပဲ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်။

‘စစ်ကြောရေး’ ဆိုတဲ့ ဒီစကားလုံးကိုပဲ ဒုတိယအကြိမ်မှတ်မှတ်ထင်ထင် တွေ့ကြုံရတာကျတော့ ထောက်လှမ်းရေး(၆)ဆိုတဲ့ အကူသိုလ်ရပ်ဝန်းတခုအတွင်းမှာ။ ခရီးသွားဟန်လို့ ဖြတ်သန်းသွားလာရရင်း တွေ့ကြုံရတာ မဟုတ်တော့။ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထိုးထားလို့ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ဖတ်လိုက်ရတာမျိုးလဲ မဟုတ်တော့။ ဆိုင်းဘုတ်ဆိုတာလဲမရှိ၊ စာနဲ့ရေးထိုးထားတာလဲ မဟုတ်။

ညကြီးမင်းကြီးလာရောက်ဖမ်းဆီးကြပြီး ကားနက်ကြီးပေါ်တင်၊ အကူသိုလ်နှစ်ယောက်က ဘယ်ညာ ညှပ်ထိုင်ချုပ်ကိုင်ကာ ဒီစစ်ထောက်လှမ်းရေးဝင်းကြီးထဲ မောင်းနှင်ခေါ်သွင်းခံလိုက်ရချိန်ထိ ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ရေရေရာရာမသိ။

အဝတ်စည်းနှောင်ပိတ်ထားခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ မျက်စေ့အစုံကို အတားအဆီးအပိတ်အပင်မရှိ ကြည့်မြင်ခွင့်ရလာတဲ့အချိန်မှာတော့ လူဟာ မီးတွေလင်းထိန်နေတဲ့အခန်းတခန်းထဲ ရောက်ရှိနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျနော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ စားပွဲကြီးတလုံး။ စားပွဲရှေ့မှာ အသားမဲမဲ ကောက်ချိတ်ချိတ်မျက်နှာနဲ့ လူတယောက်။ သူက စားပွဲနောက်ကကုလားထိုင်မှာ ရှုတင်းတင်းနဲ့ထိုင်နေရင်း ကျနော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကျနော့်ဘေး ဘယ်ညာတွေမှာလဲ သူတို့အကူသိုလ်နှယ်ဝင်တွေက လေးငါးခြောက်ယောက်။ သူတို့မျက်စေ့တွေအားလုံးဟာ ကျနော့်မျက်နှာပေါ်ဆီကိုပဲ ဒေါင့်အသီးသီးကနေဦးတည်ထားကြတယ်။

“မင်းကို ဘာလို့ဖမ်းလာသလဲဆိုတာ သိလား။”

အသားမဲမဲ ကောက်ချိတ်ချိတ်က ကုလားထိုင်ပေါ် မာန်ပါပီထိုင်နေရင်းကနေ အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးလေသံနဲ့ လှမ်းမေးတယ်။

“မသိဘူး”

“အော်... အေး... အေး၊ နောက် သိမှာပေါ့ကွာ၊ အေးကို၊ ကို သိလား”

“မသိဘူး”

“အောင်သန်းလွင် ဆိုတာကော”

“မသိဘူး”

အသားမဲမဲကောက်ချိတ်ချိတ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကျီးကန်းတကောင်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးကနေ ဝံပုလွေမဲတကောင်ရဲ့ မျက်နှာ၊ မြေခွေးနက်တကောင်ရဲ့ မျက်နှာအဖြစ် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားပြီး သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်နွယ်ဝင်တွေကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တယ်။

အကုသိုလ်ပါးကွက်သားတွေက ကျနေတဲ့ကို တခြားအခန်းတခန်းဆီခေါ်သွားကြတယ်။ အကုသိုလ် တကောင်က ကျနေတဲ့ကိုစာတံပုံ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်တယ်။ တည့်တည့်၊ ဘေးစောင်း၊ မော့မော့၊ ဝိုက်ဝိုက်၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ရိုက်ယူရုံမက၊ မျက်မှန်တပ်ရခြင်းမရှိသေးတဲ့ ကျနေတဲ့ကို မျက်မှန်တခုပါ တပ်ဆင် ပေးပြီး စေတနာဗလပွနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ပါတယ်။

နောက်အကုသိုလ်တကောင်ကတော့ မိဘဘိုးဘွား ဦးလေးဦးကြီးကနေ ညီအကိုမောင်နှမ ရိရှိသမျှ အမျိုး အဆွေအားလုံးအကြောင်းမေးမြန်းရေးချွတ် စာရင်းတင်သလို၊ မွေးခါစ ရွှေပန်းဝေါက်တောက်အရွယ်ကနေ ကနေ့ အထိနေခဲ့ဖူးတဲ့ကျောင်း၊ တက်ခဲ့ဖူးတဲ့အတန်း၊ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အလုပ်အကိုင်အားလုံးအကြောင်း ကိုယ်ရေးသမိုင်း မှတ်တမ်းကြီးကို ဒြမ်းခြောက်ဟိန်းဟောက်သံအပြည့်နဲ့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြုစုမော်ကွန်းတင်ပါတယ်။ မှတ်တမ်း တင်ပြစုရင်း ဆယ်မိနစ်တကြိမ်လောက် ဒြမ်းခြောက်ပြောဆို ဆီမန်းမန်းလေ့ရှိတာက “လိမ်မပြောနဲ့နော်၊ လိမ်ပြောလို့ကတော့ နာပြီမှတ်၊ တို့က ပြန်စစ်ကြည့်အုံးမှာ”တဲ့။

နောက်တော့ ပြတင်းပေါက်တခုရဲ့သံတိုင်နား မျက်နှာအပ်စေပြီး လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ထားစေပြီး လက် မြှောက်အနေအထားမျိုးနဲ့ လက်နဲ့သံတိုင်ကို တွဲချညီထားလိုက်ပါတော့တယ်။

နောက်တော့ အကုသိုလ်တကောင်ဝင်လာလိုက်၊ မေးခွန်းတခုမေးလိုက်၊ မသိဘူးပြန်ဖြေမိလိုက်၊ မသိဘူး ပြောရကောင်းလားဆိုပြီး ခြေထောက်နဲ့ကန် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်နဲ့ အရှင်လတ်လတ်ငရဲပြည်နိဒါန်းကို ကပြ အသုံးတော်ခံနေရပါတော့တယ်။

ထောက်လှမ်းရေး(၆)ငရဲခန်းမှာ (၃)ရက်မြောက်တော့ ကျနေအပါအဝင် ဖမ်းထားသူဂျစ်ကားတစ်စီးတိုက် စာကို ဂျစ်ကားနဲ့တင်ပါတယ်။ တနေရာကိုပို့တော့ဖို့ဆိုတာ နားလည်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ အကု သိုလ်ကြီးကြီးတကောင်ရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“မင်းတို့စစ်ကြောရေးမပြတ်သေးဘူး၊ ဟိုရောက်မှ ဆက်ပြီးစစ်ကြောရေးဝင်ရမယ်” တဲ့။

‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြိုကြိုက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီတခါက မျက်စေ့မြင်လိုက်ရခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ စာလုံးတွေမဟုတ်၊ အသံ၊ အသံကို သောတအာရုံနဲ့ ကြားလိုက်ရခြင်း။ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က ‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတဲ့စကားလုံးမဟုတ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နှင့်နှင့်သည်းသည်း ပါဝင် ပတ်သက်ခံစားလိုက်ရတဲ့၊ ဘဝနဲ့ရင်းပြီးသိလိုက်ရတဲ့၊ နှလုံးသားပေါ် ရာသက်ပန်စွဲထင်ခပ်နှိပ် ခံလိုက်ရတဲ့ နာ ကျည်းဖွယ်စကားလုံး။

‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတာ ဝေါဟာရအနေနဲ့ အဘိဓာန်မှာ ဘယ်လိုအနက်ဖွင့်မလဲတော့ မပြောတတ်။ စစ် ကာဏာရှင်များရဲ့ထောက်လှမ်းရေးပါးကွက်ငရဲနယ်မှာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရဖူးသူတွေအနေနဲ့ကတော့

စစ်ကာဏာပါးကွက်သားများက အပေါ်စီးကနေ မာရေကျောရေနဲ့ လူမဆန်စွာ စစ်မေး၊ အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းရေးလို့ပဲ အနက်ဖွင့်ရပါလိမ့်မယ်။ တနည်းအားဖြင့် ချုပ်ပြီးပြောရရင် ‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတာ ရက်ရက် စက်စက် နှိပ်ကွပ်ရေးပါပဲ။

၂။

အင်းစိန်ထောင်ထဲရောက်လာခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတဲ့စကားလုံးကို အော့နှလုံးနာဘွယ် ကောင်းလောက်အောင် နိစ္စရူဝ ကြားနေရတော့တယ်။

“သူတို့ကတော့ စစ်ကြောရေးပြတ်ပြီ၊ ဟိုဘက်က မပြတ်သေးဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ကော စစ်ကြောရေးပြတ်ပြီလား”

“စစ်ကြောရေးမပြတ်သေးရင်၊ ထမင်းတောင်ဝဝစားမထားနဲ့နော်၊ ဗိုက်ပြည့်နေရင်‘တော်ချာ’ပေးရင် ပို အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“စစ်ကြောရေးမှာ တောင်ခဲနိုင်ဖို့ လိုတယ်ဟေ့”

“ဒီစစ်ကြောရေးကလဲ ပြတ် မပြတ်နိုင်ဘူး၊ သော့တွဲသံကြားတိုင်း၊ ငါ့လာခေါ်ပြန်တာလားချည်း အောက် မေ့နေတယ်”

“ရုံးတင်တော့မှဘဲ၊ စစ်ကြောရေးက ပြတ်ပြီပြောနိုင်မှာ”

“စစ်ကြောရေးက တခါပြန်လာရတိုင်း အသက်ငါးနှစ်လောက် ပိုပို တိုသွားတယ်”

အသံတွေက နားထဲသံပူရည်နဲ့လောင်းချပေးနေသလိုပါပဲ။ ‘စစ်ကြောရေး၊ စစ်ကြောရေး’ဆိုတဲ့ စကားလုံး ဟာ အင်းစိန်ထောင်တိုက်ခန်းတွေကြားမှာ မစင်ပုပ်နဲ့လို့၊ သရဲသဘက်တကောင်လို့၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံလို့၊ ယမမင်းရဲ့ဆိုင်းဆင့်သံလို့၊ ရောဂန္ဓ ရကပ်ဆိုး ပိုးမွှားတကောင်လို့ လှည့်လည်ပျံ့နှံ့နေပါတယ်။

အေးကိုဆိုတဲ့တောထဲက ဖမ်းမိလာသူတယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နှစ်ကြိမ်တိတိ စစ်ကြောရေး အထုတ်ခံ ရပြီး တပတ်လောက်အနားရသွားတော့ ‘စစ်ကြောရေး’ဆိုတာတော့ ပြတ်ကပြီလို့ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချမိတယ်။ ကိုယ်နဲ့လည်းကြီး ကြီးကျယ်ကျယ်ပတ်သက်တာမရှိ၊ မကြာမီပြန်လွတ်နိုင်တယ်လို့ တွက်ဆမျှော်လင့်ထားတုန်း ရှိသေး၊ တကယ်ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ဇော်ဦးဆိုတဲ့အကောင် ဝင်လာတယ်။ ‘စစ်ကြောရေး’နဲ့ ပြန်နှစ်ပါးသွားရ ပါတော့တယ်။

တကယ်က နှစ်ပါးသွားရတယ်ဆိုတာ စကားအဖြစ် ပြောရတာပါ။ ဘီလူးဆိုင်းနဲ့ ပတ်ကြမ်းတိုက်ခံရပြီး ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ဇာတ်လမ်းကို အရှင်လတ်လတ် က၊ ခဲ့ရတော့တာပါ။

တခါတရံ နေ့၊ တခါတရံ ည၊ တခါတရံ နေ့ရောညပါ အဆက်မပြတ် စစ်ကြောရေးထုတ်တာ ခံရပါတော့ တယ်။

အင်းစိန်နရသိန်ကြီးထဲမှာ စစ်ကြောရေးဝင်းဆိုတာ သပ်သပ်ရှိပါတယ်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက တိုက်ရိုက် ကိုင်တွယ်ဖန်တီး စီမံထားတဲ့ အကူသိုလ်ဝင်း၊ ကင်ပေတိုင် ဝင်းပေါ့။ ထောင်ထဲလိုနေရာမှာတောင် ထပ်မံပြီး သီးသန့်စပါယ်ရှယ် ဖန်တီးထူထောင်ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးစစ်အာဏာပါးကွက်သားများရဲ့ အမိန့်ရ လိုဝင်စင် ရ ငရဲစခန်းဖွဲ့နယ်မြေပေါ့။ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်စောတဲ့ မင်္ဂလာဒုံကြေညာအိုင်က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရေး အထူးငရဲ ခန်း(၁)ဆိုရင်၊ အင်းစိန်ထောင်တွင်း စစ်ကြောရေးငရဲစခန်းက နံပါတ်(၂)လို့ အမှတ်စဉ်တပ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။

စစ်ကြောရေးဝင်းထဲမှာ သရက်ပင်ကြီးတွေရှိပါတယ်။ သရက်ပင်ကြီးတပင်ရဲ့အောက်မှာတော့ စစ်ကြော

(၆) တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ရေး သုံးခန်းတွဲတိုက်တိုက်ရှိပါတယ်။ ဝင်းရဲ့ အဝင်အခန်းမှာလဲ တိုက်ခန်းတွဲတိုက်ရှိပါတယ်။ ဘယ်နှစ်ခန်း ရှိသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်။ အမြဲတန်းစောင်အုပ်ပြီး အထုတ်ခံရတာဆိုတော့ ပီပီသသ အေးအေး ဆေးဆေး ကြည့်ခွင့်မြင်ခွင့်ရတာမဟုတ်။ သုံးခန်းတွဲနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ တိုက်သစ် လို့လဲခေါ်။ မဆလတိုက်လို့လဲခေါ်တဲ့ (၁၀)ခန်းတွဲ တိုက်တန်းရှည်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတိုက်သစ်နဲ့ စားလွယ်ခတ်အရပ် မှာတော့ လုံးချင်းအိမ်လေးတွေရှိပါတယ်။ အကောင်ကြီးကြီးတွေ ထားတဲ့နေရာပေါ့။ စစ်ကြောရေးဝင်းအဝင် ကနေ သုံးခန်းတွဲအိမ်အလားမှာတော့ ကြားမှာ ဘုရားစေတီလေးတခု ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီးလို့ ပြောရမယ့်။ ကင်ပေတိုင်ငံရဲစခန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျော့မအပ်စပ်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့။

စောင်အုပ်ထားခြင်းခံရတဲ့ကြားကနေ လစ်ရင်လစ်သလိုခိုးကြည့်ရင်း မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းအမှတ်အသားတွေ ဆိုတော့ တိတိကျကျ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။

စစ်ကြောရေးအထုတ်ခံရတိုင်း အများဆုံးကျနေရောက်ရတာက သုံးခန်းတွဲထဲမှာ။ အခန်းထဲအထိပို့ပြီးမှ ခေါင်းကစောင်ကိုခွာယူ တံခါးပေါက်ကိုဆောင့်ပိတ်ပြီး တယောက်ထဲ ကျန်နေခဲ့ရတယ်။ အခန်းထဲမှာ စားပွဲတလုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိတတ်တယ်။ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိရင် စားပွဲပိုတက်ဒီဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားတတ်တယ်။ ကုလားထိုင်တလုံးတည်းရှိတာလဲ ကြိုဖူးတယ်။

တယောက်ထဲထိုင်နေရတုန်းမှာ အကုသိုလ်တို့ မိစ္ဆာတို့က တံခါးကို ကျီခနဲတွန်းပြီး ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ဝင်လာ လေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတွေထုတ်တော့တာပါပဲ။ မသိဘူးဖြေရင် အမေနမနဲ့ ကိုင်တုတ်တယ်။ လက်ကို လက်ထိတ်နဲ့ကုလားထိုင် တွဲချည်ပေးထားရင်း ကုလားထိုင်ရော လူပါ ဂျမ်းပြန်သွားအောင် စစ်ဖိနပ်နဲ့ ကန်ချတာ လဲ သုံးလေးကြိမ်ကြုံရပါတယ်။

လေယာဉ်ပျံစီးခိုင်းတာ၊ ဆိုင်ကယ်စီးခိုင်းတာ၊ ထိုင်ထအလုပ်ခိုင်းတာမျိုးတွေကတော့ သူတို့အတွက် အကင်းလောက်ပါပဲ။ မလုပ်နိုင်ဘူးပြောလို့ သုံးလေးယောက်ပိုင်းပြီး ပါရိုက်တာ လက်သီးစားကျွေးတာတွေလဲ ခံရပါတယ်။

တခါတရံကတော့ တမျိုး။ ညဦးလောက်ကတည်းက တိုက်ခန်းထဲကနေခွဲထုတ်ပြီး စစ်ကြောရေးခန်းထဲ ပို့ထားပါတယ်။ ဘာများမေးခိုင်းမှာပါလိမ့်။ ပထမထွက်ချက်နဲ့ ဒုတိယထွက်ချက် မကွဲလွဲရအောင် အာရုံတွေ အစွမ်းကုန်စုစည်းပြီး စဉ်းစားနေရရင်း ကျီခနဲတံခါးသံဆီ နားစွင့်နေရတုန်း တကောင်တမြီးမှမပေါ်လာ။ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ငိုက်မြည်းသမ်းဝေလာပြီး စားပွဲပေါ်မျက်နှာအပ် အိမ်မိ သွားချိန်ကျမှ ...

“မင်း ... ဘယ်သူက အိမ်ခိုင်းလို့လဲ ငါလိုးမသားရဲ့” ဆိုပြီး ဂုတ်ပိုးပေါ် လက်ဝါးစောင်းကျလာတာမျိုးလဲ ရှိရဲ့။ ခေါင်းကိုသစ်သားပေတံနဲ့ ဖျောင်းခနဲကျိုးအောင် အရိုက်ခံလိုက်ရတာမျိုးလဲရှိရဲ့။ တညလုံး မအိပ်ရအောင် ထားပြီး တလုံးတပုဒ်မမေးဘဲ သက်သက်ညှဉ်းထားတာမျိုးကတော့ မရေတွက်နိုင်တော့။

တော်တော်ဆိုးဆိုးပါးဝါးခံလိုက်ရတာကတော့ နံရိုးပတ္တလားအတီးခံလိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီနေ့က အုတ်နီ ခဲသုံးလုံးအလျားလိုက်ခတ်တဲ့အပေါ် လူကိုမတ်တပ်ရင်ခိုင်းထားတယ်။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ပါးကွက်သား နှစ်ကောင်က လက်တဖက်စီကို လက်ထိပ်တကွင်းစီ ခတ်လိုက်တယ်။ ကျန်လက်ထိပ်တကွင်းစီကို ဘာလုပ် တယ်ထင်သလဲ။ ကုလားထိုင်ကို တယောက်တလုံးစီမလာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တက် ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံး သံတိုင်က သံဖေကာကွက်ငုတ်နဲ့ ကျန်လက်ထိပ်တကွင်းစီကိုချည်လိုက်ခတ်လိုက်တော့ လူဟာ လက်နှစ်ဖက် မြောက်အနေအထားနဲ့ ထုပ်ဆွဲထားသလိုပုံဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်အောက်က အုတ်နီခဲတွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို တူလူ (တွဲလွဲ) ဆွဲထားသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ခြေဖျားထောက်

ကြည့်တော့ ကြမ်းပြင်နဲ့ခြေထောက်ဟာ မိတယ်ဆိုရုံလေး။

လက်မောင်းအိုးနှစ်ခုလုံးဟာ တဖျစ်ဖျစ်မြည့်ပြီး ကိုက်ခဲလာသလို၊ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်လုံးဟာလဲ ကြာလေ မခံမရပ်နိုင်အောင်နာလေဖြစ်လာတယ်။ ထောက်ထားရတဲ့ခြေဖျားဟာလဲ ကြာလေအခံရခက်လေ ပေါ့။ ဆယ်မိနစ်လောက် အတွင်းတက်ယ့်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စိမ့် ယိုစီးကျလာတယ်။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုနဲ့ စပ်ပူစပ်လောင်ဖြစ်မှုဟာစက္ကန့်မလုပ် တဆက်တစပ်တည်းပေါင်းစည်းလွှမ်းခြုံထားတယ်။ ကြာလေအခံရခက် လေ၊ ကြာလေနာကျင် ဂူးနင့်လေ။ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို မရှုချင်ဘဲနဲ့ ရှုနေရတယ်။ မရှုချင်ဘဲနဲ့ ရှုနေရ ခံစားနေရ တဲ့ဝေဒနာဟာ ဘာဝနာတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်။ နာကျည်းမှုနဲ့မုန်းတီးမှုတွေသာ တိုးတိုးပြီးဖြစ်လာတယ်။ တော် တော်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေပါကလား။

ဒီအာဏာပါးကွက်သား လူ့တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လူကမ္မေးတဲ့ကောင်တွေမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ဘယ်လို မိဘမျိုး ကမ္မေးလာပြီး ဘယ်လိုအသည်းနှလုံးနဲ့များ ကြီးပြင်းလာကြတာလဲ။ ကြည့်လေ။ ကျနော်နဲ့သူတို့ဟာ တခါမှလဲ စီးပွားရေးအရ၊ လူမှုရေးအရ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘဲ၊ တယောက်မျက်နှာတယောက်တောင် မြင်ခဲ့ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ ရက်စက်ရဲလိုက်ကြတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က မတော်မတရားပြုကျင့် သွားသူတယောက်ကိုဖမ်းမိလာလို့ စိမ်မြောက်ပြေလက်စားချေထုနှက်နေသလိုမျိုး၊ စာကလေးတွေ ပိုးကောင် ငယ်လေးတွေကိုဖမ်းဆီးရခါပြီး အရှင်လတ်လတ် ခြေလေးတွေ ချိုးလိုက်၊ လက်ကလေးတွေဖြတ်လိုက်၊ အတောင် ပံကို ဆွဲလိမ်ပြုတ်ခွာ ညှဉ်းဆဲလိုက်လုပ်ပြီး အဲဒီလိုလုပ်ရတာကိုပဲ ဖျော်ရွှင်သဘောကျနေတဲ့ စိတ်ရိုင်း ဝီဇရိုင်း၊ အကျင့်ရိုင်း ကလေးဆိုးတယောက်ရဲ့ မဖွယ်မရာ ကျပ်မပြည့်မှု ရမ်းကားမှု၊ သွေးဆာနေမှုမျိုးတွေနဲ့ အင်မတန်ကို အောက်တန်းကျလွန်း တူလွန်းလိုက်တာ။ လုပ်ရဲနှက်ရဲ ဆဲရဲ တိုင်းထွာရဲ ပက်စက်ရဲလိုက်တာ။ ဒီလိုရက်ရက် စက်စက်လုပ်ကိုင်ပြုမှုရဲလောက်အောင် ဘာတွေက ဘယ်သူတွေက ခိုင်းစေဖန်တီးစေဆော်ခဲ့ကြတာလဲ။ အာဏာဆိုတဲ့အရာကလား၊ တာဝန်ဆိုတဲ့အရာကလား၊ လခငွေကြေးရပိုင်ခွင့်ဆိုတာတွေကလား။

တလကို လခတသန်းပေးမယ်၊ ကိုယ်နဲ့သိသိ မသိသိ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒါဟာ တာဝန်ပဲလို့ဆိုရင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ကျနော်တော့ မလုပ်နိုင်။ လူစိတ်ရှိတိုင်းလဲ ဘယ်သူမှလုပ်ချင်လုပ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်မထင်။ ဒီပါးကွက်သားတွေသာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး တက်တက်ကြွကြွလုပ်ကိုင် နေကြတာ ကျွန်တော်တော့ တော်တော်ကိုအံ့ဩနေမိတယ်။ ဒါဟာ အာဏာကိစ္စကွ၊ အာဏာအတွက် အာဏာဆိုတဲ့အရာက လုပ်ခိုင်းနေတာလေလို့ပြောရင်လဲ ဒီပါးကွက်သားတွေဟာ အာဏာရဲ့ခြေသည်း လက် သည်းအဆင့်ရှိတဲ့ ဘာမှမပြောပလောက်တဲ့ အောက်ခြေက သတ္တဝါငယ်လေးတွေအဆင့်ပဲ။

သေချာတာက သူတို့ကို ဒီလိုအလုပ်မျိုး အလုပ်ခိုင်းထားသူကတော့ အုပ်စိုးသူဆိုတဲ့ အာဏာရှင်တွေပါ။ အာဏာရဲ့ထိပ်ပိုင်းအဆင့်မှာ ဖင်စည်းစိမ်ခံပြီး တက်တိုင်ခွင့်ရထားသူတွေဆိုက အမိန့်ဆိုတာတို့ တာဝန်ဆို တာတို့နဲ့ ပါ။ တခါတရံ တိုင်းပြည်အတွက်လိုလို လူမျိုးအတွက်လိုလို ရပ်ရွာငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက်လိုလို လှိုင်းလုံးပြီးလုံး ဝါဒဖြန့်ချိ မှိုင်းတိုက်လုံးလေးတွေတောင် အပိုဆောင်းပြီး ပါပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ်နေရတာကို တောင် ဂုဏ် တဂုဏ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်ရောင်ပြောင်မှုကြီးလို့ ထင်ချင်လဲ ထင်နေမှာပေါ့လေ။ ရက်စက်မှု၊ ရုန်းရင်း ကြမ်းတမ်းမှုတွေနဲ့ အပေါ်စီးကနေ အခုလိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်ခွင့်ရနေတာကို ကျေနပ်မွေ့လျော်နေတာမျိုးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ သွေးထွက်သံယို သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲတွေကိုကြည့်ပြီး အားကြည်နူးနေတတ်ကြတဲ့ သွေးဆာ ရူးသွပ်သူမျိုးတွေလဲ ဒီလောကကြီးမှာရှိနေတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။

ကျနော်ကို တန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားပြီးနောက် အကုသိုလ်တုံးနှစ်ကောင် ဝင်လာတယ်။ တဖက်က ဖော် ကောင်ရဲ့ထွက်ဆိုချက်ဆိုတာတွေကိုကိုင်လာပြီး သူတို့ထင်ရာ မေးကြမြန်းကြ စစ်ကြကြောကြ ပြန်တယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အသံတွေက ဘီးလူးသံ သဘက်သံတွေ...

“ဟေ့ကောင်၊ ခေါင်းမာလို့ကတော့ အလောင်းတောင်ရှာမရဖြစ်သွားမယ်နော်။ မင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အမှန်အတိုင်းထွက်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်ထားတဲ့ ကလောင်စည်းဝင်တွေကိုပြောစမ်း၊ မင်း စည်းရုံးထားတဲ့ ကောင်တွေကို ပြောစမ်း”

ကျနော်က ‘မရှိဘူး’ လို့ပြောတော့ နောက်ကနေ ဆောင့်ကန်ကြတယ်။ တယောက်က ခေါင်းကို တစ်ခုခု ရိုက်တယ်။ ကန်နေတဲ့ကောင်က ကျနော်နားတိုးကပ်လာတယ်။ ချွေးတွေရွှံ့နှစ်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ အင်္ကျီပါးပါးလေးသာခြားထားတဲ့နံရိုးတွေပေါ် လက်သီးနဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ် အစုန်အဆန်လိုက် ထိုးတယ်။ နံရိုးပေါ်လက်သီးနဲ့ ပတ္တလားခေါက်သလို ခေါက်ပါတော့တယ်။ နာလိုက်တာကတော့ အရိုးထဲမက နှလုံးသည်း ပွတ်ထဲအထိ စူးနှစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသလို ပါးစပ်ကလဲ အင့်ခနဲ အင့်ခနဲ အသံထွက်လာရမိပါတယ်။ လက်မြှောက်ထားပုံအနေအထားတန်းလန်းပေါ်မှာ နံဘေးနှစ်ဖက်စလုံးက နံရိုးအစီ အစီတွေပေါ်မှာ ဘယ်ပြီးညာ ညာပြီး ဘယ်။ ပတ္တလားခေါက်သလိုခေါက်နေလိုက်ပုံများ လူကိုမေ့မျောသွား မတတ် နာကျင်ခံခက်လွန်းလှပါတယ်။ သေသေချာချာလေ့ကျင့်ထားတဲ့ အချိန်အဆင့်ရှိ ထိုးနေတဲ့လက်သီးချက် တွေမို့လားမပြောတတ်၊ နံရိုးတွေကျိုးကုန်တဲ့အထိတော့ မဖြစ်ပါ။ ကျိုးမသွားအောင်ထိုးတာပေမယ့် ကျိုးမတတ် ခံစားရတာကိုတော့ အထိုးခံရဖူးသူမှ ကောင်းကောင်းနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ဘီးလူးသဘက်နှစ်ကောင်ထွက်သွားပြီး တနာရီကျော်လောက်အကြာမှာ ကျနော်ကိုလက်ထိတ် ခတ်ပြီး ချိတ်ဆွဲပေးခဲ့သူနှစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာပါတယ်။ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့လက်ထိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်ချိန်မှာ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုစလုံးဟာ ရောင်ကိုင်းနေပြီး ဘာကိုမှမကိုင်နိုင်တော့လောက်အောင်ဖြစ်နေသလို၊ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးဟာလဲ အရပ်ကြီးပြတ်သဖွယ် လဲကျသွားရပါတော့တယ်။ ကိုင်း... ရိုက်ချင်သလိုသာ ရိုက်ကြတော့ဟေ့၊ ဝါတော့မထနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကြမ်းပြင်သမံတလင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ချပစ်လိုက်မိ တယ်။

ကျိုးခနဲတံခါးဖိတ်သွားသံသာ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီး အဲဒီညက ဘယ်တစ္ဆေသူရဲသဘက်တကောင်မှ ပြန်ဝင် မလာခဲ့တော့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကျနော်မသိနိုင်တော့တာဘဲလား မပြောတတ်ပါ။

၃။

ထူနက်၊ ရိုက်ပုတ်၊ ကန်ကျောက်၊ ထိုးကြိတ်ဆိုတဲ့ အကြမ်းဖက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေမလုပ်ဘဲ၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘဲ လူမဆန်စွာရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်နည်းမျိုးတွေဟာလဲ စစ်ကြောရေးဆိုတာရဲ့ အစီအစဉ်ရှိရှိ ချမှတ် ကျင့်သုံးလေ့ရှိတဲ့ အသူရကဘယ် ငရဲခန်းအဖုံဖုံပါပဲ။

အင်မတန်ရှက်တတ်တဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးကြီး ဦးစိုးတင့်ဆိုတဲ့ ခရိုင်ကော်မီတီဝင်ဟောင်းကြီးကို ပုဆိုး ဘောင်းဘီခွတ်ပြီး အခန်းထောင့်မှာမတတ်ရပ်ခိုင်းတာမျိုးပေါ့။ ဦးလေးဦးစိုးတင့်မှာ ရှက်ရှာလွန်းလို့ ရိုက်တာထက် တောင် နာရှာတယ်။

စောဘောနယ်ဆိုတဲ့ကရင်ရဲဘော်လေးကိုကျတော့ ခေါင်းကိုပလပ်စတစ်အိတ်စွပ်ပြီး စစ်ဆေးသတဲ့။ အသက်ရှူကျပ်ပြီး မသေရုံတမယ် မရှုမလှခံရရှာသတဲ့။

မျက်မှန်တပ်ထားမှ မြင်ရတဲ့သူကို မျက်မှန်ချွတ်ထားပြီး ကိုရိုးကားယားဖြစ်အောင်လုပ်တာ၊ ဘုန်းကြီးကို ဘာဂျာမုတ်တတ်သလားမေးတာ၊ နှစ်ညသုံးည မအိပ်ရအောင်လုပ်ပြီး ထောင်လှမ်းရေးက သတ္တဝါတွေကတော့

အဆိုင်းနဲ့အလှည့်ကျအိပ်ပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးတာ၊ ထမင်းမကျွေးရေမတိုက်ဘဲ ဒီအတိုင်းပစ်ထားတာ၊ သေးပေါက်ချင်တာကို သေးပေါက်ခွင့်ပေးတော့၊ ကုလားထိုင်နဲ့တုံ့ပြီး ခတ်ထားတဲ့လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်မပေးဘဲ လက်တဖက်က ကုလားထိုင်ကို မ၊သယ်သွားရရင်း ခက်ခက်ခဲခဲသေးပေါက်စေတာ၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးကျမှ တမင်နိုးထုတ်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းတာ၊ မျက်နှာသစ်ရေချိုးခွင့်တောင်မပေးဘဲ ဒီအတိုင်းနေစေတာ၊ စတဲ့ အနုနည်းနဲ့လို့ပြောရမယ့် ညဉ့်ပန်းနှိုက်စက်မှုတွေကလဲ စုံတကားစုံ ပြောမယ့် ကြံဖူးမှသိလို့ပဲ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုအနုနည်းမျိုးတွေထဲစာရင်းသွင်းရမယ့်နည်းတနည်းကတော့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ခံစားကြုံတွေ့ရဖူးလို့ တော်တော်ကိုခါးသည်းလှတာ ဖောက်သည်ချ ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ သင်္ကြန်အတက်နေ့ကြီးပေါ့။ အပြင်လောကမှာ ဖျော်ကြရွှင်ကြရေပက်ကြဖြစ်နေမယ့်အချိန်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုယူတဲ့သူတွေ ယူနေကြမယ့်အချိန်ကြီးမှာ နေ့လည်ခင်း(၁၁)နာရီလောက် ကျွန်တော်ကို တိုက်ခန်းထဲကနေ စစ်ကြောရေးဝင်းထဲ ခေါ်ထုတ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စောင်ခေါင်းအုပ်ကြီးနဲ့ပေါ့။ ပြီးတော့ မြေကွက်လပ်နေပူပူမှာ စောင်ခေါင်းဦးခြံအနေအထားနဲ့ အထိုင်ခိုင်းထားတယ်။

ဘာမှမဆိုတဲ့ မေးခွန်းတိုလေးနှစ်ခုသုံးခုလောက်မေးပြီး နေပူပူ မြေပူပူမှာ အထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ချွေးတွေပြိုက်ပြိုက်ကျလာတယ်။ မွန်းတည့်လေ နေပူရှိန်ကပြင်းလာသလို၊ မြေငွေ့ မြေပူရှိန်ကလဲ တရှိန်းရှိန်းထနေတယ်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ထားရတော့ ဖင်ဝနဲ့ ဆီးစပ်ပါ မီးကင်ခံထားရသလိုဖြစ်နေရုံမက၊ ခြေသလုံးတွရော ခါးကြောတွေပါ ကိုက်ခဲညောင်းညာလာတယ်။ တိုက်ထဲမှာ တိုက်ပိတ်ခံဘဝနဲ့လဲ ရက်တွေတဖြည်းဖြည်းကြာလာ၊ စားရတာကလဲ ဝက်စာကမှ အဆင့်မြင့်ဦးမယ့်အခြေအနေဆိုတဲ့နဲ့ဆိုတော့ အားအင်ကမရှိ။ ဒီကြားထဲ လူတိရိစ္ဆာန်ပေါင်းစုံရဲ့ ထုနက်ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက် ထုပ်ဆွဲ ညဉ့်ပန်းမှုပေါင်းစုံကို ခံထားရပြန်ဆိုတော့ နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ လူဟာ ရှေ့ကိုခဏခဏ ယိုင်ယိုင်ကျလာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ကောင်းကောင်းထိုင်” ဆိုပြီး ငရဲသားတကောင်က ဟိန်းဟောက်ရင်း အတင်းထူ အထိုင်ခိုင်းပြန်တယ်။ ချွေးတွေရွှဲနေတဲ့မျက်စေ့အစုံကို အားတင်းပြူးပြဲပြီး စောင်ကြားကနေခြောင်းကြည့်မိတော့၊ ထောက်လှမ်းရေး(၆) တုန်းက ပထမဆုံးစတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျိုးကန်းယုတ်နဲ့ သူ့လက်ထောက် ပြိတ္တာအိုကြီးတကောင်ဟာ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနဲ့ထိုင်နေရင်းက ကျွန်တော့်ဆီလှမ်းကြည့်နေတာ ဝေဝေဝါးဝါးမြင်ရတယ်။ ယပ်တောင်လေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လို့။ သူတဖက်သား အလူးအလိမ့်ခံနေရတာကို ခံတွင်းတွေစွာ မျက်စေ့အရသာခံပြီး ရှုစားကြည့်နူးနေကြသလားမပြောတတ်။ ဒီကောင်တွေ လူမဟုတ်တာ သေချာတယ်။

အပြင်မှာက သင်္ကြန်၊ ဒီမှာကတော့ နေဒဏ်။ နေပူကျဲကျဲကြီးအောက်မှာ သင်္ကြန်ရေအေးအေးမဟုတ်ဘဲ၊ ချွေးတွေတရွှဲရွှဲနဲ့ အလဲလဲအပြုပြင်နေလှန်းခံထားနေရပါတယ်။ ဘဝမှာ ရာသက်ပန်မမေ့နိုင်စရာပါပဲ။ ခြင်္သေ့... ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရားချကြည့်မိပေမယ့် ဝေဒနာတွေသာ တိုးတိုးလာခဲ့ရပါတယ်။

လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပေမယ့် ညနေလေးနာရီလောက်မှ တိုက်ထဲပြန်သွင်းတာခံရရင်း ဆီးအောင့်ဝေဒနာပါ ထပ်ရလာခဲ့ပါတယ်။ (၃)ရက်လောက် ဆီးတစက်စက် ဖြစ်နေရပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုအကြမ်းနည်း အနုနည်း လူမဆန်တဲ့နည်းလမ်းပေါင်းစုံအပြင် စစ်ကြောရေးမှာ ထပ်တွေ့ရနိုင်တာ

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုင်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ကိုတော့ “လေပြေထိုး” နည်းလို့ပဲ ကင်ပွန်းတပ်ရလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ခိုင်းရိုင်းတိုင်းလို ပမာတင်ကြည့်ရမယ်ဆိုရင်၊ ဗိန်းမောင်းတိုက်ပြီး လက်စွမ်းပြသံ ပတ်ကြမ်းရိုက်သံ၊ လေးကင်းပြသံတွေ ဇာတ်ကွက်အလိုက် ပြသတီးမှုတ်ပြီးကြတဲ့အခါ၊ လေပြေထိုးသံ ချွတ်နင်းသံလေးတွေလဲ အလှည့်ကျလာတတ် ပါတတ်သလို ထောက်လှမ်းရေးဘီလူးသဘက်ပေါင်းစုံရဲ့ စစ်ကြောရေးပိုင်းတော်ကြီးမှာလဲ လေပြေထိုးသံ ချင်းသီသံလေးတွေ လာလေ့ရှိပါတယ်။ တခါတရံ တဆက်တည်း တစပ်တည်း။ တခါတရံ ခပ်ခြားခြား ခပ်ဝေးဝေး။

ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ကြောရေးဝင်တာက စစ်ထောက်လှမ်းရေးပါသလို အက်(စ)ဘီ (SB) ကလဲပါ ပါတယ်။ သတ်လိုက်မယ် ဖြတ်လိုက်မယ် ထုလိုက်မယ် နှက်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါရုပ်နဲ့ဘီလူးခိုင်းတီးပြီး လက်စွမ်းပြကြသူ မျိုးစုံပါသလို၊ မျက်နှာလေးခပ်ပြီးပြီး၊ ခြေလှမ်းကလဲ မင်းသားလှမ်းလှမ်းလာရင်း အေးအေးညင်သာပြုမှုတတ်သူတွေလဲ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ကြုံရပါတယ်။ တချို့များ ကြည့်ပုံရူပုံကိုက စိတ်မကောင်းဟန်၊ ကိုယ်ချင်းစာဟန် အပြည့်နဲ့ပါ။ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းတာလား၊ မိချောင်းမျက်ရည်ကျပြတာလားဆိုတာတော့ သူ့ဟာသူပဲ သိပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပတ်ကြမ်းတိုက်သံ ဗိန်းမောင်းသံ ဘီးလူးကြိမ်းကြိမ်းသံထက်တော့ လေပြေထိုးသံ ချွတ်နင်းသံကိုနားဆင်ရတာက ကိုယ်စိတ်နှလုံးသက်သာခွင့်ရမိတာတော့ အမှန်။

“ခင်ဗျားဗျား... အလကားနေရင်း အနာခံမနေပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားလဲ ပညာတတ်တယောက်ပဲ၊ ဟောဒီမှာ တဖက်ကဖော်ထားတဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေ... ဖတ်ကြည့်ဦး။ ဖြီးလုံးလှိုမ့်လုံးတွေလား၊ တကယ်ပဲလားဆိုတာ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်” ဆိုပြီး လေပြေသမားတဦးက ပေးပြရင်းနားချတယ်။ ဝန်ခံခိုင်းတယ်။

တယောက်ကတော့ ...

“ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်စုံစမ်းမီးပြီ၊ ခင်ဗျားက လူကောင်း၊ ဟိုကောင်က လူရှုပ်၊ ခေါင်မိုးတခုလုံးက ပွင့်ထွက်လန်ပျံသွားမှတော့ မျက်နှာကြက်နေရာကဆီးခံနေလို့ အကျိုးမရှိဘူး။ မျက်နှာကြက်တခုလုံး ပြုတ်ကျ သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတောင့်ခံလေ ရေတွေဒလဟောဒဏ်ခံရလေဖြစ်လိမ့်မယ် ” တဲ့။

ဖော်ကောင်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တထပ်ကြီးကို စိမ်ပြေနပြေဖတ်ရှုစေရင်း ဆေးပေါ့လိပ်တလိပ်တောင် ထုတ်တိုက်လိုက်သေးရဲ့။ အဲဒီလိုရှားရှားပါးပါး လေပြေသမားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့အပေါ် အနူးညံ့ အပျော့ပြောင်းဆုံး လို့သတ်မှတ်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးက မိုးဦးတညနေခင်းမှာ ခေါ်ထုတ်တွေ့တယ်။ တဖုံးဖုံးတခွမ်းခွမ်း ထူကြ၊ ထိုးကြ၊ ရိုက်နှက်ကြတဲ့ စစ်ကြောရေးအခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းတွဲရှည်ကြီးကလဲ တော်တော်ပြီးစီးသလောက် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ထပ်ဘာဇာတ်လမ်းတွဲတွေများ ပေါ်လာပြန်လို့ပါလိမ့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နဲ့ စောင်ခေါင်းမြီးခြံကြားကနေ တထိတ်ထိတ်ရင်ခုန်ရင်း လိုက်လာခဲ့ရပါတယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့အရင်ရောက်နေပြီး စားပွဲထိပ်က ကုလားထိုင်မှာ အဆင်သင့်ထိုင်နေပြီး သားဖြစ်တဲ့ သူက “ထိုင်ဗျာထိုင်” တဲ့။

“ဘာကိစ္စမှထူးထူးထွေထွေမရှိပါဘူး၊ ဟိုကောင်ထွက်ဆိုချက်နဲ့ခင်ဗျားထွက်ဆိုချက်တွေကြား ကွာနေတာ တွေတော့ရှိတယ်။ ဒါလဲ ထားပါတော့၊ တရားရုံးရောက်မှ ရှင်းကြတာပေါ့ ” တဲ့။

“အဲဒီကောင်က သူ့ဟာသူပြောချင်သလို လျှောက်ပြောလျှောက်ထွက်ထားတာ သူနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင်ပုံ မလဲဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆ ဖြေလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားကတော့ တရားခံဖြစ်မှာပဲ၊ သက်သေအဖြစ်ခွဲတင်တဲ့အထဲ ဘယ်လိုမှ ပါမှာမဟုတ်ဘူး။ ထောင်ကျပြီးထွက်လာခဲ့ရင် နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ကောင်တွေက ပါးတောင် တချက်အရိုက်မခံတာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက အနာခံလို့လဲ ခင်ဗျားပဲ ခံရတာပဲ။ ကျွန်တော်

စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား ယုံချင်မှယုံပါ” သူက လေအေးလေးနဲ့ပြောရင်း စီးကရက်တလိပ် ထုတ်သောက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ တလိပ်ကမ်းပေးပြီး မီးပါညှိပေးလာတယ်။ အနားက ရေနှေးကြမ်းအိုးထဲက ရေနှေးကြမ်းတခွက်ကိုလဲ ငှဲ့ပေးပြန်တယ်။ ရေနှေးကြမ်းမှ ဖန်ခွက်တလုံးအပြည့်ပါ။

“ခင်ဗျားကို ထုကြ ထိုးကြတဲ့အထဲ ကျွန်တော်မပါတာတော့ ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်။ လူဆိုတာကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့ဗျာ။ တချို့ကျ ထုမှနှက်မှ အပြေရမယ်လို့ယူဆတာ ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

လေသံက ပြေးပြေးလေးဖြစ်သလို လူပုံကလဲ ခပ်နွဲ့နွဲ့။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ရင်း ပြီးတောင်နေ လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ငတ်ငတ်နဲ့ရထားတဲ့ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိတယ်။ စိတ်ထဲ မှာတော့ “သတိထားနော် သတိထား” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ကပ်ထားရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ အစိုးရကိုဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်လာတာဟာ အန္တရာယ် ရှိတဲ့ မီးတွေချည်းပဲလို့ ယူဆပါတယ်။ လုံခြုံရေးနဲ့ မငြိမ်းသတ်နိုင်ရင် အကုန်လောင်ကုန်နိုင်တယ်။ လုံခြုံရေးနဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးကို ပျက်ပြားစေနိုင်တယ်လို့မြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မီးကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ကြမလဲဆိုတာ ကျတော့ တယောက်နဲ့တယောက် အမြင်တူကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့က ရေနှေးပွက်ပွက်ဆူနဲ့ လောင်းချချင် တယ်။ ရေပူပူနဲ့ပက်ချချင်တယ်။ တကယ်က မီးကိုငြိမ်းသတ်တဲ့အခါမှာ ရေပူပူနဲ့လောင်းလောင်း၊ ရေအေးအေးနဲ့ လောင်းလောင်း မီးငြိမ်းသွားဖို့က အဓိကပါ။ ကျွန်တော်က ရေအေးသမားပါ” တဲ့။

သူကပြုံးပြီး သူ့စကားစကို လက်စသတ်လိုက်တယ်။ ဒီတခါပြုံးလိုက်မိသူကတော့ ကျွန်တော်ပါ။ မျက်နှာ ပေါ်မှာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲကနေ ပြုံးလိုက်မိတာပါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်လောက်ကတည်းက ဇော်ဦးဆိုတဲ့ကောင်ကို အစအနရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နာမည် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဒီကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်းမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူကလဲ တစတစအကောင်ကြီးလာတယ်။ ဟိုတုန်း ကဖမ်းရခဲ့ရင် သူဟာ ထောင်လေးငါးနှစ်အလွန်ဆုံးပေါ့။ အခုတော့ တကျွန်းလောက်နဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ခင်ဗျားလဲ အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ။ ဇော်ဦးကြောင့် ခင်ဗျားပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျားလိုလူတွေ အများကြီးပေါ်လာတယ်။ အဖမ်းခံကြရရ ထောင်ကျကြရမယ်။ အခုလိုမပေါ်လာဘဲ နှစ်တွေကြာလာလို့ ဒီထက်အကောင်တွေပိုကြီးလာခဲ့ရင် အခုလိုပင်မ ၅/ညလောက်မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းဆုံး ဝမ်းတူးတူးဝမ်း(၁၂၂/၁)တွေ ဖြစ်ကုန်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ လောက်နဲ့ရပ်သွားရတာကို တဖက်ကနေသဘောထားတတ်ရင်၊ သံဝေဂယူတတ်ရင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အမုန်း မပွားတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အရှုံးထဲကအမြတ်လို့သဘောထားနိုင်လာတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလိုပဲ သဘောထားကြည့် လိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်ထပ်ပြီးပြုံးလိုက်မိပြန်တယ်။ ရင်ထဲမှာပါပဲ။ အဖော်ခံရတာ၊ ထောင်ကျခံရမှာကိုတောင် ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်အပေါက်ပါပဲ။ ဘာပဲပြောပြော “ ကျွန်တော်က ရေအေးသမားပါ ” ဆိုတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိတယ်။

စစ်ကြောရေးကအထွက် ရေအေးသမားဆီကအပြန်၊ တိုက်ခန်းထဲအရောက် အဲဒီညက ကျွန်တော် ကဗျာ တပုဒ်ရပါတယ်။ “ တခုသောဆိုင်းဝိုင်း ” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး စိတ်ထဲမှာပဲ စပ်ထားမိခဲ့တဲ့ကဗျာပါ။ ကဗျာရဲ့အစ မှာ ပတ်ကြမ်းတိုက်သံ၊ ပတ်ရိုက်သံ၊ ဝိန်းမောင်းသံတွေ စည်စည်ညံ့အောင် ဖော်ကျူးပါတယ်။ ပြီးတော့ လေပြေ ထိုးသံ၊ ချွတ်နင်းသံတွေနဲ့ ဧည့်ခံခြေဖျော်ကြတာတွေကိုလဲ ပြဆိုပါတယ်။ ကဗျာရဲ့အဆုံးသတ်မှာတော့...

လေပြေထိုးထိုး၊ ပတ်မိုးရွာရွာ
ကဗျာလွတ်လွတ်၊ ချွတ်သံနင်းနင်း

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ရှင်းလင်းလှစွာ၊ သိရမှာက

ရင်ထဲသေချာ၊ စွဲရမှာက

ပိုင်းတော်သာဟာ တခုထဲ။

ဖောက်တိုက်ကြတော့ တခုထဲ။

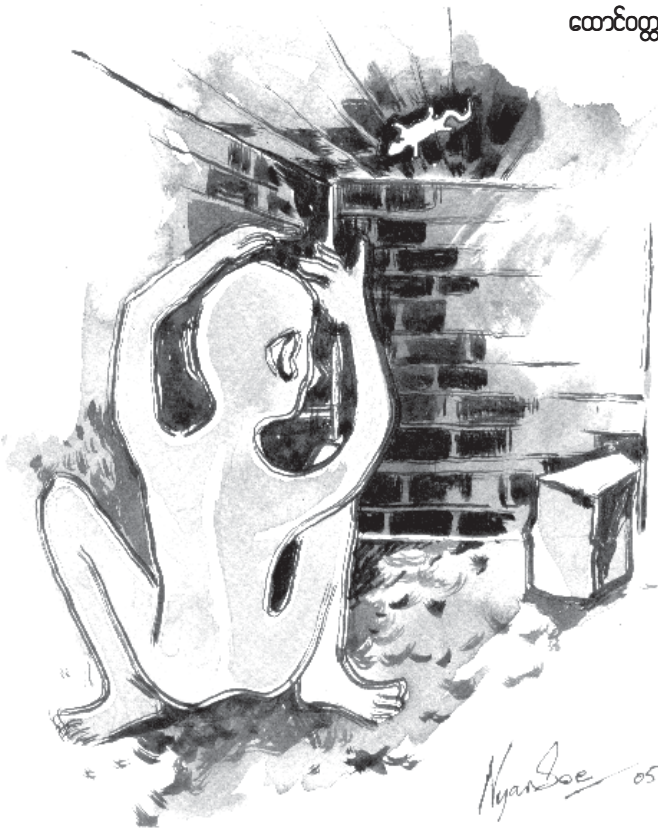
တီးတဲ့လက်လဲ ဒီလက်ပဲ ... လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေအေးသမား လေပြေသမားကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ်။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

အမျိုးတူ

ဝင်းတင်ထွန်း

ထောင်ရွက်တိုများ (၉)

အရူးတိုက်

ဝင်းတင့်ထွန်း

၁။

“ဒီကောင်အရူး၊ အရူးတိုက်ပို့ ... ပိတ်လိုက်”

ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးဘိုကြည်ရဲ့ မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်လှသလို လေသံကလဲ မာကျောရင့်ထော်နေတယ်။

ဒီနှုတ်မိန့်သံရဲ့ အောက်မှာ ကျနော် ဒီအရူးတိုက်ထဲရောက်လာရတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ အေးအေးဆေးဆေးရောက်လာရတာတော့မဟုတ်။

ခြေကျင်းခတ်ထားခြင်းခံနေရတဲ့ ကျနော့်ကို ဂတ်စတာပိုမျက်နှာပေါက်နဲ့ ထောင်ကြပ်သန်းထွေးဆိုတဲ့ အကောင်က ခေါ်လာတယ်။ သူ့နောက်မှာက ဝါဒါပေါက်စတယောက်။

သာယာဝတီထောင် ထောင်ဆေးရုံအဝင်ပေါက်ဝရောက်တော့ ထောင်ကြပ်သန်းထွေးက “ဟေ့ကောင်ခါးက ခြေကျင်းကြိုးဖြတ်လိုက်” လို့ ခပ်တင်းတင်းပြောတယ်။

ခြေကျင်းနဲ့တဆက်တည်း သံဒေါက်နှစ်ချောင်းပေါ်က ကွင်းနှစ်ကွင်းကြား လက်ဖြစ်ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြိုးလေး လျှိုချည်ထားပြီး ခါးပေါ်ပတ် ချည်နှောင်ထားရတဲ့ကြိုးစကို ဖြတ်ချလိုက်တော့ ခြေကျင်းထောက်နှစ်ချောင်းအပါလက်ကိုင် သံကွင်းနှစ်ကွင်းဟာ ကျနော့်ခြေအစုံရှေ့ မြေပြင်ပေါ် ကျသွားတယ်။ ခြေထောက်မှာခတ်ထားတဲ့ ခြေကျင်းကွင်းကတော့ ခတ်ထားဆဲအတိုင်းပေါ့။ ကျနော့်မျက်လုံးအစုံက ပတ်ပတ်လည်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဝက်ဘုတ်ကြက်ဘုတ်လုပ်ထားရာ ထောင်တိုက်အပေါ်ထပ်တခုဆီကနေ ကျနော့်ဘဝတူရဲဘော်တွေဖြစ်တဲ့ ကိုစံနုတို့ ထွန်းဝင်း၊ အောင်မင်းတို့က လှမ်းကြည့်နေတယ်။ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြပုံရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ထိုင်” လို့ သန်းထွေးကပြောတယ်။ ကျနော်ထိုင်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီကနေ ... ဟို အရူးတိုက်ဆီအထိ ဖားခုန် ခုန်ဝင်” သန်းထွေးက ဂတ်စတာပို မျက်နှာထားအပြည့်နဲ့ ဆက်အမိန့်ပေးတယ်။

ကျနော်က ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချပြီးပါပြီ။

“မဝင်နိုင်ဘူး”

“ဘာကွ မအေလို့”

“မဝင်နိုင်ဘူး၊ ဖားခုန် ဘယ်တော့မှမခုန်ဘူး”

“မဝင်အုံးကွာ မဝင်အုံးကွာ” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကျောပေါ် ဘောလုံးကန်သလို ဆောင့်ကန်လိုက်တဲ့ သန်းထွေးရဲ့ စစ်ဖိနပ်အစုံဟာ ဘယ်ပြန်ညှာပြန် အဆက်မပြတ်ရောက်လာပါတယ်။

ကျနော့်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မြေပေါ်လိမ့်နေပါတယ်။ ခြေထောက်က ခြေကျင်းအစုံနဲ့ ခြေကျင်းဆိုင်ရာ ဒွါဒရာတွေရဲ့ အသံဟာလည်း တစုံစုံအသံတွေကြား တချွမ်းချွမ်း တချွင်ချွင်မြည်ပြီး ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပါလာပါတယ်။

ကျနော်က အားယူပြီးလဲနေရာကနေ မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။

ခြေကျင်းဒဂ္ဂတိုက်နဲ့ ကျနော်ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပေါ် သန်းထွေးရဲ့ လက်သီးရော ခြေထောက်ပါ ထိုးသံ ကန်သံ လက်စွမ်းပြသံတွေ အဆက်မပြတ်ကျရောက်လာပြီး လဲလိုက်ပြီလိုက် ရှေ့ရောက်လိုက်ဖြစ်နေပါတယ်။

“မင်းက ဘာကောင်မို့လဲကွာ၊ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးမပြုနိုင်ဘူး ပြောအုံးကွာ ပြောအုံး” “အလံကို အလေးမပြုချင်တဲ့ မအေလိုး၊ မပြောအုံးကွာ မပြောအုံး” ဆဲသံ ဆိုသံ အပြိုးတကြီး ပြောဆိုသံတွေနဲ့အတူ ဖိနပ်နဲ့ ဆောင့်ကန်သံ လက်သီးနဲ့ပစ်ထိုးသံ တဖုံးဖုံးတခွပ်ခွပ် တချွမ်းချွမ်းအသံတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အနံ့ ဆူညံ စင်ထွက် နေပါတယ်။

ကျနော့်တကိုယ်လုံးဟာလဲ သုံလေးချက်လောက်သာ စူးစူးနင်းနင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလိုက်ရပြီး ထူပူထုံကျင်သွားရင်း နာမှန်းမသိနိုင်တော့လောက်ရောင် ရောထွေးသွားရရင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်နေရပါ တော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် သန်းထွေး ဘာဖြစ်တာလဲ” အသံတသံကြားလိုက်ရပြီး “ဒီမအေလိုးက အလံအလေးမပြု နိုင်လို့ အရှူးတိုက်ပိတ်ဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တာလာပို့တာ ဦးတင်အောင်” ဆိုတဲ့ သန်းထွေးရဲ့ အသံထွက်လာတာကိုပါ လဲနေရာက ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“အေးအေး... ငါ့ပေး ငါ့ပေး ဝါဆက်ကိုင်လိုက်မယ်” ဆိုတဲ့ ထောင်ကြပ်ကိုတင်အောင် ဗိုက်ပူကြီးအသံနဲ့ အတူ “အေးဗျာ ကျနော်က အဆောင်ပြန်ပြေးရအုံးမှာ ခင်ဗျားဘဲ ဆက်ကိုင်လိုက်တော့” ဆိုတဲ့ သန်းထွေးရဲ့ အသံကိုလဲ ဆက်ကြားရတယ်။ သန်းထွေး ခပ်သွက်သွက်ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ ထောင်ကြပ်ဗိုက်ပူ ကိုတင်အောင် ကြီးက “ထ ထ၊ ထနိုင်သေးရဲ့လား” ဆိုပြီး ကျနော့်ကို လဲနေရာကနေ ဆွဲထူတယ်။

ဗိုက်ပူကိုတင်အောင်ကြီးဆိုတာကလဲ သာယာဝတီထောင်မှာ လက်သံပြောင်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီး။ အက်(၅)အာစီ တရုတ်နှစ်ယောက်ကို နံကျိုးအောင်ရိုက်ခဲ့ဖူးပြီး၊ တယောက်ဆိုရင် သူ့ရိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်နဲ့ပဲ သေသွားခဲ့ရဖူးသတဲ့။ အဲဒီလို လူ။

ကျနော့်တို့ကို သာယာဝတီထောင်ပြောင်းပို့တော့ ကျနော့်တို့ကို ထားမယ့်တိုက်တန်းကို ကြိုပြင်ထားခဲ့ပြီး၊ အဲဒီ တိုက်တန်းတွဲကို တာဝန်ခံကိုင်ဖို့ ကိုတင်အောင်ကြီးကို အထူးရွေးချယ်ထားရင်း ကျနော့်တို့နဲ့ ပထမဆုံး ဖူးစာဆွဲခဲ့ရသူ။ အသားကမဲမဲ၊ လူက ဂင်တိုတို တောင့်တောင့်၊ အထူးပေါ်လွင်နေတာက သူ့ရဲ့အိုးစရည်းလို ဗိုက်ပူပူကြီးနဲ့ လူမိုက်မျက်နှာပေါက်။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ရယ်မပြောတတ်၊ သူ့ကိုတော့တိုက်ခန်းတွဲမှာ သူနဲ့ ကျနော့်တို့ လေးငါးလလောက် အတူဆွဲခွဲကြုံခဲ့ရပေမယ့် ကျနော့်တို့နဲ့ ပြဿနာတစ်ခုမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။ ရိုက်တဲ့နှက် တဲ့နေရာမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်စောတာတော့ ကိုတင်အောင်ကြီးဟာ နံပါတ်တစ်။

ကျနော့်က ဒီတခါတော့ ကိုတင်အောင်ကြီးရဲ့လက်စွမ်းပြသံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကြုံရတော့မယ်။ ကိုင်း ... ဘယ်လိုများလက်စွမ်းပြကိုင်တွယ်ပြလိုက်လေမလဲ၊ ကြိုက်သလိုသာထုပေတော့ဆိုတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ သူ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“လာ ... လာ၊ ဟိုရှေ့က တိုက်ခန်းဆီး ခပ်သွက်သွက်ဝင်လိုက်” လို့ လေးသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ပြောရင်း ကျနော့် ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘဲ အဝင်ခိုင်းတယ်။ ရိုးရိုးပဲ အဝင်ခိုင်းတယ်။

တိုက်ခန်းထဲ ကျနော်ဝင်ရပြီး တိုက်ခန်းသော့ကိုပိတ်နေရင်းက “မင်း...အတော်မိုက်တဲ့ကောင်ကွာ၊ ငါလွဲ ယူလိုက်လို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ် မင်းဒီထက်ခံရနိုင်တယ်၊ သန်းထွေးက ငါကတော့ အကြီးအကျယ်ဆက်ထုမှာပဲ ယုံပြီး လွှဲသွားတာ... နဲ့နဲလဲ ပါးမှပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက အတော်ကို မိုက်တာကိုးကွ” လို့ လေသံတိုးတိုးနဲ့ တဖျစ်တောက် တောက်ပြောသွားတယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ကျနော် တော်တော်ကိုအံ့သြသွားမိတာတော့ အမှန်။ မှားတာမှန်တာ ခဏထား၊ ကိုယ့်ကို မရိုက်မနှက်ခဲ တာကြောင့် ကျေးဇူးတင်စိတ် ဖျက်ခနဲ ဝင်မိတာလဲအမှန်။

မောမောနာနာနဲ့ ဖျာစုတ်ပေါ်လှေလိုက်မိရင်း ဒီတိုက်ထဲရောက်လာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်စဉ်းစား မိနေပြန်တယ်။ ထောင်ဝါဒါတပ်ကြပ်သန်းထွေးရဲ့ ဂတ်စတာပိုမျက်နှာ၊ ထောင်မိန်းရေးရုံးတာဝန်ကျ ထောင်မှူး လေးသန်းလွင်ရဲ့မျက်မှန်တဝင်းဝင်းနဲ့ ပြဇာတ်မင်းသားဟန်မျက်နှာ၊ ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီး တိုကြည်ရဲ့ ရွှေကိုင်း မျက်မှန်ကြီးကြားက ရက်ရက်စက်စက် နာဖီမျက်လုံး။

ပြီးတော့ “ဒီကောင် အရူး၊ အရူးတိုက်ပို့ ပိတ်လိုက် ” ဆိုတဲ့ စူးစူးရှရှအသံ။

အမှုက နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးမပြုမှု။

အမှန်ကတော့ မဆလအလံကို ဘယ်တုန်းကမှ အလေးမပြုခဲ့ကြတာ အင်းစိန်ထောင်မှာကတည်းက။ ကျနော်တို့ရဲ့ဘောအားလုံး မဆလအလံအလေးမပြုရေး ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ထားကြပြီးသား။ ထောင်ပြောင်းဖို့ ခွဲထားတဲ့ အင်းစိန်ထောင်(၅)ဆောင်အပေါ်ထပ် ညမှာတုန်းကလဲ ရောက်တဲ့ထောင်မှာ အလံအလေးပြုရေး အစီအစဉ်မျိုးကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရရင် မဆလအလံကိုအလေးမပြုကြရေး၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးနဲ့ကိုယ်ချည်း အနဲစုလို ဖြစ်နေရင် ထီးထီးကြီးပေါ်လွင်မနေစေဖို့ အမြင်ဆုံးအလွန်ဆုံးအဖြစ် အများနည်းတူ မတ်တပ်တော့ရပ်ပေးကြဖို့၊ ဦးညွတ်ခြင်း၊ အလေးပြုခြင်းမလုပ်ဖို့ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။

သာယာဝတီထောင်ရောက်ရောက်ချင်း သီးသန့်တိုက်ခန်းထဲထည့်ထားခြင်းခံလိုက်ကြရတော့ အလံ ပြဿနာက ရင်ဆိုင်စရာအဖြစ်ပေါ်မလာ။

တိုက်ထဲ အားရအောင်ထားပြီးတဲ့နောက် အဆောင်တွေခွဲခွဲပို့လိုက်တဲ့အခါ တယောက်တဆောင် တခန်းစီဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ညအိပ်ဆောင်တက်ရတဲ့အခါ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ကျရာမှာ နေကြရပါတယ်။

သာယာဝတီထောင်မှာ မနက်အိပ်ဆောင်ဖွင့်ချိန် အလံတင်အလေးပြု အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ အလံအလေး ပြုချိန်မှာ အကျဉ်းသားအားလုံး ကိုယ်ရှိရာအခန်းထဲကနေ မတ်တပ်ရပ်နေကြရပါတယ်။ အလေးပြုဆိုတဲ့ အသံ ပေါ်လာရင် တပြိုင် နက် အလေးပြုကြရပါတယ်။ အဲဒီလို အချိန်တိုင်း ကျနော်က အခန်းထဲရှိလူအုပ်ကြီးနောက်မှာ သွားရပ်နေတတ်ပြီး ဘယ်တော့မှ အလေးမပြုဦးမညွတ်။

ကျနော်နေရာအဆောင်ရဲ့ အဆောင်မှူးတာဝန်ကျနေတဲ့သန်းထွေးက ကျနော့်ကို အစီအစဉ်ရှိရှိ သီးသန့် လိုက်ချောင်းနေသလား၊ ဘယ်ကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်။ ကျနော် အလံကိုအလေးမပြုတာ သိသွားတယ်။

ကျနော့်ကိုခေါ်တွေ့ပြီး ဘာလို့အလံကိုအလေးမပြုသလဲဆိုတာမေးတယ်။ ကျနော်ကလဲ မပြုနိုင်ကြောင်း ဖြေလိုက်တယ်။ သန်းထွေးက စားမတတ် ဝါးမတတ်မျက်နှာထားနဲ့ “အေး... ထောင်မှူးရုံး တင်မယ်” လို့ ပြောပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ပြဿနာတော့စပြီဆိုတာ ကျနော်သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ ရပ်တည်ချက်ကိစ္စ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင် ရတော့မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး၊ အခန်းမတူပေမယ့် တဆောင်တည်းတွင်းရှိ ကျနော့်လို ၅/ည ရဲဘော်နှစ်ဦးကို အသိပေးပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ၅/ည ရဲဘော်(၇)ဦးရှိရာမှာ ကျနော်အပါအဝင်(၃)ဦးက ဒီ အဆောင်မှာ။ ကျန်(၄)ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဖေတင်၊ ကိုစံနု၊ ထွန်းဝင်း၊ အောင်မင်းတို့က ကပ်ရက်သား ဝန်းကျယ်ကြီး အတွင်းက တခြားအဆောင်မှာ။

ထမင်းစားပြီးစအချိန်မှာ ကျနော့်ကို တန်းစီးတယောက်က လာခေါ်ပါတယ်။ မိန်းရေးရုံးခန်းဆီသွားရပါ တယ်။ မိန်းရေးရုံးခန်းစားပွဲမှာ တာဝန်ကျထောင်မှူးလေးသန်းလွင်ဟာ မျက်မှန်လေးဘဝင်းဝင်းနဲ့ ထိုင် နေပါတယ်။ လူပုံ ကနုနုနဲ့ ပြဇာတ်မင်းသားဟန်ပေါက်နေပါတယ်။ အကျဉ်းသားနဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်း ဘယ်တော့မှ

တတန်းတည်းထား မဆက်ဆံရဆိုတဲ့မူ၊ ချမှတ်ပုံစံသွင်းပေးထားခြင်းကြောင့်လားမပြောတတ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ကုလားထိုင်အလွတ်ရှိပေမယ့် ကျနော့်ကို ထိုင်လို့မပြောပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ပြလိုက်မယ်ဟောဆိုတဲ့ သမရိုးကျထောင်မှူးတယောက်ရဲ့အရိပ်အရောင်ဖော်ပြမှုမျိုး မတွေ့ရပါ။

အနားက တန်းစီးကို လက်ကာအပြင် ထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့ကျနော် နှစ်ယောက်တည်းအနေ အထားမှာ သူက ...

“ခင်ဗျားက အလံအလေးမပြုနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဆို၊ တာဝန်ကျ အဆောင်မှူးက လာတိုင်သွားတယ်” ကျနော့်ကို ‘ခင်ဗျား’ ဆိုတဲ့နာမ်စားသုံးပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလာတယ်။

“ကျနော်က စပြောတာတော့မဟုတ်ဖူး။ သူက ဘာလို့အလေးမပြုတာလဲမေးလို့ ကျနော်က ပြောရတာ” သူက စိတ်မကောင်းဟန် တချက်ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ... ဒါကြီးကျယ်တဲ့ပြဿနာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အလေးပြုလိုက်ပေါ့။ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပြီးသွားတာပဲ၊ ပြုလိုက်ပါဗျာ”

ကျနော်က ခေါင်းရမ်းလိုက်တယ်။

“ကျနော် မပြုနိုင်ဘူး”

“ဗျာ ... ဘာလို့တုန်း” သူက နားမလည်သလို တအံ့တဩကြည့်ပြီးမေးလာတယ်။

“ကျနော် ... အခု ထောင်ကျလာတာ နိုင်ငံရေးမူပါ။ အစိုးရကိုဆန့်ကျင်တဲ့ မယုံကြည်တဲ့ပြစ်မှုပါ။ တခြား ဘာပြစ်မှုမှ မရှိဘူး။ အဲဒီအတွက် အစိုးရက ကျနော့်ကိုထောင်ချထားတာ အခု(၃)နှစ်ရှိပါပြီ။ ကျနော် ဒီအစိုးရကို အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ ဒီအစိုးရရဲ့အလံဆိုတာကိုလဲ အလေးမပြုနိုင်ပါဘူး”

ကျနော်က ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီးသား စကားလုံးတွေအတိုင်း တလုံးချင်းဖြေလိုက်ပါတယ်။

“အစိုးရကို ယုံပါ မယုံပါဆိုတာ ကျနော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ ကျနော် ပြောလို့လဲရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတော်အလံကိုအလေးပြုတာနဲ့ အစိုးရကို ယုံတာမယုံတာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ ပညာ တတ်တယောက်ပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တရုတ်တို့၊ ရုရှားတို့လို ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ လာကြတဲ့ အခါ သူတို့လဲ နိုင်ငံတော်အလံကို အပြန်အလှန် အလေးပြုကြတာပဲလေ။ ဒါ... ယုံလို့လို့ပြောမလား။ မယုံ ယုံယုံ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နှစ်နိုင်ငံအလံကို အလေးပြုရတာပဲ။ အဲဒီလို သဘောထားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

သူက မြေးလေးစွာပြောရင်း “ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ” ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်လာတယ်။

ကျနော်ရဲ့လွဲမှားနေတဲ့အမြင်အယူအဆတွေကိုချေဖျက်ပြီး သဘောထားမှန်မှန်ကန်ကန် ထားတတ်ကြည့် တတ်အောင် အပိုင်သွန်သင်လမ်းပြပေးလိုက်နိုင်ပြီဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ကျနော်မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။ တကယ်ကိုပြဇာတ် မင်းသားတယောက်အကြည့်မျိုး။ လက်ချာအရိုက်ကောင်းတဲ့ ပါမောက္ခကြီးတယောက်ရဲ့ အကြည့်မျိုး။

“အဲဒါက သံတမန်ကိစ္စပဲ၊ အပြန်အလှန် အလေးပြုကြတာပဲ၊ ခုဟာက အဲဒါနဲ့ မတူဘူးလေ”

ကျနော်က စောဒကတက်လိုက်တော့ သူကခေါင်းကို ပြဇာတ်မင်းသားတယောက်လို ဟန်ပါပါရမ်းရင်း ကျနော့်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ပြန်တယ်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်၊ ခင်ဗျားလဲ ရန်ကုန်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံတွေသွားပြီး ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေကြည့်ဖူးမှာဘဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပိုက်ဆံပေးပြီးသွားကြည့်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေထဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာတောင် ရုပ်ရှင်လာခါနီး နိုင်ငံတော်အလံစပြုရင် အလေးပြုကြရတယ်။ အလေးမပြုရင် ဖမ်းပြီးဒဏ်ရိုက်ခိုက်တယ်။ တရားစွဲပြီး အရေးယူ နိုင်တယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော် ဥပဒေပဲ။ အခုဟာက ဒီနေရာဟာ ရုပ်ရှင်ရုံတောင်မဟုတ်ဘူး။ ထောင်... ထောင်။

(B)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ထောင်ထဲမှာလဲ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးမပြုတာဟာ အရေးယူနိုင်တဲ့ ပြစ်မှုပဲ။ အဲဒါကြောင့်...”

သူက စကားစဖြတ်ရင်း ကျနော့်မျက်နှာဆီထပ်အကြည့်မှာ...

“အဲဒါက ကိုယ်က သူ့ရှုပ်ရှင်ရုံထဲသွားကြည့်တာလေ။ ကိုယ်က သူ့စည်းမျဉ်းကိုမလိုက်နာချင်ရင် သွားမကြည့်ဘဲ နေလိုက်ရုံပဲ။ ကိုယ်က သူ့ဂွင်ထဲသွားတာကိုး၊ မလိုက်နာတာမိတော့ ခံလိုက်ရတာ တော်သေးတာပေါ့။ အခုဟာက ဒီထောင်ထဲ ကျနော်ကရောက်ချင်လို့ ရောက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဖမ်းခေါ်ပြီး မတရားထည့်လိုက်လို့ရောက်လာခဲ့တာ။ အဲဒီသူတို့အပေါ် မယုံကြည်တဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ပြစ်မှုဆိုတာနဲ့လဲ ထောင်ထဲဝင်နေရတာ(၃)နှစ်ရှိပြီ။ နောက်ထပ်လဲ နှစ်တွေကျန်သေးတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ ကျနော်က သူတို့ မဆလအလံကို အလေးပြုရမှာလဲ၊ ကျနော်မပြုတာ ကျနော်တရားတယ်”

ကျနော်ကလဲ ကျနော့်သဘောထားကို ဖော်ထုတ်ရင်း သူ့ရှုပ်ရှင်ပြချက်ကို ပြန်လည်ချေပလိုက်တယ်။ သူက ဟူးခနဲသက်ပြင်းတချက်မှတ်ထုတ်ရင်း “ဒါဟာ နိုင်ငံတော်အလံပါပျာ၊ နိုင်ငံတော်ကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ အလံပါ။ ဘာအလံညာအလံဆိုပြီးမကြည့်ပါနဲ့။ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကိုယ်လေးစားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကြည့်စမ်းပါပျာ”လို့ ဆက်ပြီး ရှင်းလင်းတယ်။

“အဲလိုဆိုရင်... ဟိုတုန်းက အလံဟောင်းကို ထားပါလား၊ ဘာလို့အလံပြောင်းတာလဲ၊ ဒီအလံဟာ မဆလကလုပ်ထားတဲ့ မဆလအလံပဲ။ ကျနော် အလေးမပြုနိုင်ဘူး”

ကျနော်ကလဲ သူ့ရှင်းလင်းချက်ကို တချက်မကျန်ဆက်ချေပတယ်။ သူက အကြံအအိုက်သွားဟန်နဲ့ အပြင်ဘက် ဆီငေးကြည့်တယ်။ ပြီးတော့...

“ကျနော်က ခင်ဗျားအတွက်ပြောပြတာပါ။ ကျနော်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ခုဟာက တိုင်ထားတာဆိုတော့ ခင်ဗျားကလဲ အလေးမပြုနိုင်ဘူးဆိုတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ သတင်းပို့ရမှာ။ အခုထောင်ပိုင်ကြီးက ရန်ကုန်အစည်းအဝေး သွားနေတယ်။ ဒု - ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ သတင်းပို့ရလိမ့်မယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူက စာရေးဆရာ၊ ခင်ဗျားက ငယ်ကတည်းက စာရေးတဲ့သူဆိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ကျနော်က ခင်ဗျားကို ပြဿနာမပေါ်စေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားစဉ်းစားပါအုံး”

သူက ကျနော့်ကို ဖျောင့်ဖျပ်သေးတယ်။

ကျနော်က ကျနော့်ပိုင်းဖြတ်ထားချက်အရ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပါတယ်။ “ကဲ - သွားနိုင်ပြီ”လို့ သူက ပြောတော့ ကျနော်အဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အခု ဒီထောင်မှာထောင်ပိုင်ကြီးမရှိတော့။ အစည်းအဝေးသွားတက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျနော် ဝမ်းသာသလို လိုဖြစ်မိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး ဆရာရန်အောင်မောင်မောင်ဟာ ကျနော်နဲ့ရင်းနှီးခဲ့သူ။ ကျနော်အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အိမ်မှာ ထမင်းနပ်ပေါင်းများစွာ စားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ကသာထောင်မှာ ထောင်ပိုင်။ ကျနော်က ဦးလေးကကျောင်းထားပေးလို့ ဦးလေးရိတဲ့ အင်းတော်မှာ။ ကသာခရိုင်စာပေလှုပ်ရှားမှုတွေထဲ အင်းတော်ရောက် ကျနော်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပါဝင်နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာရန်အောင်မောင်မောင်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ရဖူးပြီး။ ကျနော်ဆယ်တန်းဖြေတော့ သူ့အိမ်မှာတည်းခိုင်းပြီး ဖြေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အင်းတော်မှာ စာစစ်ဌာနမရှိသေးလို့ ကသာသွားဖြေရမယ်ဆိုတော့ ဆရာရန်အောင်မောင်မောင်က ကျနော့်အပေါ် လိုလိုလားလားနဲ့ စာပေစိတ်နဲ့လက်ခံခဲ့တာ။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကဗျာနဲ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေရေးနေတဲ့ ကျနော်ကို ကလောင်သမားလေးတယောက်အဖြစ် ဆရာရန်အောင်မောင်မောင်က သိထားခဲ့တာ။ ကျနော်ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာ သူ့အိမ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ဖြေဆိုရင်းက အောင်ခဲ့တာ။ ကျနော့်ရဲ့ လက်သင်ဝတ္ထုတိုလေးပေါင်းမြောက်မြားစွာကို

ဆရာရန်အောင်မောင်မောင် ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေအောက်မှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ် အကြာမှာ ကျနော်နဲ့ဆရာရန်အောင်မောင်မောင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့ သူက နာမည်ကျော်သာယာဝတီ ထောင်ကြီးရဲ့ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျနော်က အင်းစိန်ထောင်ကြီးကနေ ထောင်ပြောင်းပို့ခြင်းခံရတဲ့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား။ တကယ့်ကို ဝတ္ထုတပုဒ်လို ဝတ္ထုဆန်နေခဲ့ပါတယ်။

အလံအလေးမပြုမှုဆိုတဲ့ပြဿနာအတွက် နောက်ဆုံးထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့ရမှာက သူနဲ့ကျနော်ပါ။ သူက ထောင်အာဏာပိုင်၊ ကျနော်က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား။ ကျနော်က ကျနော်နိုင်ငံရေးရပ်တည်ချက်အရ ပြတ်ပြတ် သားသားရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ သူမရှိဘူးဆိုတော့ သူနဲ့ တွေ့လွဲလွဲသွားရတာဆို တော့ ကျနော်စိတ်ထဲ ဝမ်းသာသလိုလိုဖြစ်မိတာတော့အမှန်။

တနာရီလောက်အကြာမှာ ‘အလေးပြု’ ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ ထောင်မိန်းကျေးရုံးဖက်ဆီ ဒုတိယထောင် ပိုင်ကြီးဘိုကြည် ဝင်လာတာရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။

ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ တဖက်အဆောင်က ကျနော်ဘဝတူရဲဘော်တွေဖြစ်တဲ့ ဦးဖေတင်၊ ကိုစံနုထွန်း ဝင်းတို့တတွေ တယောက်ပြီးတယောက် ခေါ်ထုတ်ခြင်းခံနေရတာ ကျနော်အဆောင်အပေါ်ကနေ လှမ်းမြင် နေရပါတယ်။ ဘိုကြည်က တယောက်ချင်း ခေါ်မေးနေတာပါ။ တယောက်ပြီးတယောက် ကိုယ့်အဆောင်ကိုယ် ပြန်သွားကြတာကိုလဲ ကျနော်မြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့ဘယ်လိုဖြေဆိုကြသလဲဆိုတာ ကျနော်မသိပါ။ နောက်ဆုံး ကျနော်အလှည့်ဆီ ဆိုက်ရောက်လာပါတယ်။ ကျနော်ကို အဆောင်မှူး သန်းထွေးကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါတယ်။

ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးဘိုကြည် ဘယ်လောက် ပါးကွက်သားပီသသလဲဆိုတာ အင်းစိန်ထောင်မှာကတည်း က တစ်နှစ်တစ် ကြားသိဖူးပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်မှူးလေးဘဝကတည်းက အကျဉ်းသားတွေအပေါ် ဘယ် လောက်ရက်ရက်စက်စက် စက်လုပ်တတ်တာ၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအပေါ် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ကိုင်တွယ်နှိပ်ကွပ်တတ်တာ ကြားသိရဖူးပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်မှူးဘဝက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို ကိုယ်တိုင်လက်သံပြောင်ပြောင်ဝင်ရိုက်ခဲ့ပြီ ဟာ၊ ထောင်တွင်းရောက် ကျောင်းသားရဲဘော်လေးတွေကို ပက်ပက်စက်စက် ရိုက်နှက်ဆော်ပလော်တီးပြခဲ့တာတွေ ကျနော်ကောင်းကောင်းကြားသိခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘိုကြည်ဟာ ထောင်မှူးလေးဘဝကတည်းက နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်စောခဲ့သူပါ။ (မှတ်ချက်။ ။ နဝတ လက်ထက် မှာ ရဲကျော်သူလား၊ ရဲဗလလား။ ဘွဲ့တောင်ရခဲ့တဲ့သူ)

ကျနော်ဝင်လာတာကို ဒုထောင်ပိုင်ကြီးဘိုကြည်ဟာ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကြားကနေ ခပ်ထန်ထန် လှမ်းကြည့် နေပါတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ထောင်မှူးကြီး၊ မိန်းကျေးလ် ထောင်မှူးလေးသန်းလွင်နဲ့ ထောင်ဝါဒါနွစ်ယောက်တို့က ဗျာဒိတ်ခံအနေအထားနဲ့ ပတ်ဝိုင်းဝန်းရံရပ်နေကြပါတယ်။ သူက စစချင်း ...

“မင်းက နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးမပြုဘူးဆိုကွ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့အလေးမပြုသလဲ”

အံ့ကိုတချက်တင်းလိုက်ပြီး သူက ဆက်မေးတယ်။

“ကျနော် နိုင်ငံရေးမှန်ကျလာတာ”

ကျနော်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမယ်၊ ဂျေးမဲနီနူရယ် (Jail Manual) မှာ ထောင်လက်စွဲ ဥပဒေမှာ အကျဉ်းသားတိုင်း နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုရမယ်၊ အလေးမပြုလို့မရဘူးကွ၊ အလေးမပြုတာဟာ ထောင်စည်းကမ်း ထောင်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်

တာဖြစ်တယ်”

သူ့အသံက သူ့မျက်နှာနဲ့လိုက်ဖက်လှစွာ ထန်ပြင်းတင်းမာနေတယ်။ သူ့မျက်စေ့အစုံကလဲ နာဇီဟစ်တလာရဲ့မျက်စေ့အစုံလိုလို၊ အိုက်ခမန်းရဲ့မျက်စေ့အစုံလိုလို စူးလက်နေတယ်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးကလဲ မင်းကိုသိတယ်ဆိုလို့၊ ငါတို့က မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေတယ်ဆိုရင် သက်သာအဆင်ပြေမယ့်နေရာတောင် ချထားပေးမလို့။ ခုတော့ မင်းက စပြီးပြဿနာဖော်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါ... ထောင်ပြဿနာပေါ်အောင် ဖော်တာကွ” ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောရင်း သူ့ရဲ့သေးငယ်ရက်စက်တဲ့ မျက်စေ့အစုံနဲ့ ကျနော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်တယ်။

“ထောင်ဥပဒေကို ဘယ်တော့မှ အချိုးဖောက် မခံနိုင်ဘူးကွ၊ မင်း နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုရမယ်”

ဒါ ဝါအမိန့်၊ မောင်မင်းနာခံစေ၊ နာကို နာခံရမယ်ဆိုတဲ့ တချက်လွှတ်အမိန့်ပေးသံမျိုးနဲ့ ခပ်တင်းတင်းပြောလာတယ်။

“ကျနော် အလေးမပြုနိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အလေးမပြုဘူး”

ကျနော်က တလုံးချင်း အေးအေးဆေးဆေး အဖြေပေးလိုက်တယ်။

ဘိုကြည်မျက်နှာတခုလုံး ရဲသထက် ရဲလာတယ်။ ဆီဦးထောပတ်တွေချည်း စားသောက်မျိုဆိုလာခဲ့တဲ့ မျက်နှာအစ်အစ် အဆီပျံပျံမျက်နှာကြီးဟာ မာန်ဖိနေတဲ့ ဝီယက်နမ်ဝက်ဖြူသိုးကြီးတကောင်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်လာတယ်။

“မင်းက ဘယ်လိုကောင်လဲကွ။ ငါ... နိုင်ငံရေးသမားမျိုးစုံနဲ့ကြုံဖူးတယ်။ ဟိုးတုန်းက ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ ဦးဘဆွေတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့လဲ ထောင်ထဲမှာ ကြုံဖူးတယ်။ သူတို့က သိပ်နပ်တယ်။ သိပ်ပါးတယ်။ သိပ်စည်းရုံးတတ်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သိပ်နားလည်တယ်။ အနေချောင်အောင်နေတတ်တယ်။”

ဟုတ်သလား မဟုတ်သလားဆိုတာတော့ ကျနော်မသိ။

ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီး ဘိုကြည်ဟာ ကျနော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း အာဏာပိုင်တယောက်ရဲ့ လေသံဟန်ပန်အပြည့်နဲ့ ဆက်ရှိုးနေတယ်။

“နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ အဲဒီလို ညက်ရတယ်။ မင်းက ဘာနိုင်ငံရေးသမားလဲကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အနေချောင် အောင်မနေတတ်ဘူး။ ကိုယ့်အခွင့်အရေး ကိုယ်ပိတ်တဲ့ကောင်၊ သောက်ရှူးပဲ။ ဒါ ... အကြီးမားဆုံး ထောင်စည်းကမ်းချိုးဖောက်မှုပဲ။ နိုင်ငံတော်ကိုပါ စော်ကားမှုပဲ”

ဘိုကြည်က ကျနော်အပေါ် အကြီးအကျယ်ဆုံးစွဲချက်ကြီးတွေပါတင်ရင်း အပေါ်စီးကနေ မောက်မောက်မာမာ စော်ကားပြနေတယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုမလား၊ မပြုဘူးလား”

သူက အံကို တချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံး ရာဇသံကို တင်းတင်းမာမာပေးလာတယ်။ ထောင်မှူးလေးသန်းလွင်အပါ အနားရှိလူအားလုံးက ကျနော်မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်တယ်။

“မဆလအလံကို ကျနော် အလေးမပြုနိုင်ဘူး”

ကျနော်ဖြေသံအဆုံးမှာ ဒု ထောင်ပိုင်ကြီးဘိုကြည်ဟာ တူးတူးခါးခါး မုန်းမုန်းတီးတီးအကြည့်နဲ့ ဆက်ကြည့်ပြီး...

“ဒီကောင် အရှူး၊ အရှူးတိုက်ပို့ ပိတ်လိုက်”

နောက်ဆုံး စီရင်ချက်ကို ချမှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲရောက်လာရပါတော့တယ်။

အရူးတိုက်... တဲ့။ ဘိုကြည့်ရဲ့နဲ့ထွက်စကားအရ အရူးတိုက်ဆိုပါကလား။

အင်းစိန်ထောင်မှာနေခဲ့တုန်းကလဲ တိုက်ပေါင်းစုံမှာနေခဲ့ဖူးပြီ။ အရူးတိုက်ဆိုတာတော့ မကြားဖူးဘူးခဲ။ စစ်ခွေးတိုက်၊ လက်ပါးတိုက်တို့တော့ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒီသာယာဝတီထောင်မှာလဲ တိုက်ထဲနေခဲ့ဖူးပြီ။ လယ်သမားသူပုန်ကြီး ဆရာစံကိုထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ တိုက်ကိုလဲမြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ အရူးတိုက်ဆိုတာကိုတော့ မကြားဖူးခဲ။ ဘိုကြည့်အဆိုအရ အရူးတိုက်ဆိုတော့ ဒီတိုက်ကို ဘာလို့ အရူးတိုက်လို့ခေါ်တာပါလိမ့်။ စဉ်းစားနေတုန်းရှိသေး။
“ဟား ဟား... ဘယ်ခွေးလူထင်ရမှာတုံးကွ၊ လီးဘဲဟေ့” ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ သံမှုံတွေ ကျလာတယ်။ ကျနော့်အခန်းရှေ့အထိ ကျလာတယ်။ ဘေးဘယ်ညာ ကော်ပက် ဆုပ်ပက်နေပုံရတယ်။ ကျနော့်ရဲ့ညာဘက်ကပ်ရက်အခန်းက ကျနော့်ရဲ့မသိရသေးတဲ့ အခန်းဖော်ရဲ့အသံနဲ့ လက်စွမ်းပြလှုပ်ရှားနေမှုပါကလား။

ဂက်စတာပို သန်းထွေးရဲ့ဖိနပ်ချက် လက်သီးချက်တွေကြောင့် တကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင် အောင့်တက်နေရာက ခေါင်းထောင်ပြီးထကြည့်လိုက်တော့ ကျနော့်အခန်းဝရှေ့တည့်တည့်မှာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ချေးတုံးကြီး။ မာတောင့်မဲနက်နေတဲ့ ချေးတုံးကြီး။ လေးငါးခြောက်လက်မလောက်ရှိမလား မပြောတတ်။

နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ “ဟာ... ဒီကောင်ကတော့ ရမ်းထားပြန်ပြီ။ ချေးတွေကို ဖွတ်ကြိုလို့၊ သဲတွေရောအနံ့ပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”ဆိုတဲ့ ညည်းသံနဲ့အတူ တိုက်တန်းစီးဖြစ်ပုံရသူဟာ တံမြက်စည်းတိုတချောင်းနဲ့ လိုက်လံနေတာမြင်လိုက်ရတယ်။

၂။

တကယ်က ဒီတိုက်ဟာ ဆေးရုံဝင်းထဲကတိုက်။ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံတိုက်တော့မဟုတ်။ ဒီတိုက်ရဲ့ရှေ့ခပ်ကပ်ကပ်မှာ တထပ်တိုက်သေးသေးတလုံးရှိသေးတယ်။ အဲဒီတိုက်ထဲမှာမှ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းနေခွင့် ချပေးထားတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတချို့ နေထိုင်နေကြတဲ့အတွက် ဆေးရုံတိုက်လို့ပြောရမှာပါ။ သူတို့ကတော့ နံနဲ လွတ်လပ်တယ်။

ကျနော့်ကိုထည့်ပြီးပိတ်ထားတဲ့တိုက်မှာ အခန်းများများမရှိသလို၊ တိုက်ပိတ်ခံအကျဉ်းသားလဲ များများရှိဟန်မတူပါ။ ကျနော့်ဘေးခန်း အခန်းဖော်ကတော့ သွက်သွက်လည်အောင်ရူးနေပြီဖြစ်တဲ့ အကျဉ်းသား အရူးတယောက်ပါ။

ကျနော့် ဘယ်ဘက်ခန်းမှာ လူမရှိပါ။ တခန်းကျော်မှာတော့ ရူးစပြုနေတဲ့ လူတယောက်၊ သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေတာတော့မဟုတ်။ တချက် တချက်မှစိတ်ဖောက်တတ်ပုံရပါတယ်။ သူက ဗမာမဟုတ်၊ အက်(ဖ)အာစီ (FRC)လို့ စာရင်းသွင်းထားတဲ့ အက်(ဖ)အာစီ တရုတ်စစ်စစ်တယောက်။ ဗမာစကားလဲ သိပ်တတ်ဟန်မတူပါ။ ထောင်ထဲရောက်မှ နံနဲ ပါးပါးပဲ တတ်ထားတဲ့ဗမာစကားနဲ့ ကျနော့်ကို စကားပြောဖို့ကြိုးစားပါတယ်။ သူပြောတဲ့စကားတိုင်းကို ကျနော်က နားမလည်။

သူ့ကိုတော့ နေ့လည်တိုင်း တိုက်တန်းစီး ‘ကိုလာဘာ’ က ရေချိုးထုတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျနော်လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အသားကဖြူဖြူနဲ့ လူပုံချောလေးတယောက်ပါ။ မျက်လုံးတွေကတော့ ပုံမှန်မကျသတဲ့ ရီဝေဆိုင်ပျနေပါတယ်။ တန်းစီးကိုလာဘာက ဘယ်လိုဟောက်ဟောက် ဗမာစကားကိုလဲ ကောင်းကောင်းနားမလည်ဟန်နဲ့ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်ပါတယ်။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

“တောက် ... ဒီအရူးကလဲ တော်တော်ခက်တာဘဲ၊ တော်ပြီဟ၊ ရေဒါလောက်ချိုးရ တော်ပြီပေါ့၊ ငါ့မှာ တခြားလုပ်စရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ပြောလဲနားမလည်ဘူး။ တကယ်နားမလည်တာလား၊ နား မလည်ချင်ယောင်ဆောင်တာလားကွာ၊ သေသာသေချင်တော့တာပဲ” ကိုလာဘရဲ့ ညည်းသံက ရေချိုးထုတ် တိုင်းလိုလို ကြားနေမြင်နေရတယ်။

ဟိုဘက်ဆုံး အစွန်းမှာက နှစ်ယောက်။ တယောက်တခန်းစီ။ သူတို့ကတော့ ပြစ်ဒဏ်သမားတွေ၊ ထောင် ထဲမှာထပ်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်လို့ တိုက်ပိတ်ဒဏ်ခတ်ထားတာ။

နေ့လည်နေ့ခင်းတွေမှာ အက်(၅)အာစီတရုတ်ကလေးရဲ့ တရုတ်သီချင်းအော်အော်ဆိုသံ၊ သံတိုင်ကို ခြေနဲ့ ကန်ပြီး စည်းချက်လိုက်သံတွေ နားအူမခန်း ကြားရပါတယ်။ တခါတရံတော့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ပြန်။

ကျနော့်ဘေးချင်းကပ် အခန်းဖော်အရူးကတော့ တော်တော်ကို အဆဲသန်တယ်။ တခါတခါဆဲရင် အခန်း ဆုံး နာရီဝက်။ ဘယ်ခွေးမှလူမထင်ဘူး ဆိုတာကတော့ သူ့လက်သုံးစကား။ ရယ်လိုက်ရင်လဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်။

ကျနော့်ကို ရေချိုးခွင့်မပေး။ ဂန်ဖလားလဲချစရာမလို၊ ဆယ်ရက်လောက် ဒီအတိုင်းထားတယ်။ အခန်း ထောင့်မှာ သဲပုံတပုံနဲ့ပေါ့။ အင်းစိန်ထောင်(၆)တိုက်မှာလဲ ချေးနဲ့လောက်နဲ့နေပူးတော့ ဒီလောက်ကတော့ ကျနော့်အပို မဆန်း။ ရှိနေတဲ့သဲပုံက သိပ်မဆိုးလှ။ ဝင်ကာစက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့၊ ဘာမှမရှိ။ ကိုယ့် ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် နဲ့နံပါးပါး စိုစွတ်နံစော်စပြုလာချိန်လောက်မှာ ဆက်ရက်လောက်အကြာမှာ တန်းစီးကိုလာဘ လာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတယ်။ ဂန်ဖလားနဲ့ အကုန်သိမ်းကျုံးသွားပြီးတဲ့နောက် သဲပုံမထားတော့ဘဲ ဂန် ဖလားပေးလာတော့တယ်။

ထောင်မှူးတွေ ဝါဒိတွေလစ်ရင်လစ်သလို လာလာပြီး ကျနော့်ဆီစကားစမြည်ပြောလေ့ရှိတာကတော့ တန်းစီးကိုလာဘအပါအဝင် ခမ့်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဘကြီးကံ။ သူတို့က ဆေးရုံတိုက်မှာ နေရသူတွေ။

ကိုလာဘက အရင်က ဘုန်းကြီး။ လူသတ်မှုနဲ့ကျလာပြီး လူဝတ်လဲခွဲရတာလိုဆိုတယ်။

ခမ့်ဆရာတော်ကြီးက အသက်(၇၀)လောက်ရှိ နေပြီ။ သင်္ကန်းနဲ့မဟုတ်တော့၊ အပေါ်ဖြူ အောက်ဖြူထောင်ဝတ်စုံနဲ့။ စိတ်ပုတီးမဲ့မဲကြီးကို လည်ပင်းမှာလွယ်လို့။ ပွဲမိန့်မရဘဲ တရားဟောမှုတုံး။

“ဒါလောက်ရူးနေရာတာ ဘာလို့ အရူးထောင်မပို့သေးတာလဲ၊ အရူးထောင်ပို့သင့်တာပေါ့”

တနေ့ ကိုလာဘကို ကျနော့်အခန်းဘေးက အရူးအကြောင်းစကားစပ်မိရင်း မေးကြည့်မိတယ်။

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဟိုတုန်းကတော့ အကောင်းတဲ့ ထောင်ထဲကျမှ ရူးပြီး အခုလိုခွဲထားတာ။ သက်ဆိုင်ရာ စာတင်ထားတယ်ဆိုလားပဲ။ အင်း... ထောင်ထဲမှာ ရူးသွားတာတောင်မလွယ်ပါဘူးဗျာ။ ဆက်... တိုက်ပိတ်ခံ ထားရတယ်”

ဘုန်းကြီးလူထွက် ကိုလာဘက ညည်းတယ်။

ခမ့်ဆရာတော်ကြီးကတော့ ကျနော့်အခန်းရှေ့ အချိန်ကြာကြာလာရပ်ရင်း...

“ပုထုဇနော... ဥစ္စတ္တကော... တဲ့။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ အရူးချည်းပါဘဲ။ သူတို့က အာဏာရူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအရူးက တမူးသာနေတာတော့ ခက်သားတကာရဲ့” တဲ့။

ကျနော့်ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

ဘကြီးကံကတော့ လယ်သမားအိုကြီး။ မျက်စေ့က မေကောင်းရှာ။ ဒီထဲရောက်မှ ပိုဆိုးလာတာလို့ ပြော တယ်။ တာဝန်ကျေစပါး မသွင်းလို့ဆိုပြီး သူတို့ရွာကောင်စီလူကြီးက ခေါ်ကြိမ်းတော့ စပါးမှမရှိတာ ဘာသွင်း ရမလဲလို့ ပြန်ပြောရင်း အချင်းများရက ဓားနဲ့ခုတ်ခွဲတဲ့အမှုတုံး။ အသက်ကလဲ ခြောက်ဆယ်ကျော် မျက်စေ့ ကလဲ မကောင်းတော့လို့ ဆေးရုံတိုက် ထဲရောက်လာတာ။ အလံအလေးမပြုမှုနဲ့ရောက်လာရတာမှန်း သိနေတဲ့

ဘကြီးကံက...

“မိုးခါးရေသောက်တဲ့ ပုံပြင်ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မိုးခါးရေသောက်ပြီး ဘုရင်လဲရူး၊ မှူးမတ်တွေလဲ ရူးကုန်တာ။ မိုးခါးရေမသောက်လို့ မရူးတဲ့လူကောင်းတွေကို အရူးတွေက အရူးအရူးလို့ပြောတာ၊ အဲဒီလိုပဲ ကွဲ့”တဲ့။

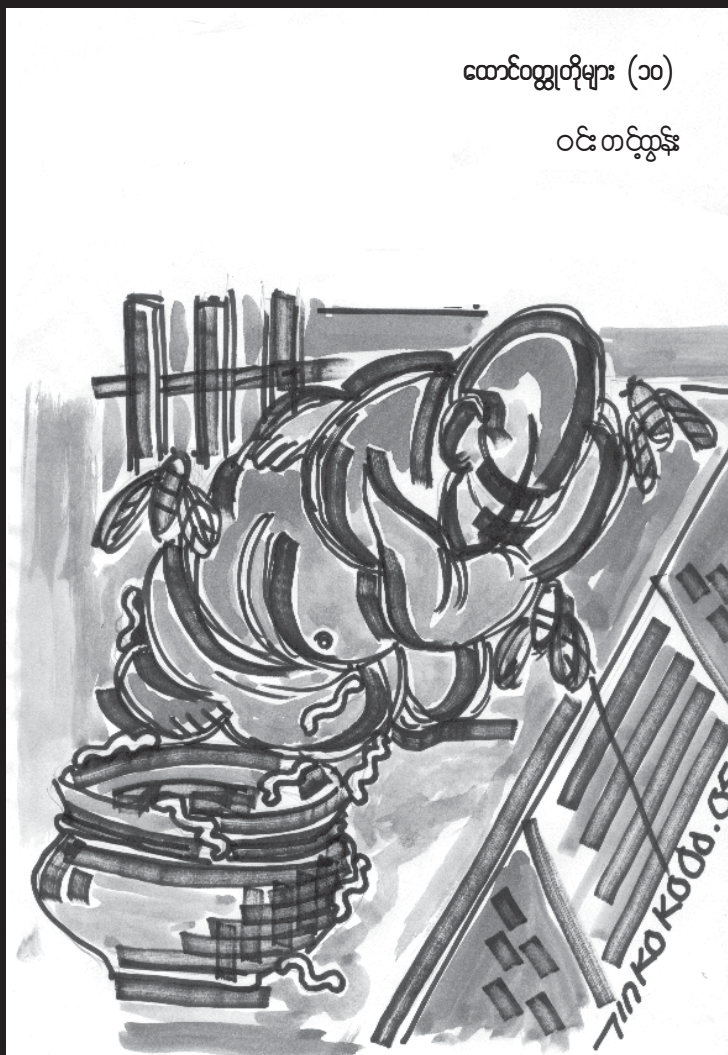
ကျနော်က ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဆက်လက်တိုက်ပိတ်ခံထားရင်း “ဒီကောင် အရူး၊ အရူးတိုက် ပိတ်လိုက်” ဆိုတဲ့ ဒု ထောင်ပိုင်ကြီးဘိုကြည့်ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ ခဏခဏပြန်မြင်နေမိရင်း၊ ဘိုကြည်ဟာ အာဏာရှူးလား။ မိုးခါးရေသောက် ရူးလားဆိုတာကိုပဲ သရုပ်ခွဲကြည့်နေမိပါတော့တယ်။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

၆ တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံဖူးသလား

ထောင်စွူတိုများ (၁၀)

ဝင်းတင့်ထွန်း

၆ တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံဖူးသလား

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

“(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံဖူးသလားဟေ့”

မျောက်အိုကြီးတင်လတ်ပြောပြနေတုန်းကတော့ ဒီလောက်သဘောမပေါက်မိ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်မတန် အချိုးအဆက်မကျလှတဲ့ မျောက်အိုကြီးတကောင်လို လက်ပြင်ကကုန်းကုန်း၊ နဖူးကတုန်းတုန်း၊ မျက်နှာကြီး ကရှုံ့တုတ်တုတ်နဲ့ သူယုတ်မာတို့ရဲ့အင်္ဂါလက္ခဏာအားလုံး သူ့တယောက်ထဲအပေါ်မှာ အကုန်စုပို့တပ်ဆင် ပေးထားသလားထင်ရလောက်တဲ့ ဦးတင်လတ်ကို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးက “မျောက်အိုကြီး”လို့ လျှို့ဝှက်နာမည်ပေးထားပါတယ်။ သူ့လူပြီဆိုရင် တကယ်ကို မျောက်အိုကြီးတကောင်ဝင်လာသလို ကုန်းကွ ကုန်းကွနဲ့ဝင်လာတတ်သလို တခန်းခန်းက တဦးဦးကိုတော့ မထိခလတ် ထိခလတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်ရှာတာ သရော်တာဖြစ်ဖြစ် လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

“ဩော်... ဘုရားတကာ... ဒါ အလှူခံဖဲရင်မဟုတ်ဖူး၊ ထောင် - ထောင်၊ ထောင်မှတိုက် - တိုက်လို့ခေါ် တယ်။ အပြင်မှာတုန်းကတော့ တိုက်လိုက်မယ် ခိုက်လိုက်မယ်နဲ့ရဲရဲတောက်လာခဲ့ပြီး အခုမှ ကောင်းမှုတခု နေ့စဉ်ပြုဂိုက်နဲ့ စာလေးတွေကို စပါးလုံးကောက်ကျွေးနေသလား၊ တိုက်ရှေ့မှာ စာလေးတွေလာနားအောင် လုပ်လို့မရဘူး၊ မဟာဂဏ္ဍတော်ကြီးတွေလဲ စာလေးတွေအပေါ်မှာ ပြသမနေနဲ့၊ ကျေးစေတမန်တွေ စာစေ တမန်တွေလွှတ်ပို့လဲ စဉ်းစားမနေနဲ့ မရဘူး၊ နောက် စပါးလုံးကို မစားနိုင်လို့ ကောက်ပစ်တယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ့်ဟာကိုကောက် - ပြီးတော့ ဂန်ဖလားထဲထည့်၊ တိုက်ရှေ့ပစ်ပြီးစားမွေးလို့ မရဘူး၊ မှတ်ထား”တဲ့။

(၅)တိုက်မှာနေရတုန်းက ထမင်းမစားခင် စပါးလုံးလေးတွေကောက်ပြီး အခန်းရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ လာလာနားတတ်တဲ့ စာလေးနှစ်ကောင်ရှေ့ပစ်ကျွေးမိလို့ မြေသံမကြားအောင်လာချောင်းတတ်တဲ့ မျောက်အိုကြီးနဲ့တွေ့သွားပြီး အခုလိုဩဝါဒပေးသွားတာခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ (၅)တိုက်ဟာ အခန်း(၂၂) ခန်းရှိပါတယ်။ အလျားလိုက်အခန်း(၂၂)ခန်းကို တခန်းနဲ့တခန်းကြား အုတ်နံရံထပ်ပြီးခြားထားပါသေးတယ်။ အနံ(၈)ပေ၊ အလျား(၁၀)ပေလောက်ရှိမယ်လို့ထင်ရတဲ့အခန်း လေးတွေဟာ တဆက်တည်းဖွဲ့စည်းထားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တခန်းက စကားကျယ်ကျယ်ပြောရင် ကပ်ရက်သားအခန်းကတော့ ခပ်တိုးတိုးကြားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါဒါတွေအလစ်အလစ်မှာ တခန်းနဲ့တခန်း ခိုးခိုးပြီး စကားစမြည်ပြောကြ လေ့ရှိပါတယ်။ ဝါဒါတွေကလဲ မကြာခဏ အလစ်မပေးပဲ ခိုးနားထောင်လေ့ရှိပါတယ်။ တိုက်ထဲမှာ တခန်းနဲ့တခန်းလှမ်းပြီး စကားပြောတာ ဟာလဲ ထောင်ဥပဒေအရ အင်မတန်ကြီးကယ်တဲ့ ထောင်စည်းကမ်းချိုးဖောက်မှုကြီးတခုပါပဲ။ ခိုးနားထောင် ပြီး မိအောင်ဖမ်း စကားပြောတဲ့သူကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ဟိန်းတတ်ဟောက်တတ်တာကတော့ ဝါဒါတွေ အားလုံးလိုလိုပါပဲ။ ဒီထဲမှာ လက်မောင်းမှာ အရစ်နှစ်ရစ်တပ်ထားတဲ့ ဝါဒါအကြပ် မျောက်အိုကြီးဟာ အဆိုးဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါဒါ အလစ် တခန်းနဲ့တခန်း လှမ်းအဆက်အသွယ်ပြု စကားပြောကြရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွဲက “ကဗျာဆရာ”တဲ့။ (ခုချိန်အထိ ထောင်ထဲကမလွတ်ရရှာသေး တဲ့) ကိုစိုးမြင့်ကိုတော့ ‘ဘာဂျာကြီး’တဲ့။ ကိုကျော်ဝင်းကိုတော့ ‘ပုလွေ’တဲ့။ အောင်သန်းမြင့်ကိုတော့ ‘မပဒါ’

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အပေ ဦးလေးဦးရှုတင်ကြီးကိုတော့ ‘မုန့်ဆီကြော်’ တဲ့။ ကျော်ထူးကိုတော့ ‘ကိုဒါသ’ နာမည်ဂှက်တွေ အသီးသီး ရှိကြပါတယ်။

“မုန့်ဆီကြော်၊ မုန့်ဆီကြော် ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ မုန့်ဆီကြော်” ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းသီချင်းသံကြီးထွက်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒါဦးလေး ဦးရှုတင်လှမ်းပြီးဆက်သွယ်နေတဲ့အသံပါပဲ။ “မပဒါရေ ...မပဒါရဲ့၊ မောင်ကြီး ကိုဒါသမှာဖြင့် ခက်ကပြီကွာ” ဆိုတဲ့ ဇာတ်မင်းသားဟဲသံထွက်လာရင်တော့ ကျော်ထူးက သူနဲ့အမှုတဲ့ အောင်သန်းမြင့်ကို လှမ်းအဆက်အသွယ်ပြုသံပါပဲ။

“ဪ-ဘုန်းကြီး၊ ရေးတော်အမှန် ဖတ်တော့အသံတဲ့။ ဖုန်းကြီးလို့ခေါ်ပေမယ့် ရေးတော့ဘကုန်းနဲ့၊ ဘုန်းကြီးပေါ့။ အင်း - ဗုံးကြီးတော့ လူအသေအပျောက်ပိုများတာပေါ့၊ ဟုတ်လားဗုံးကြီး” ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မျောက်အိုကြီးက လမ်းဆက်လျှောက်သွားရင်း ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတကို မထေမဲ့မြင် လုပ်သွားတာကြားရလေ့ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအမှုတပ်ပြီးဖမ်းထားခြင်းခံရတဲ့ဆရာတော်ဟာ ခပ်မခတ် လုပ်နေလေ့ရှိပေမယ့် ကြားရသူတိုင်းကတော့ အစီစီချိုးကပ်မယ့် မျောက်အိုကြီးရဲ့အသံကို နားကြားပြင်းကပ် ဖြစ်ရတာချည်းဖြစ်ပါတယ်။

“ဟေ့ ကျော်ထူး၊ ဒီလိုတိုက်ခန်းမျိုးဟာ မြို့ထဲမှာ စပေါ်တသောင်းလောက် မပေးဘဲမရဘူး။ တံခါးမှ သံ တံခါးနဲ့၊ သော့ခလောက်မှ နှစ်ခုထပ်တပ်ပေးထားသေးတယ်။ အစောင့်အရှောက်ကလဲနေ့ရောညပါ (၂၄) နာရီအပြည့်၊ မင်းတို့အိပ်နေတာတောင် တို့ဝါဒါတွေမှာ အလဲအလှယ်နဲ့ စောင့်ကြပ်ပေးလို့။ ဟော - ထမင်း စားတော့လဲ အချိန်မုန့်ဒံပေါက်ထမင်းနဲ့ကွာ... ဟဲ ဟဲ” မျောက်အိုကြီးရဲ့ရီသံလှောင်သံဟာ တဦးမဟုတ်တဦး တော့ ခံရကြိရတာချည်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထောင်ထဲ တိုက်ထဲဝင်ရချိန်မှာ ကျွေးတဲ့ထမင်းဟာ ‘ဆန်ဖြူ’ မဟုတ်သေးပါ။ လုံးတီးထမင်း၊ စပါးလုံးခိုင်းချင်း၊ ခဲကပါသေး၊ လုံးတီးဆန်မှ အောက်စော်ကလဲနံ့လိုက်သေး။ ဝက်တောင်မစားတဲ့စပါးကိုများ ကြိုဖန်ရှာဖွေကြိတ်ခွဲပြီး ချက်ပေးနေသလားမပြောတတ်။ ဒန်ပန်းကန်ပြား ပိန်ရှုံ့ရှုံ့ပေါ်က လုံးတီးထမင်းပုံဟာ နီတီတီဝါတာတာ အရောင်မျိုးစုံပါနေပြီး အမှတ်တမဲ့အဝေးကနေလှမ်းကြည့် လိုက်ရင် ‘ဒံပေါက်ထမင်း’အရောင် ထနေပါတယ်။ ဒါကို မျောက်အိုကြီးက ‘ဒံပေါက်ထမင်း’လို့ အမွှမ်းတင် ပြောဆိုလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

တခါတော့ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ဒံပေါက်ထမင်းလေး နွေးနွေးလေးကွာလို့ ကျော်ထူးကို မျောက်အိုကြီးက သွားကလိတော့၊ “ဒီလို ဒံပေါက်ထမင်းလေး ခင်ဗျားလဲစားကြည့်ပါလား” လို့ ပြန်နှက်သံကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကိုဒါသတော့ ပြန်နှက်နေပြီလို့ စိတ်ထဲကနေလက်ခုပ်တီးပေးရင်း ဆက်နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အမလေး - မောင်မင်းကြီးသားတို့ပဲ စားကြပါ၊ ဝအောင်စားကြပါ၊ ဝါတော့မစားပါရစေနဲ့၊ မင်းတို့သာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ချင်တဲ့ ‘အလောင်း’ လေးတွေဆိုတော့၊ ဝါပြောတာ အလောင်းအလျာမဟုတ်ပူဇော် အလောင်းလေးတွေ၊ အလောင်းလေးတွေ” ဆိုတဲ့မျောက်အိုကြီးရဲ့ဟောင်းဖွာဟောင်းဖွာအသံနဲ့အတူ နဖူးတွန့် တွန့်ရှုံ့ရှုံ့ကြီးကို နှစ်ဆလောက်ထပ်ရှုံ့ပြီးထွက်လာတဲ့ မျောက်အိုကြီးရဲ့မျက်နှာကို အခန်းရှေ့က ဖြတ်ထွက်သွား တာမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

သေနတ်အကြောင်းသိပြီး သေနတ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့သူ သေနတ်နဲ့သတ်ဖြတ်လာခဲ့တဲ့သူဟာ သေနတ်ကို ပိုကြောက်တတ်သလို၊ ထောင်ထဲတိုက်ထဲအကြောင်းသိပြီး ထောင်နဲ့တိုက်နဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလာခဲ့သူ ထောင်နဲ့တိုက်နဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လာခဲ့သူဟာလဲ ထောင်နဲ့တိုက်ကိုပိုပြီး ကြောက်လန့်တတ် တုန်လှုပ်တတ် ပုံရပါတယ်။

ကြောက်တတ်သူဟာ ခြောက်တတ်သူလဲ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ မျောက်အိုကြီးရဲ့လက်သုံးစကားကတော့ “

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်ခံချင်သလား” ဆိုတာနဲ့ “(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်ခံဖူးသလား” ဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြဿနာတခုခုပေါ်ရင်၊ အလိုမကျတဲ့ကိစ္စတခုခုပေါ်လာရင် “(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်ခံသွားရမယ်” ဆိုတဲ့စကားကို အားရပါးရ ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အစကမှ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျက်ပေါက်အစုံဟာ ရှုံ့မဲ့ပြီး အားရပါးရပြောလိုက်တဲ့အခါ နဖူးကြော့ရှုံ့ရှုံ့ကြီးတွေကြားထဲ မှာ မျဉ်းတသားတည်းလို ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

အခုတော့ မျောက်အိုကြီးရဲ့ “(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်ခံဖူးသလားဟေ့” ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ခံစားသိရှိနေရပါပြီ။ နာနာကျဉ်းကျဉ်း ခါးခါးသည်းသည်း ကြုံတွေ့နေရပါပြီ။

“ဒီကောင်ကို...အော်လ်”

သပိတ်ရောင်ထနေတဲ့အသားအရောင်ကြောင့် ‘ရွှေကျီး’ လို့ နာမည်ပေးထားခြင်းခံရတဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဗိုလ်ကြီးတကောင်က ဝါဒါကိုလှမ်းပြောလိုက်ပြီးတဲ့နောက်၊ အင်းစိန်ထောင် စစ်ကြောရေးတိုက်အတွင်းကနေ ထွက်လာရပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်(၆)တိုက်ထဲရောက်လာရပါတယ်။ (၆)တိုက် အခန်း နံပါတ်(၆)။

“ဟေ့ကောင် အကုန်ချွတ် အကုန်ချွတ်၊ ဘာမှဝတ်ထားလို့မရဘူး၊ ဖိနပ်ပါချွတ်”

ဝါဒါတကောင်က အကုန်ချွတ်ပြီး အဝတ်အစားမှန်သမျှ သိမ်းသွားပါတယ်။ အတွင်းက သံတံခါးကို သေ့ခတ်လိုက်တဲ့အပြင် အပြင်ကသစ်သားတံခါးကိုလဲ ဂျိုင်းခနဲဆောင့်ပိတ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ပထမဆုံး ခံစားလိုက်ရတာက အမှောင်ဓာတ်၊ အမှောင်နဲ့ တဆက်တည်းကပ်ပါလာတာက အဟောင်နဲ့။ အမှောင်နဲ့ အဟောင်ဟာ ဘယ်ဟာက ဘယ်ဟာရဲ့အရင်လို့ ပြောလို့မရအောင် တသားတည်းရောယှက်နေပြီး (၆) တိုက် (၆)ခန်းထဲ စတင်စံမြန်းရပါတော့တယ်။

အခန်းလေးဟာ(၅)တိုက်က အခန်းထက် တဝက်လောက်ပဲရှိမယ့်အပြင်၊ (၅)တိုက်ထဲတုန်းကလို ဖျာစုတ်လေးတချပ်မှလဲမရှိတော့ပါ။ သေးဂန်ဖလား၊ ချေးဂန်ဖလားလဲ တလုံးမှမရှိတော့ပါ။ ဒေါင့်ကွေးမှာရှိနေတာက သံပုံလေးတပုံ။ မပီမသအလင်းရောင်ယွဲယွဲအောက်မှာ သံပုံလေးတပုံ။ ချေးနဲ့သေးရောနေတဲ့ သံပုံချိုင့်တွင်းလေးထဲမှာတော့ ‘လောက်’ တွေ၊ လောက်တွေ...။ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ ချေးထဲသေးထဲမှာ ပျော်နေကြသလား။ ပွဲတော်တည်နေကြသလား မပြောတတ်ပါ။ ရွံစရာတော့ တော်တော်ကောင်း။ လျှောင်ပိတ်ထားတဲ့အမှောင်ခန်းလေးထဲမှာ၊ ဟောင်ခေတ်နံနေတဲ့ ချေးနဲ့သေးနဲ့တွေ တလှိုင်လှိုင်ကြားထဲမှာ လောက်တွေအကြိုက်နှစ်သက်တတ်ဆုံးရာသီဥတုမျိုးဖြစ်နေသမို့လား မပြောတတ်။ ဖောက် ဖောက်၊ ဖောက်ဖောက်ဆိုတဲ့အသံလေးတွေတောင်မှ ထွက်နေလိုက်ပါသေးတယ်။

မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သံတိုင်နားက အခန်းဒေါင့်ကွေးလေးမှာ အသားအယာထိုင်ချလိုက်တော့ ရေခဲတုံးပေါ်ဖင်ခုထိုင်လိုက်ရသလို ကျင်ခနဲ အေးစိမ့်သွားပါတယ်။ သမံသလင်းပေါ်က အအေးဓာတ်ကိုး။ အေးစမ်း အေးစမ်း အေးစမ်းကွ။ ရွှေကျီးမျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ‘အော်လ်’ ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုးဆိုတဲ့ အသံကို နာကျင်ခံခက်စွာ မှတ်သားထားလိုက်မိတယ်။ ‘တိုက်’ ထဲထည့်ပြီး နှိပ်စက်ထားရတာတောင် အားမရ သေးလို့ တိုက်ရဲ့ တိုက်အဖြစ် (၆)တိုက်ထဲထည့်၊ သစ်သားတံခါးကြီးပါထပ်ပိတ်၊ တကိုယ်လုံး အားလုံး အကုန်ချွတ်၊ ဖျာတချပ်စောင်ပါးလေးတထည်တောင်မပေးဘဲ ချေးယိုစရာ သေးပေါက်စရာ ဂန်ဖလားလေး တောင်ရှိခွင့်မပေးပဲ အခုလို သေချင်သလိုသေထားလိုက်တာကို “အော်လ်” လို့ခေါ်တာများလား။ ‘အော်လ်’ ဆိုတာက ‘အားလုံး’ ‘အကုန်လုံး’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲမဟုတ်လား။

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

“ဒီမယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ကဗျာဆရာဟုတ်လား၊ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေလဲရေးတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာ ကဗျာလဲ၊ အစိုးရမကောင်းကြောင်းရေးတဲ့ကဗျာလား၊ ငါ မင်းကဗျာစာအုပ်ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘာတဲ့ - အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ‘နှင်းဆီနီ’ တဲ့ ‘နှင်းဆီနီတွေ ... ဝေနေစေချင်’ တဲ့ ဟုတ်လား၊ နှင်းဆီနီဆိုတာ မင်းအမေလင် ကွန်မြူနစ်တွေကို ပြောချင်တာလား၊ ပြီးတော့ ဘာတဲ့ ဟို... ‘အိပ်မရတဲ့၊ ည...ညများမှာ၊ အိပ်ရာကဆင်း၊ နှင်းဆီ ခင်းဆီ’ တဲ့။ မင်းပြောချင်တာက ခုခေတ်ကြီးဟာ ညပေါ့။ အမှောင်ခေတ်ကြီးပေါ့၊ အိပ်မရလို့ နှင်းဆီခင်း ဆီလှမ်းကြည့်သပေါ့။ ဒါ သူပုန်တမ်းချင်းပဲ။ ဟေ့ကောင်နေဦး၊ မင်းက တောင်ငူဆောင် ဗမာစာဌာနအပေါ်ထပ်က ကဗျာဆရာတင်မိုးဆိုတဲ့လူဆီကိုလဲ သွားသွားနေတယ်ဆို၊ အဲဒီ တင်မိုးနဲ့ကော မင်းဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

စစ်ကြောရေးတုန်းက ရွှေကျီးရဲ့ကောက်ကျစ်ကျစ် ကျီးကန်းမျက်လုံးတွေနဲ့ မဆီမဆိုင်စွပ်စွပ်ချက်တွေကိုလဲ သွားသ တိရနေမိပြန်တယ်။ “ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး” ကျွန်တော့် အော်သံအဆုံးမှာ “မအေလိုး၊ မင်းက ဘူးတလုံး ဆောင် အိုအောင်မဆင်းရဲဆိုတာမှတ်ထားပြီး ပြောနေတာလား၊ ဒီမယ်၊ ဒို့ဆီမယ် ဘူးတလုံး ဆောင် အိုတောင်မဆင်းရဲ ... မဟုတ်ဖူးကွ၊ ဘူးတလုံးဆောင် သေတောင် အလောင်းမလှ ဖြစ်သွားမယ်”

ရွှေကျီးရဲ့စုတ်ခွန်းခွန်းမျက်နှာဟာ ကျွန်တော့်အမှတ်သညာထဲချက်ချင်း ဘီလူးရုပ်ကြီးပြောင်းသွား နေပြန်တယ်။ အစွယ်ကြီးမှပြူးလို့။ ကျွန်တော် အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်မိတယ်။

“ဟို လေထီးအုန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကြီးနဲ့ ကုလားကြီးရာဂျန်ဆိုတာကော၊ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက် သလဲ”

“ဘာမှမပတ်သက်ဖူး”

“ဘာကွ မအေလိုး၊ ဘာမေးမေး မပတ်သက်ဘူး၊ မသိဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အမှားသူမြင်ပြီး အမှန်အတိုင်း ဒို့့ကိုအကုန်ဖော်ပြောနေတဲ့ကောင်ကိုလဲ မင်းက လျှောက်မဖော်နဲ့၊ သတ်မယ်လို့ကျိန်းတယ်ဆို၊ ဒီမယ် မင်းလို ကောင်မျိုးကိုသာ ဒို့့ကသေအောင်သတ်ချင်တာ၊ တဖြည်းဖြည်းလေးနဲ့ မင်းဟာမင်း သေသွားစေရမယ်...”

ရွှေကျီးက ကျွန်တော့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှလဲ ဘာကိစ္စနဲ့မှလဲ မပတ်သက်ဖူးပါလျက်နဲ့ အငြိုးကြီးကြီး ပြောဆိုနေခဲ့တာကိုလဲ သတိရနေမိပြန်တယ်။ စစ်ခနဲ နှလုံးသားထဲကနာကျင်သွားသလို တင်ပါးကလဲနာ သလို လို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်သွားရာက မျက်စေ့ပွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့ လောက်တကောင်။ တင်ပါးကို လာထိုးနေတာပါကလား။ ဟာ... ခြေထောက်မှာလဲ လေးငါးကောင်။ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လူကို ချေးတုံးကြီး လို့များ ထင်နေသလား။

ဖျတ်ခနဲ လက်နဲ့ခါချလိုက်မိပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်တုန်းမှာ ရှေ့တည့်တည့်ကသစ်သားတံခါးမကြီးပေါ် ‘ချပ်’ ခနဲ အသံကြားလိုက်ရပြီး ခြောက်လက်မ သုံးလက်မလောက် အလင်းတန်း ကလေးပေါလာတယ်။ ခြောင်းပြီး ကြည့်တဲ့ လူကြည့်ပေါက်ကလေးပါလား။ နောက် - ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာကြီးတိုးကပ်လိုက်တဲ့ အတွက် လင်းနေရာက မှောင်သွားတဲ့သဘော။ မျက်လုံးအစုံ။ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ မျက်လုံး သေးသေးလေးတစ်စုံ။ သိတာပေါ့။ မျောက်အိုကြီး မျက်လုံး။ နဖူးကြောရှုံ့ရှုံ့ကြီးတွေ ကြားထဲကမျက်လုံး။

“(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံချင်သလားဟေ့”

ငှက်ဆိုးထိုးသံ အသံပြဲပြဲကြီး ထွက်လာပြီးနောက်၊ ချပ်ခနဲ လူချောင်းကြည့်ပေါက်လေး ပိတ်သွားပါတယ်။

(၅)တိုက်မှာနေရတုန်းကလို့ “ကိုဒါသေ...ကိုဒါသေရဲ့” “မပဒါရေ... မပဒါရဲ့” ဆိုတဲ့အသံတွေလဲ မကြားရတော့။ ဦးလေးဦးရှုတင်ရဲ့ “မုန့်ဆီကြော် ... မုန့်ဆီကြော် ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ မုန့်ဆီကြော် ” ကိုလဲ နားမဆင်ရတော့။ ဘာဂျာကိုစိုးမြင့်ကြီး ရဲ့ “မြို့ပြရဲ့အရိပ်ဟာလဲ... မအေးမြပါလားလေ...” ဆိုတဲ့ ခြေဆင်း လေးနဲ့စလိုက်တဲ့ ‘မြို့ပြနိဒါန်း’ သီချင်းသံနဲ့လဲ နဲနဲလေးမှ ဆက်စပ်ခွင့်မရတော့။

အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေရွာနေတာကို အာရုံသိက လှမ်းမြင်နေတယ်။ (၅)တိုက်ရှေ့က လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မိန်းမဆောင်တွေဘက်ဆီက ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့အကိုင်းအခက်တွေ ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းနေတာကိုတောင် လှမ်းမြင်နေတယ်။ အမိုးပေါ်မှာ မိုးစက်သံတွေက တဖျောက်ဖျောက်မို့လား။ မိုးရွာခါနီးမွေးထူထူရှိတဲ့လူတွေ ပိုယားလာသလို၊ အပြင်မှာ မိုးရွာ နေချိန် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ပိုအေးလာတာခံစားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေသင်းနဲ့ပါတဲ့ မိုးဦးလေးတွေ တဝကြီးဂျူပစ်လိုက်ချင်ပြန်တယ်။ အထဲမှာ ချေးနံ့နဲ့ သေးနံ့တွေဟာ ဝေါက်ပြန်တဲ့နည်းနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ပြီး ကဗျာဆရာကို တိုက်ခိုက်နေ ကြတယ်။ အဆိုတုံးက ‘လောက်’ တွေပဲ။

ချေးထဲမှာ ပျော်ရမယ့်လောက်တွေက အခုတော့ ချေးထဲမှာသာမက သေးစီးကြောင်းအတိုင်း ချီတက်လာပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ဆီတက်တက်လာကြတယ်။ တက်လာလိုက် ခါချလိုက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကိုကြာကြာထိုင်နေလို့မရပါဘူး။ ပထမရက်တွေတုန်းက စိတ်တိုလာလွန်းလို့ ထွက်လာတဲ့အကောင်တွေကို အကုန်နင်းချေပစ်ဖို့ လုပ်သေးတယ်။ ခြေထောက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးမှ “ဪ - သူတို့လဲ အသက်နဲ့သတ္တဝါတွေပဲလေ၊ ငါ့ကိုယ်ကြီးကိုက ရေလဲမချိုးရ သန့်ရှင်းရေးလဲမလုပ်ရနဲ့၊ ဒီလောက်ပုပ်ဟောင်နေတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ထိုင်စရာတောင် မြေကွက်လပ်ချောက်ချောက်မရှိအောင် သေးရည်တွေအိုင်ထွန်းနေတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ လူကိုယ်တိုင် ချေးတုံးကြီးတုံးလိုဖြစ်နေပြီထင်တယ် - အဲဒီတော့ ဒီအကောင်တွေက ချေးတုံးမှတ်ပြီး တက်ကြတာ ထိုးကြဆိတ်ကြ ကိုက်ကြ ဖွဲကြတာနေမှာ...။ ငါသတ်လိုက်ရင် သေရာမှာပဲ။ ဒီလောက်ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ ဘဝကြီးမှာ ထပ်ပြီး အကုသိုလ်မယူသင့်ပါဘူး။ သူတို့လဲ တရက်ရှင်ခွင့်ရရင် တရက်ရှင်ချင်မှာပဲ” လို့ သနားသွားမိပြီး သတ်ပစ်ရေးအစီအစဉ်ကို အချိန်မီ ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်မိပြန်တယ်။

ခက်တာက ကိုယ်ကမသတ်တော့လဲ သူတို့က ပိုပိုပြီးများများလာတယ်။ ဘယ်တော့မှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ရတယ်မရှိပါဘူး။ အိပ်ချင်လွန်လွန်းလို့ ဒေါင့်ကွေးလေးမှာ မှီပြီးအိပ်လိုက်ရင် စစ်ခနဲ စစ်ခနဲဖြစ်ပြီး လန့်လန့်နိုးလာရတာချည်းပါပဲ။ မျက်စေ့ကိုပွတ်၊ မှောင်ပျူကြားထဲမှာ စစ်ကနဲနေရာ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ရင် မောင်မင်းကြီး သားတို့က ထိုးနေ နှက်နေ ကိုက်နေပြီ။ ဖြူဝါဒါအရောင် တုံတုံ တုံတုံခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ လက်မဝက်လောက်သာရှိတဲ့ ဒီအကောင်လေးတွေရဲ့ ခေါင်းဖျားမှာ မဲမဲလေးရှိတယ်။ နှုတ်သီးဖျားဖြစ်လိမ့်မယ်။ သတ္တဗေဒအခေါ်ကတော့ စုတ်ခွက်လို့ခေါ်မလား၊ ဘာခေါ်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ထိုးတာ ကိုက်တာကတော့ အဲဒီမဲမဲလေးနဲ့ပဲ။ အင်းဆက်ဗေဒပညာရှင် ကိမိလဗေဒပညာရှင်တွေကတော့ အင်းဆက်တွေ ပိုးမွှားငယ်တွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းလေ့လာဖူးကြမှာပဲ။ အဲဒီထဲ ‘လောက်’ ကိုလေ့လာတဲ့ ‘လောက်’ ပညာရှင်ရှိသလား မရှိကူးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိမိလဗေဒပညာရှင်မဟုတ်ပဲ ‘လောက်’ ကို ဘဝအရ စိတ်ဝင်စားနေရပြီ။ သူတို့ကို ဘယ်လို ကာကွယ်ရမလဲ။ ခက်တာက အသေလဲသတ်မပစ်ရက်ပြန်။ အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ သူ့အသက်ကို သူ့ရှင်သန်ချင်ကြမှာပဲလို့လဲ စာနာနေမိပြန်တယ်။

အရေးအကြီးဆုံးက အိပ်မယ်ဆိုရင် အရင်နေရာပြင်ရတာပဲ။ (၆)တိုက်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာတော့ တနေ့တခါပဲကိစ္စပြီးတဲ့ ချေးယိုခြင်းအမှုနဲ့ တနေ့မှလေးခါလောက်ပဲပေါက်တဲ့သေးဟာ တော်တော်ကို စုပုံအိုင်ထွန်းလာပြီး နေစရာခြောက်ခြောက်မရှိတော့တဲ့အထိ ဖြစ်လာတာပဲ။ နေလဲမဝင်ရ လေကောင်းလေသန့်လဲမဝင်ရပဲ အမြိတ်ထားခြင်းခံရတော့ အမြဲစွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းဟောင်စော် ပုပ်အုံ့ဖြစ်နေတဲ့အပြင်၊

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အခန်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ချေးရည်ပြည့်ဝဖျော်ရည်အဆင့် သေးရည်အိုင်ဟာ ဘယ်တော့မှမခမ်းနိုင် အိုင်လေးသဖွယ်ဖြစ်ပြီး တနေ့တခြား ပိုပိုကြီးလာတယ်။ ဝင်ကာစက သံပုံလေးအဆင့်ဟာလဲ တဖြေးဖြေး ပြိုအိကျလာပြီး သေးအိုင်နဲ့တဆက်တစပ်တည်းသော ပထဝီဝင်ဒေသဖြစ်လာတယ်။ အခန်း(၆)ရဲ့ မညီမညာ သမံတလင်းက ဒယ်အိုးပြားသဏ္ဍာန် အလယ်နံနံချိုင့်နေတော့ သံတိုင်တံခါးနားက ဒေါင့်စွန်းပိုင်းဟာ နှိုင်းယှဉ် ချက်အရ နံနံမောက်သယောင် ဖြစ်နေတယ်။ သေးချေးငွေ့စိမ့်ပျံ့နေတဲ့ ဒီမိုးမိုးဒေါင့် သမံတလင်းပေါ်မှာ တရား ထိုင်သလိုထိုင်။ ထွက်သက်ဝင်သက်သတိပဋ္ဌာန်တော့ မကပ်နိုင်သေးဘဲ၊ တစ်ကနေနှစ်ထောင်အထိ စိတ်က ရေကြည့် ဆိုကြည့်။ နှစ်ထောင်ပြည့်တော့ထ။ ဖင်ထိုင်ထားရာနေရာလေးက ကိုယ်တွင်း အပူငွေ့နဲ့ ခပ် ခြောက်ခြောက်လေးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီနားတဆက်တည်း ဖင်တထိုင်စာဆက်ပြီးထိုင်။ တစ်ကနေနှစ်ထောင် အထိ ထပ်ရေ။ ထ။ သုံးခါလောက်လုပ်လိုက်တော့ နံရံကို ကျောမှိုပြီး ငှူးခေါင်းလေးထောင် လဲလျောင်းစရာနေရာ ခြောက်ခြောက်ကလေး ယာယီပိုင်ဆိုင်ပြီ။ အိပ်တော့ အိပ်တော့။ တခါတခါ သတိပဋ္ဌာန်မှတ်၊ တခါတခါ စိတ်နဲ့ ကဗျာစပ်။ ငါရှားသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ လေဖြတ်သွားလို့မဖြစ်ဖူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပိုင်ပြီး သံခဲတင်၊ စိတ်ဓာတ် အရေးကြီးတယ်နော်လို့သတိပေးရင်း လောက်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရပြန်တယ်။

အိပ်ရာနီးရင် ထပြီးခုန်။ လက်တွေ့ဆန့်ကြည့်၊ ခေါင်းကိုလှည့်ကြည့်၊ အာရုံတွေကိုဖော်ကြည့်၊ ပြင်ပ လောကကြီးကို စိတ်ပန်းချီအရောင်သွင်းကြည့်။ ငါ့ကြောင့် သူများတွေဒုက္ခမရောက်ကြပါစေနဲ့။ ဒီထောင်ထဲကို ဆွဲအသွင်းမခံရပါစေနဲ့။ ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်ဆိုတဲ့နာမယ်၊ အလကားကောင်ဆိုတဲ့နာမယ် မရပါစေနဲ့ ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာအကြိမ်ကြိမ်ရွတ်။ ဝင်ရက်ရှိရင် ထွက်ရက်ရှိရမှာပေါ့ဆိုတာ ယုံကြည်ရင်း၊ အမှောင်ရှိရင် အလင်းရှိရမှာပေါ့ဆိုတာယုံကြည်ရင်း အားမာန်သွင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ လေဖြတ်ချင်သလိုလို၊ ထုံသလိုလို၊ ကိုက်သလိုလို၊ ကျန်းမာရေးရေချိန်တွေ မြန်လာသလိုလို၊ အားတွေ ဝင်လာသလိုလိုရှိလာပြန်တယ်။ အံ့ဩစရာ။

တယောက်ထဲ လောက်တွေကြား အနေကြာလာတော့ သူတို့ကိုသတ်မစစ်ဘဲ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ ကာကွယ်ရေးစီမံချက်ကိုတော့ စနစ်တကျချနိုင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြည့်အဝရာနန်းပြည့်တော့ မကာကွယ်နိုင်။ အိပ်တဲ့အခါ ဖင်ထဲမဝင်ဖို့ ငယ်ပါပေါ်အထိ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဖို့ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ပက်လက်အနေအထားအတိုင်း ငှူးထောင်ထားရင်း လဲလျောင်းခြင်းအမှုကို ပြုရတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ရပ်ဝန်းဒေသကို လက်ဝါးအကာအကွယ် သတိရှိရှိချထားပေးရမယ်။ နံရံဘက်စောင်းအိပ်ရင် နောက်ပိုင်းလုံခြုံရေးအခက်အခဲရှိတယ်။ နောက်ဖေးသွားပြီးရင် သုတ်စရာဘာမှရှိတမဟုတ်။ ဒီအတိုင်းပဲထား ရတော့ နောက်ပိုင်းကလဲ ‘လောက်’ ကြိုက်ရပ်ဝန်း ဖြစ်နေနိုင်ပြီ။

ညနေပိုင်းလာတဲ့ထမင်းပုံစံမှာ ဟင်းအဖြစ်ချင်ပေါင်ရေကျဟင်းတခါလာတုန်းက ချင်ပေါင်ရိုးတုတ်တုတ် တချောင်းပါလာဖူးပါတယ်။ ချင်ပေါင်းစည်းချည်တဲ့နီးကြိုးတပိုင်းဖြတ်တခုပါလာဖူးတယ်။ အသားလေး ဆယ်ထား ပြီး နံရံမှာထောင်၊ ကိစ္စပြီးတဲ့အခါ သုတ်စရာတုတ်ချောင်းလုပ်ကြည့်ဖူးတယ်။ နှစ်ရက်ပဲသုံးရတယ်။ ဆက်သုံးလို့မရတော့။ ရများရပြီးမလားလို့သေးရည်ထဲထည့်စိမ့်ပြီး နံရံကပ်ထောင်ထားကြည့်တာ ပျော့ဖတ်ဖတ် ဖြစ်သွားပြီး သုံးမရတော့။ နောက်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နောက်ဖေးသွားပြီး နေလိုက်ရတော့တယ်။ သံတိုင်တံခါးနဲ့ သစ်သားတံခါးကြား သုံးပေလောက်ရှေ့ထွက်နေရာမှာ ရေအိုးသေးသေးလေးတလုံးတော့ရှိပါရဲ့ ရေက အပြည့် ထည့်မထား။ သောက်စရာ ဒန်ခွက်ပိန်ပိန်လေးလဲ ရေအိုးထဲထည့်ပေးထားပါရဲ့။ ရေအိုးဖုံး မပါ။ သောက်စရာက ဖင်ကပ်ရေ။ အဲဒီရေနဲ့ ဖင်ဆေးပစ်လို့ မဖြစ်။

လောက်တွေကောက်ကောက်ပြီး အဲဒီရေ့ထွက် ကွက်လပ်ထဲပစ်ပစ်ကြည့်ပေမယ့် နောက်ဖက်ဒေါင့်က သံပုံဟောင်း ချိုင့်ခွက်နေရာမှာ တဖောက်ဖောက်နဲ့ ဆက်လက်အဆက်မပြတ်ဖောက်ဖွားလာနေတဲ့ လောက်

ကောင်တွေက မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။ ကြာတော့ သောက်ရေးအိုးပေါ်အထိ တလွှားလွှားတက်လာနေတဲ့ လောက် တွေသာ တိုးလာနိုင်ဖွယ်ရှိတဲ့အတွက် ရှေ့လှမ်းလှမ်းပစ်နေတဲ့ အစီအစဉ်ကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရတော့တယ်။

လောက်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေပြောကြဆိုကြ သုံးနှုံးခိုင်းနှိုင်းကြတာတွေကိုလဲ လက်တွေ့နဲ့ ယှဉ် ပြီး ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်မိနေတယ်။ “ချေးထဲကလောက် ချေးထဲပျော်” တဲ့။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ပျော်နေလိုက်ကြတာ တဖောက်ဖောက်နဲ့။ ဒါပေမယ့် ချေးထဲမက လူပေါ်ထိအောင် တက်တက်လာတာ၊ ခြေထောက်ကိုက် လက်ကိုက် ပေါင်ကိုက် ကိုက်လာကြတာကတော့ တော်တော်အခံရခက်တယ်။ လောက်ကိုက်ခံရတယ်ပြောရင် ယုံချင်မှ တော့ ယုံကြမယ်။ ဒီမှာကတော့ တကယ့်ကိုက်လက်တွေ့။ ပေါင်နဲ့လက်မှာ လောက်ရဲ့စုတ်ခွက်ထိပ်ဖျားလေးတွေနဲ့ အထိုးခံထားရတဲ့နေရာက ချေးရည်သေးရည်ငွေ့တွေနဲ့ပါ အငွေ့ရှိကံခံထားရလို့လားမပြောတတ် အနာတွေ တောင်ဖြစ်လာတယ်။

ရိုးရိုးသားသားပဲ ဝန်ခံပုံမယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာတွေနဲ့တင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံခဲတင် မာန်တင်းနေရတာမဟုတ်။ မကြာမကြာ သတိပဋ္ဌာန်လေးကပ်ပြီး တရားထိုင်ကြည့် ရင်း ပျံ့လွင့်နေတဲ့စိတ်တွေကို အားယူကြိုးစား ဆွဲချုပ်ကြည့်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကြားထဲက ကဗျာရိပ်တွေဝင်လာရင် ကဗျာစပ်ကြည့်ပါတယ်။ စိတ်နဲ့ဖွဲ့၊ စိတ်နဲ့သီ၏။ စိတ်နဲ့ရွတ်၊ စိတ်နဲ့မှတ်။ အားလုံးပေါင်းဆုံမိသွားလို့လားတော့ မသိ။ နဲ့နဲ့တော့ခံနိုင်ရည် ရှိလာသလိုလို ခံစားရလာတယ်။

“အသားထဲက လောက်ထွက်” တဲ့။ “သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်” တဲ့။ ဗမာလူမျိုးတွေရဲ့ ဆိုရိုးစကား တွေလေ။ သစ္စာဖောက်ကို ‘လောက်’ နဲ့ နှိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လောက်တကောင်ကြောင့် လောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ လက်တွေ့ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တက်လာနေတဲ့လောက်တကောင်ကို ကြည့်ရင်း စကားပြောတတ်တဲ့လူ ‘လောက်’ တကောင်ရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ခါးခါးသည်းသည်း ပြန်ပြန်သတိရနေတယ်။ ရွှေကိုး ရဲ့မျက်နှာ၊ လောက်ရဲ့မျက်နှာ၊ မျောက်အိုကြီးရဲ့မျက်နှာ...။ အဲဒီမျက်နှာတွေအားလုံးကို ဖုံးလွှမ်းပစ်ပြီး ပီပီသသ ကြီးပေါ်လာတာကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းဆိုတဲ့ သူရဲ့မျက်နှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရူးနေပြီလို့မထင်ပါနဲ့။ မဆီ မဆိုင်ဗျာလို့လဲ မပြောပါနဲ့။ တကယ်ကို ကျွန်တော်မြင်မြင်နေမိတဲ့ မျက်နှာတွေထဲမှာ ဗိုလ်နေဝင်းမျက်နှာကြီးလဲ ပါပါတယ်။

တရက်တော့ သစ်သားတံခါးကြီး ခိုင်းခနဲဆွဲပွင့်သွားတယ်။

အလင်းရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝမြင်ရလို့ ထိုင်နေရာကနေ ဝမ်းပန်းတသာ အပြင်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်မယ် ပြင်တော့ ဝင်လာတာက မျောက်အိုကြီးလေ။ ထုံးစံအတိုင်း လှောင်သလိုလို အပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးနဲ့ပေါ့။ မျက်နှာရှုံ့ တွာ တွကြီးကို အံ့ဩသလိုပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် တမင်အတင်းဖန်တီးယူလိုက်ပြီး လက်တဖက်က နှာခေါင်းကြီးကိုပိတ်ရင်း...

“အော် ... မင်း မအေးဘူးလား။ မိုးတွင်းကြီးကွာ၊ သူများများအေးလွန်းလို့ အနွေးထည်တောင်ထပ်ဝတ် နေရပြီ။ မင်းမှာ အကုန်ချွတ်လို့ကွာ ... အံ့ပါရဲ့ ... အံ့ပါရဲ့” တဲ့။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘကြီးလောက်အသက်အရွယ်ရှိတဲ့သူ့ကို “မအေးလိုးကြီး” လို့ ကော်ဆဲပစ်လိုက်ချင် စိတ်ကိုမနဲကြီးအောင့်ပြီး သူ့ကိုခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

“အမလေး... ဟိုဘက်နဲ့နဲ့လှည့်ပါ။ မင်းက တမင်ဧည့်ပြနေသလိုပဲ။ ငါက မင်းအသက်မှရှိသေးရဲ့လားလို့ပါ

... ဟား ဟား”

တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပြီး ပြန်သွားတယ်။ ဒေါသတွေက တလိပ်လိပ်လိုက်တက်လာတယ်။ နာရီဝက်ကျော် ကျော်လောက်ကြာတော့ တံခါးကြီးရိုင်းခနဲ ပွင့်သွားပြန်တယ်။ ဝင်လာတာက “ထမင်းထိုး” “ဖိုးနီတောင်” ပါ။ ထုံးစံအတိုင်းနာခေါင်းကြီးကို ပိတ်လို့။ သူကတော့ ကျွန်တော့်အခန်း တနေ့နှစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်ရတဲ့သူပါ။ မနက် ‘ထမင်းထိုး’ ချိန် ထမင်းပန်းကန်လာပေးတခေါက်၊ ညနေ ‘ထမင်းထိုး’ ချိန် ထမင်းပန်းကန်လာပေးတခေါက်၊ ပေါင်းနှစ်ခေါက် မရောက်ရောက်အောင် လာရသူပါ။

“ရော - ရော ကနေ့အသားစားနေ... ကြက်သားတဲ့ဗျ... ရှားရှားပါးပါး ထမင်းပန်းကန် ဒန်ပန်းကန်ပြားကို သံတံခါးအောက်ကနေ ထိုးသွင်းပေးလာတယ်။ လုံးတီးထမင်းပုံလေးပေါ်မှာ ကြက်ခြေထောက်ကြီးတချောင်း။ တကယ်က ကြက်ပေါင်တပေါင်ဖြစ်ရမှာ။ ပုံစံအပြည့်ကျွေးရမှာက တပတ်မှာ အသားစားတနပ်။ တနပ်အတွက် အသား(၄)အောင်စ။ (၁၆) အောင်စတပေါင်ဆိုတော့ (၄)အောင်စဟာ (၇)ကျပ်သားလောက်ရှိရမှာ။ ပေါင်ရင်း ကနေမဟုတ်ပေမယ့် ဒူးဆစ်အထက် အသားတော်ရှိတော့ပါရမှာ။ အခုတော့ တကယ်ကို ခြေထောက်တချောင်း သာသာ။ အသားက ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ် ပါတယ်ဆိုရုံလေး”

(၅)တိုက်တုန်းကလိုသာဆိုရင် “မအေးလိုးတွေ ပုံစံတောင်မတရားခိုးတယ်။ ဒီလိုခြေထောက်ရိုးကြီး လာ ပေးရသလားကွ” လို့ ဆဲမိမှာအမှန်။ အခုလဲ ပါးစပ်က ဆဲမိတော့မလိုဖြစ်သွားပြီးမှ တစုံတခုကို သတိရသွားမိပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကြက်ရိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာ။

ဖိုးနီတောင် သစ်သားတံခါးကြီးကို ရိုင်းခနဲဆွဲပိတ်သွားတာတောင် သတိမထားမိလိုက်။ ကြက်ရိုးကြီးကို အားပါးတရခုပြီး မနပ်တနပ်ချက်ထားတဲ့အတွက် အပေါ်ကမာတောင့်ကပ်နေတဲ့အရေပြားထူထူကြီးကို ဂရုတစိုက် ဖွဲ့ယူစားသောက်နေမိတယ်။

လူစိတ်များဘယ်လောက်ခက်သလဲ။ အရင်က အခုလို မကျက်တကျက်ချက်ထားရင် တော်တော်ဒေါသ ဖြစ်မိပေမယ့် အခုတော့ အခုလိုချက်တာကိုတောင် ကျေနပ်မိသလိုလိုဖြစ်လိုက်သေး။ နူးနူးနပ်နပ် ဖြစ်နေရင် အခက်။ ထမင်းတဆုပ် ဟင်းတဆုပ်နဲ့ ကြက်ရိုးကြီးကိုပြောင်စင်သွားအောင်စုပ်ယူစားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ခြေ ထောက်ရိုးမာမာကြီးသာ ကျန်တော့တယ်။ အဓိကအသုံးချစရာ ရေရှည်အသုံးချစရာကြီးတခုတော့ရပြီ။

နောက်ဖေးသွားပြီးရင် သုတ်စရာတုတ်ချောင်းကြီးတခုတော့ရပြီ။ ကြက်ခြေထောက်ရိုးတုတ်ချောင်း။ သုံးပြီး သေးရည်ထဲထည့်ဆေး၊ ပြီးရင် နံရံထောင်ထား၊ ရိုရိုသေသေသုံးရင် အနဲဆုံးဆယ့်လေးငါးရက်လောက်တော့ အသာကလေးပေါ့။ ချဉ်ပေါင်ရိုးလို ပျော့ခွေအိဖတ်သွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

လောက်တွေတင်ပါးအထိ အထိုးအကိုက်ခံရစက ဘောင်းဘီတိုလေးတထည်လောက်များ ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားခွင့်ကျန်သေးရင် တော်တော်ကောင်းမှာပဲလို့စဉ်းစားမိပြီး အဲဒီစဉ်းစားမိမှုကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြည့်ဝခွင့် မပေါ်လာ။ နောက်ဖေးသွားပြီး သုတ်စရာတုတ်ချောင်းလေးတခုလောက်ရှိရင်ကောင်းမှာပဲဆိုတာကတော့ အခု ပြည့်စုံသွားပြီ။ ယာယီပြည့်စုံသွားပြီ။ “လူတို့ကြံ ထရံတောင် ချေးသုတ်ခနောင်းဖြစ်” ဆိုတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားခဲ့ရပူးတဲ့ပြင်လုံးစကားဟာ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။ အခုတော့ “ လူတို့ကြံ ကြက်ခြေထောက်တောင် ချေးသုတ်တံဖြစ် ” သွားရပြီမဟုတ်လား။

ထမင်းစားပြီးတော့ သံတိုင်ကြားကနေလက်လျှိုပြီး ရေလေးတခွက် ခပ်သောက်မိတယ်။ ရေကလဲ များ များမရှိ။ များများရှိလဲ များများမသောက်ရဲ။ များများသောက်ရင် များများပေါက်မိပေလိမ့်မယ်။ များများ ပေါက်မိရင် ‘မဟာနံတာအိုင်ကြီး’ ချောင်းပေါက်သွားနိုင်တယ်။ တလှုပ်လှုပ်နဲ့လာရတာတောင် ရင်ဘတ်ပေါ် အထိ ရောက်ရောက်လာတတ်တဲ့ ‘လောက်’ ကောင်တွေဟာ ချောင်းပေါက်သွားလို့ကတော့ ဆယ်ဆ မကမြန်

တဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့ ပိုမိုဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်။ ကျောတခင်းစာအတွက် တစ်နှစ်သုံးလေးအရေအတွက် ခြောက်ထောင်နဲ့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နေရာကလေးတခု ဖန်တီးနိုင်တော့မှာမဟုတ်။

“ထိမှု၊ သိမှု ဤနှစ်ခု၊ ကြပ်ကြပ်သတိပြု” တဲ့။ သဲဒင်းဂူဆရာတော်ကြီးကတော့ ဝိပဿနာတရားတော်ကို လောကုတ္တရာလမ်းစဉ်ဘက်ကနေ တင်ပြသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ‘ထိမှု’လဲ ထိမှန်း၊ သိမှုဘက်ကနေ သိသိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကုတ္တရာမဟုတ်တဲ့ လောကီလမ်းကနေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ထိရင်၊ ထိတာကို သိပြီး နာပါတယ်။ နှလုံးသားထဲအထိ နာပါတယ်။ အရိုးထဲအထိနာပါတယ်။ တရားမရနိုင်သေးဘူးလို့ ပြောချင်လဲ ပြောပါစေ။

လောက်ကိုက်ထားရာကနေဖြစ်လာတဲ့ အနာတွေကိုကြည့်ရင်း ‘လောက်ကောင်’ရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ပြေးပြေးမြင်ပါတယ်။ လောက်တွေကိုလဲ သေသေချာချာကြည့်မိပါတယ်။ မျောက်အိုကြီးရဲ့အသံကိုလဲ ပြန်ပြန် ကြားနေမိပါတယ်။ ရွှေကျီးရဲ့မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းကိုလဲ ‘သိမှု’ တရားက ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေပါတယ်။ အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာတော့ ဗိုလ်နေဝင်းရဲ့မျက်နှာကြီးက လွမ်းလွမ်းသွားပါတယ်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

လောက်ကောင်တွေလဲတွေ့ခဲ့ဖူး၊ လောက်ကိုက်တာလဲခံရဖူးပြီး လောက်ကိုက်ဒဏ်ရာတွေ ကိုယ်မှာ ပျောက်ကာ နှလုံးသားထဲလောက်သာ ကျန်တော့ပေမယ့် “ခြောက်တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလားဟေ့” ဆိုတဲ့ အသံကိုတော့ အကြောင်းဆိုတိုင်း ပြန်ပြန်သတိရနေမိပါတယ်။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

ထောင်စွဲတိုများ (၁၁)

(၁၀) ဘုတ်၊ (၁၄)ယောက်

ဝင်းတင့်ထွန်း

(၁)

“ ထိုင် ”

ဘုတ်ကိုင်ရဲ့အသံ။

တဘုတ်လုံး ထိုင်လိုက်ကြရတယ်။

“ ဖိနပ်ချုပ် (၁၀)ဘုတ် (၁၄)ယောက် ”

မိန်းဂျေးလ် ရုံးခန်းလေးထဲကနေ တာဝန်ကျထောင်မှူးဆိုသူက မျက်နှာထားအောက်သိုးသိုးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ကျနော်တို့ဘုတ်ကိုင် ကိုတင်သိန်းက မတ်တပ်ရပ်ပုံစံအနေအထားပြည့်နဲ့ သတင်းပို့အပြီး လာလတ္တံ့သောအမိန့်သံ ကို စောင့်လင့်နေတယ်။ ထောင်မှူးနားက တန်းစီးက စာရွက်ပုံစံကြီးပေါ် စာရင်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်ရေးသွင်းလိုက်ရင်း သွားဆိုပြီးပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ...

“ ထ - ထွက် ” ဆိုတဲ့ ဘုတ်ကိုင်ရဲ့အသံနဲ့အတူ၊ (၁၀)ဘုတ်စာရင်းဝင်ဘုတ်သားအားလုံး ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြရပြီး၊ အလုပ်ကြီးဝင်း ဂိတ်ပေါက်ဆီ ဦးတည်တန်းစီထွက်လာကြရတယ်။ ကျနော်တို့ ဘုတ် ရှေ့မှာလဲ တဘုတ်ပြီးတဘုတ် အခုလိုပဲ တန်းစီ ထိုင်ထစာရင်းပေးထွက်ခွာကြရသလို၊ ကျနော်တို့ နောက်မှာလဲ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာဘုတ်အလိုက် အလုပ်ကြီးကျအကျဉ်းသားတွေက အစီအရီ။ ဆွမ်းကြီးခံထွက်ကြရတဲ့ လူတန်း ကြီးနဲ့ပဲ တူသလိုလို၊ သမဝါယမဆိုင် တန်းစီတိုးစားလုပ်နေကြတဲ့ လူတန်းကြီးနဲ့ပဲ တူသယောင်ယောင်။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာတော့ ချွေးတပ်အခွံခံထားရတဲ့ ချွေးတပ်သားတန်းကြီးဟာ မလုပ်ချင်ပါတဲ့နဲ့ အတင်းလုပ်နေရ တဲ့အလုပ်ခွင်ဆီ တရွေ့ရွေ့သွားနေရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ပိုပြီး တူနေတယ်။ အသက်အရွယ်တွေက မျိုးစုံပါသလို အသား အရောင်မျိုးစုံ ပုံစံမျိုးစုံ အမှုပေါင်းစုံ ဘဝပေါင်းစုံ ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးမကွဲမပြားတူညီနေတာကတော့ ထောင်ချ ခံထားရပြီးသား ထောင်ကျအကျဉ်းသား ထောင်သားဆိုတာပါပဲ။ ထောင်ချပြီးတာနဲ့၊ ထောင်ကျအကျဉ်းသား ဖြစ်ပြီးတာနဲ့အများတကားအများစုကြီးဟာ အလုပ်ကြီးတာဝန် အချခံကြရပါတယ်။ သာမန်အကျဉ်းသားများ ကတော့ အလုပ်ကြီးချခံရတာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား သိပ်မဖြစ်ကြပေမဲ့ တချို့ဆို အလုပ်ကြီးချထားခံစာရင်းဝင် ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ ဝမ်းတောင်သာကြသေးပေမဲ့၊ ကျနော်တို့ကတော့ တစက်ကလေးမှ ဝမ်းမသာကြပါ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဝမ်းသာရမှာလဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ...။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် နိုင်ငံရေးပုဒ်မနဲ့ထောင်ချခံရတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား ဆိုရင် ဘီကလပ်စ် ပေးရတယ်။ သီးသန့်နိုင်ငံရေးသမားအခွင့်အရေး ပေးရတယ်။ အခုတော့ ...ဒီ ခွေးမျိုးမဆလ စစ်အစိုးရက တမင်သက်သက်ယုတ်မာပြီးကျနော်တို့အပေါ် အစီအစဉ်ရှိရှိနိနိမ်ပြီး သာမန်အကျဉ်းသားတွေနဲ့ တန်းတူဖြစ်အောင် အလုပ်ကြီးချထားပေးမှန်းသိနေရတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဝမ်းသာရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ပြောလိုက် သေး။ ထောင်ထဲရောက်ရင် ထောင်သားပဲ ရှိတယ်။ အားလုံးထောင်သားပဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘာကောင်ကြီး ညာကောင်ကြီးဆိုတာတွေ ဗူးဝမှာချွတ်ထားခဲ့၊ ဒီထဲမှာ ဘာကောင်ဆိုတာမှမလိုချင်ဘူး ... တဲ့။ သာမန်ရာဇဝတ်မှုနဲ့အကျဉ်းသားတွေကတော့၊ အလုပ်ကြီးချထားခံရပြီးပြီဆိုတော့... (ကွာ) ရမယ်၊ (ကွာ)ရ ရင် ထောင်ကျလျော့ရက်တိုးပြီး ရနိုင်မယ်၊ မြန်မြန်လွတ်ဖို့အခွင့်အရေးရနိုင်တယ်လို့မြင်ကြပြီး ကျနော်တို့လိုတော့

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ဘယ်မှာခံစားနာကျင်မှု ရှိကြပါ့မလဲ။ (ကွာ) ဆိုတာက ထောင်တွင်းဝေါဟာရတစ်ခုပေါ့။ ကွာတားလီးဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကနေ လာတာနေမှာပေါ့။ ကွာတားလီးဆိုတာ လေးပုံတပုံကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား။ တနှစ်မှာ - (၁၂)လ၊ (၁၂)လရဲ့လေးပုံတပုံဟာ (၃)လပေါ့။ အလုပ်ကြီးကျ အကျဉ်းသားအဖို့၊ အဲဒီလို(၃)လပြည့်တိုင်း တကွာရတယ်။ တနှစ်ဆိုရင် လေးကွာ ရတယ်။ ကွာကိုထပ်ပြီး အဆင့်ခွဲထားလိုက်သေးတယ်။ (က) ကြီးကွာတဲ့၊ (ခ)ခွေး ကွာတဲ့၊ (ဂ)ငယ် ကွာတဲ့၊ (က)ကြီးကွာ ဆိုတာက ပထမတန်းစားပေါ့။ တကွာကို ရက်(၄၀)ကျော် ကြီးများတောင် လျော့ရက်ပေးသတဲ့။ တနှစ်လေးကွာ ဆိုတော့ တနှစ်လျော့ရက်ကချည်း ရက်ပေါင်း(၁၆၀)ကျော်၊ (၁၇၀)ကျော်။ နှစ်ဝက်နီးပါးပေါ့။ (ခ)ခွေးကွာက တကွာ ရက်(၃၀)ကျော်၊ (ဂ)ငယ်ကွာက (၂၈)ရက် ဆိုလားပဲ။ အဲဒါပေမဲ့ ချုပ်ထားတာက ကွာတွေ ဘယ်လောက်ရလို့ လျော့ရက်တွေ ဘယ်လောက်များများ၊ အားလုံးခြုံလိုက်ရင် သုံးပုံတပုံကိုထက်တော့ မပိုစေရ ...တဲ့။ ဆိုလိုတာက ထောင်သုံးနှစ်အချိန်ခံစားရရင် အများဆုံး လျော့ရက်ဟာ တနှစ်ပဲရမယ်။ (၂)နှစ်ထက်နည်းပြီးတော့တော့၊ ထောင်ကထွက်ခွင့်မရနိုင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး ပြစ်ဒဏ်(၂)နှစ်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ တခုတော့ ရှိပါတယ်။ အလုပ်ကြီးထဲသွားနေရတာက အဆောင်မှာ နေရတာထက်တော့ နည်းနည်းတွင် ပိုကျယ်သယောင်ယောင် လွတ်လပ်သယောင်ယောင် ခံစားရတယ်။ ကျနော် တို့ကို နံနိမ်ပြီး ဘာနိုင်ငံရေးသမားမှ မရှိဘူး၊ အားလုံးထောင်သားပဲလို့ ကြေးကြော်သတ်မှတ်ထားပေမဲ့၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က မသိသောအသိအမှတ်ပြုပြီး ခေါ်ဝေါ်နေရတာကတော့ “ ၅/ည ”တွေ ...တဲ့။ ၅/ည ... အုပ်တဲ့။ ခေါ်လဲခေါ်စရာပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက ကျနော်တို့အမှုတွဲတူ အုပ်စုတူ ထောင်ချခံလိုက်ရသူတွေကချည်း အယောက်(၅၀)ကျော်ကြီး များတောင် ရှိပါတယ်။ အဆောင်မှာရောက်တော့ အခန်းတွေ ခွဲပြီးနေရာချထားသလို၊ အလုပ်ကြီးမှာလဲ နေရာခွဲ ပြီးချထားတယ်။ တချို့က အလုပ်ကြီးယက်ကန်းမှာ၊ တချို့က လက်သမားမှာ၊ ကျနော်တို့ကတော့ ဖိနပ်ချုပ်ဆို တာမှာ...။

အလုပ်ကြီးယက်ကန်း၊ လက်သမား၊ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ဌာန၊ အလုပ်ရုံချင်းတူတာတောင်၊ မနက်တန်းစီ ပြီးထွက်ရတဲ့အခါမှာတော့ ဘုတ်ဆိုတာချင်းက တူပြန်တာမဟုတ်။ သူ့ဘုတ်နဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဘုတ်နဲ့ကိုယ် ထွက်ကြရ တာ။ တချို့ဘုတ်က ဆယ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိတာရှိသလို၊ တချို့က ဆယ်လေးငါးယောက်၊ တချို့ဘုတ်က အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် စသဖြင့် စသဖြင့် ရှိတယ်။ အခုကျနော်တို့ဘုတ်ဟာ (၁၄)ယောက်ရှိတယ်။ နံပတ် (၁၀)မြောက် ဘုတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထောင်တွင်းစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်အရ ဘုတ်ကိုင်လုပ်သူက တရား ဝင် အဝင်အထွက်သတင်းပို့ရတော့၊ “ အလုပ်ကြီး၊ ဖိနပ်ချုပ်၊ ၁၀ ဘုတ်-၁၄ ယောက်”

ဘုတ်ကိုင်က ကိုတင်သိန်း။ သူက ကျနော်တို့လို ၅ည မဟုတ်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျလာသူ၊ ထောင်သက် တောင်တော်တော်လေး ရနေပြီ။ လူက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် မဲမဲခြောက်ခြောက်၊ လူသတ်သမားရုပ် နဲ့လေးမှမထွက်။ မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့၊ တောကျောင်းဆရာ ဂိုက်မျိုးပေါက်နေတယ်။ သူ့အပြောကတော့ မခံနိုင်လွန်းလို့ ဒေါသအလျောက် လူသတ်မှုကျူးလွန်လာရတာပါ ... တဲ့။ ဟုတ်လောက်စရာ ရှိပါတယ်။ ဘုတ်ကိုင်သာ လုပ်နေ ရပေမဲ့ တခြားဘုတ်ကိုင်တွေလို သခင်အားရ - ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်မျိုး လုပ်တာမရှိရ။ ဖိနပ်ချုပ်ရုံထဲမှာလဲ သူဟာ ဖိနပ်ချုပ်ကျွမ်းကျင်သူ ဖိနပ်ချုပ်ဆရာ။ “ ကိုယ့်လူတို့ပြဿနာမတက်အောင်၊ ကျနော်အပေါ်လဲ ပုံမကျအောင်၊ လည်သလိုသာကြည့်နေကြဗျာ ခင်ဗျားတို့ဟာ ပညာတတ်တွေပဲ ...” လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြီး၊ တချို့ကိစ္စ မသိယောင်မမြင်ယောင် ဆောင်ပေးတယ်။ ချွန်တာ ချက်တာတွေ မလုပ်။

အလုပ်ကြီးကျ ထောင်သားအုပ် ထောင်သားတန်းကြီးက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်အုပ်ကြီး တရွေ့ရွေ့သွားနေ တာနဲ့လဲ ကြိုကြိုဖန်ဖန်တူနေသယောင် ထင်မိပြန်တယ်။ ကြည့်လေ ... လက်တွေက ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးတွေကို

ကိုယ်စီကိုင်လို့။ အသွေးအရောင်တွေကလဲ မွဲမွဲခြောက်ခြောက်နဲ့။ အပြင်မှာဘယ်လောက်အသားဖြူဖြူ၊ ဒီထဲမှာ ရောက်လာရင် နဂါးအဖြူရောင်အသားဟာလဲ ဖြူဖြူခြောက်ခြောက်ပဲဖြစ်သွားရတာ တရုတ်ဘိန်းစားအသား ဖြစ် သွားရပါတယ်။ အစကမမှ ခပ်မဲမဲဆိုရင်တော့ ဂေါ်ရင်ဂျီ အသားအရောင် ပေါက်လာရပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ စိုစိုပြေ ပြေမရှိပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း အလိုအလျောက် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေပါ မှိန်သွားရသလိုပဲ။ ရေကြောင့်၊ အစား အသောက်ကြောင့်၊ နေရထိုင်ရမှုတွေကြောင့်တင်မက၊ နိစ္စဓူဝ အဆဲအဆို အဆူအဝေါက် အကြိမ်းအမောင်းတွေ ကြောင့်ရော၊ တမင်သက်သက် နံနိုမ်ဆက်ဆံခံနေရမှုတွေကြောင့်ပါ။ အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းကြောင်းတွေ ကြောင့် အားလုံးအားလုံးသော အကျဉ်းသားထောင်သားတိုင်းလောက်ဟာ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ မွဲခြောက် ခြောက်ဖြစ်နေရတာချည်းပဲလို့ ထင်မိပါတယ်။ လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးတွေထဲမှာ လူတိုင်းလိုလို ပါကြ တာက ပလတ်စတစ်ကော်ဇာလုံလေးတွေပါ။ ရေမှုတ်ကြီးကြီးနဲ့ ရေသုံးမှုတ်စာလောက်ဆုံမယ့်အရွယ်တူ ပလတ်စတစ်ကော်ဇာလုံလေးတွေပါ။ ဘာလို့ အရွယ်တူလို့ပြောရသလဲ ဆိုရင်...အပြင်ကထောင်ဝင်စာလာတွေ့ သူကထောင်အနီးက ထောင်သားများအတွက်ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးဝယ်ပေး သင့်သလဲလို့ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးဝယ်ပေးမယ်ဆိုရင်၊ မရှိမဖြစ်ပစ္စည်းအဖြစ်ပြောပြီး၊ ထိုးပေးလိုက်မယ့်ပစ္စည်း နံပတ်တစ်ဟာ ဒီဇလုံလေးမျိုးတွေပဲဖြစ်မယ့်အပြင် အရွယ်ကလဲ ဒီအရွယ်လေးတွေချည်းပဲဖြစ်တာကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်အရောင်သာကွာမယ်၊ အရွယ်ကတော့ အတူတူချည်းဖြစ်ပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပလတ် စတစ်ကော်ဇာလုံလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ချည်းဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ ပလတ်စတစ်ကော်ဇာလုံလေးကို ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲတောင် မထည့်၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းထောင့်ကွေးလေးမှာ အပေါက်လေးဖောက်ပြီး ကြိုးလျှိုချည် နှောင်ထားပြီး၊ ပခုံးမှာလွယ်ထားကြသူတွေလဲ ရှိပါတယ်။ သေနတ်လွယ်ထားသလိုမျိုး၊ လွယ်အိတ် လွယ်ထား သလိုမျိုးပေါ့။ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် လူရဲ့မျက်နှာသာ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရရင် ရှိမယ်၊ လူတွေရဲ့ကိုယ်ပေါ်က ရောင်စုံ ကော်ဇာလုံလေးတွေရယ်၊ လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်ရောင်စုံလေးတွေရယ်ကတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါ လိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့သပိတ်လို၊ အလုပ်ကြီးကျ ထောင်သားအကျဉ်းသားနဲ့ ပလတ်စတစ်ကော်ဇာလုံဟာ ခွဲမရနိုင် တဲ့ အရေးကြီးပစ္စည်းတခုဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်ကို ဒီပလတ်စတစ်ကော်ဇာလုံလေးတွေကလဲ အင်းစိန် နရသိန် ကြီးထဲမှာတော့ အသုံးဝင်လှပါတယ်။ ကြည့်လေ ... ဒီကော်ဇာလုံဟာ ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းစားဖို့ဇလုံ။ ရေချိုးချိန်ကျတော့ကော...၊ ရေချိုးဖို့ရေခပ်စရာခွက်ဟာ ဒီကော်ဇာလုံခွက်လေးပဲပေါ့။ ကိုယ်ခွက်ကိုယ်ယူသွားပြီး ရေချိုးရတာ။ ရေကန်ဘာယာက ခပ်-တခွက် လို့တိုင်ပေးသံနဲ့အညီ၊ ခပ်ခွင့်ရတဲ့ရေတခွက်ဟာ ဒီဇလုံလေးခွက် ကလေးပဲပေါ့။ ခွက်ကြီးကြီးနဲ့သွားခပ်လို့၊ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဇလုံဟာ လယ်သမားတွေရဲ့(၄၆)ပေါင်ကိုက်၊ သမာဓိတင်းတောင်းလိုပဲ။ အင်းစိန်နရသိန်အကျဉ်းသားတွေရဲ့စံကိုက်စံတော်ဝင်ရေခွက်လဲပဲ ဖြစ်တယ်။ အဆောင်မှာဆိုရင် ဒီလိုကော်ဇာလုံခွက်နဲ့ အများဆုံးရေချိုးခွင့်ရတာ (၁၀)ခွက်ပဲ။ တခါတခါရေရှားတဲ့အခါ သင်္ကြန်လိုအခါမျိုးမှာဆိုရင် ဒီလိုကော်ဇာလုံခွက်နဲ့ (၆)ခွက်နဲ့အပြီးချိုးရတာတောင် ရှိသေး။

ရေရှားတဲ့အခါ (၆)ခွက်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်နှယ်သင်္ကြန်ကြီးလိုအချိန် (၆)ခွက်ဆိုတာကတော့ ... တယ်လို့လဲလို့ နားရှုပ်မသွားပါနဲ့။ သင်္ကြန်ဆိုတာ အပြင်မှာသာ အပြင်လောကသားတွေအတွက်သာ ရေ သဘင်ပွဲတော်၊ ရေကစားပွဲ။ ထောင်ထဲမှာက အပြင်ကလူတွေ ရေအသုံးများချိန်ဖြစ်လို့ရေအနည်းဆုံးပဲလာ တဲ့အချိန်၊ ရေချိုးခွင့် ခွက်ရေအနည်းဆုံးပဲ ချိုးရချိန်လေ။ ဒီကော်ဇာလုံခွက်ရဲ့နောက်ထပ်အသုံးဝင်၊ လက်တွေ့ အသုံးချတန်ဖိုးကြီးတမျိုးကတော့ညကျရင် အိပ်ရာဝင်ရင် ခေါင်းအုံးပေါ့။ ဇလုံလေးကိုမှောက်ပြီး၊ ပုဆိုးစုတ် ဒါမှမဟုတ် အင်္ကျီလေးနဲ့ပတ်ပြီးချထားအသုံးပြုလိုက်ရင် ခေါင်းအုံးအဖြစ်အသုံးတော်ခံရတော့တာပေါ့။

ကော်ဇာလုံခွက်ရောင်စုံ ကြပ်ကြပ်အိတ်မျိုးစုံရောင်စုံနဲ့ အလုပ်ကြီးကျ အကျဉ်းသားတန်းကြီးဟာ အလုပ်

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုင်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ကြီးဝင်းထံရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကိုယ့်အလုပ်ရုံဌာနရှိရာဘက်ဆီ ကိုယ်ချိုးပြီးဝင်လာကြရတယ်။ ကိုယ့်ဘုတ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ ယက်ကန်း၊ လက်သမား၊ ပန်းပဲတို့က ဘယ်ဖက်၊ ဖိနပ်ချုပ်၊ စာအုပ်ချုပ်တို့က ညာဖက်ဆိုတော့ အကျဉ်းသားတန်း အကျဉ်းသားအုပ်ကြီးကို (၂)ပိုင်းခွဲပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ လမ်းမကြီးခြားထားတဲ့ ဟိုဖက်ရပ်ကွက်နဲ့ သည်ဖက်ရပ်ကွက်လေးလို ဖြစ်သွားတယ်။

ယက်ကန်းဘုတ်ကတွေဖြစ်တဲ့ အကိုကြီးကိုလှရွှေ၊ ဦးလေးဗိုလ်စိုးတင့်၊ ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးဖေတင်၊ ကိုဖြိုးထိန် စတဲ့ကျနော်တို့ ၅/ည ညီနောင်တအုပ်က ဘယ်ဖက်ခြမ်းဆီ ချိုးဝင်သွားတာ လှမ်းမြင်ရတယ်။

ကျနော်တို့ဖိနပ်ချုပ် (၁၀)ဘုတ်က (၁၄)ယောက်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ တန်းစီးကိုတင်သိန်း တယောက်ကလွဲလို့ကျန်(၁၃)ယောက်လုံးဟာ နိုင်ငံရေးမှုတွေချည်း။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး ၅/ည တွေချည်းတော့ မဟုတ်။ ကရင်ကြီးစောရှက်ဖနဲ့ ကိုစိုးထွတ်တို့က ၁၇/၁ တွေ ...။ ကျနော်အပါအဝင် ဗိုလ်ဇင်ကော့၊ ငသိုင်းချောင်းစိုးဝင်း၊ ပလောင်အောင်စန်း၊ ကိုမောင်မောင်တိတ်၊ ကိုဌေးအောင်(ဇင်လင်း)၊အဘဦးဘဦး၊ ဦးထွန်းမြင့်၊ ဦးကျော်မြင့်၊ ဦးမြစိန်၊ ဦးအောင်ကြည်တို့ကတော့ ၅/ည တွေ။

(၂)

ဖိနပ်ချုပ်ရုံက ရုံကြီး(၂)ရုံ ။

ကျနော်တို့က တကယ်ဖိနပ်ချုပ်စက်တွေပါရှိတဲ့ ပထမရုံကြီးထဲဝင်လိုက်ချိန်မှာ၊ လူကြီးတွေဖြစ်တဲ့ အဘဦးဘဦး၊ ဦးထွန်းမြင့်၊ ဦးမြစိန်၊ ဦးကျော်မြင့်၊ ဦးအောင်ကြည်တို့တတွေက သားရေပြားချပ်ကြီးတွေပဲထားတဲ့ ဒုတိယရုံထဲ အလျှိုအလျှို ဝင်သွားကြတယ်။

ကိုစိုးထွတ်ကြီးက ရုံထဲရောက်တာနဲ့သူ့ဖိနပ်ချုပ်စက်ကြီးဘေးချိတ်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လက်နှစ်ဖက်လုံးမရှိတော့တဲ့သူ့ရဲ့ပုစွန်ဆီသွေးရောင် အင်္ကျီစုတ်ကြီးကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခြင်းအမှုပြုနေပြီ။ အလုပ်ဝင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းအပြည့်နဲ့ပေါ့ ။ သူ့အင်္ကျီကြီးရဲ့မူလအရောင်က ပုစွန်သွေးရောင်ဖြစ်ပေမဲ့၊ စက်ဆီတွေအလိမ်းလိမ်း၊ ချေးညှော်တွေအထပ်ထပ်နဲ့ဆိုတော့ သရက်ထည်ပန်းရိုက်ဆင်လိုလို အကွက်ကွက်အပြောက်ပြောက်ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။

မှတ်ဆိတ်မွှေးတွေ ပါးသိုင်းမွှေးတွေနဲ့အပြင် ဆံပင်ကလဲ ဖွာလံကျအောင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးရဲ့ဒီဇိုင်းဟာ တကယ့်စက်ဆရာကြီးပုံပေါက်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်ကရထားမှန်းမသိရတဲ့ သူ့ရဲ့ဆေးတံတိုဝါးရိုးတပ်ကြီးထဲ ဆေးမှုန့်တွေဖြည့်ပြီး၊ မီးတို့ပြီး သူ့စက်ကြီးနောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း တဖွာပြီးတဖွာ အားရပါးရ ဖွာတော်မူနေတယ်။

ဗိုလ်ဇင်ကော့က ကိုတင်သိန်းစားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ တူတွေနဲ့ ဖိနပ်ရိုက်သံတွေကို သွားယူလာပြီး ကျနော်တို့ကိုဝေမျှပေးတယ်။

“ကိုယ့်လူတို့၊ ဟိုရှေ့ကဖိနပ်ပုံကို ဒီနေ့တနေ့လုံးအချိန်ဆွဲပြီး ထင်သလိုလည်သလိုရိုက်ပစ်လိုက်ကြဖို့ပဲ” ကျနော်တို့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ပေခုံသေးသေးလေးတွေတပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ရိုက်အလုပ်စားပွဲရှည်ကြီးတလုံး။ အဲဒီအပေါ်မှာ ခွာရိုက်ဖို့လိုနေသေးတဲ့ ဖိနပ်ပုံကြီးတပုံ။ သားရေရှူးဖိနပ်ပုံကြမ်းကြီးတွေ ...။

ကျနော်တို့က ကျနော်တို့လက်စွဲတော်ကြွပ်ကြွအိတ်ကလေးတွေ စုပုံထားရာ ဖိနပ်ရုံထောင့် ကွေးလေးနားထိုင်ပြီးစကားစမြည်ပြောဆိုနေကြရာက တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှဆွဲပြီးမှ ထလာခဲ့ကြတယ်။

“ ဒီဖိနပ်တွေက မအေးလုံးဝါဒါတွေ စီးဖို့လား မသိဘူး၊ အကုန်လုံး သံတွေချော်ပြီးသာ မသိမသာ ရိုက်ပစ်ဗျာ ...”

ငသိုင်းချောင်းစိုးဝင်းကြီးက လေသံတိုးတိုးနဲ့ပြောတယ်။ သူ့ပုံက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ သူ့အရပ်နဲ့အပြိုင် သူ့လည်တိုင်ကြီးကလဲ ခပ်ရှည်ရှည်။ ရှေ့ဆုံးကများ သူတန်းစီ ဘုတ်ထွက်ရတဲ့နေ့များဆိုရင်၊ မားမားမားမားနဲ့ သူ့ပုံနန်းသွင်ပြင်ဟာ အလှူခံထွက်အဖွဲ့ကြီးကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူလာရတဲ့ ဂေါပကလူကြီးဂိုက်မျိုး ပေါက်နေတယ်။ အလိုအခါမျိုးဆိုရင် ဗိုလ်ဇင်ကော့က သူ့သူငယ်ချင်းရဲဘော်ရဲဘက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း နောက်ကနေ တစ်ခွီးခွီးနဲ့ သဘောကျနေတတ်တယ်။ ဗိုလ်ဇင်ကော့က ရေကြည်သား။ ရေကြည်နဲ့ငသိုင်းချောင်းဆိုတာ တနယ်ထဲလိုလို တောင်ပြောလို့ရသလို ငယ်သူငယ်ချင်းလဲ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ...။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွေတုန်းကလဲ ကျောင်းသားသပိတ်ကိစ္စနဲ့ထောင်ထဲအတူတူရောက်ခဲ့ကြဖူးသူ ကံတူအကျိုးပေးတွေဖြစ်သလို၊ အခုလဲ နိုင်ငံရေး အမှုအတူတူနဲ့ထောင်ထဲအတူတူရောက်ခဲ့ပြန်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်က ဗိုလ်ဇင်ကော့ ရဲ့နာမည်ရင်းက တင်ဝင်း။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ကိုတင်ဝင်းလို့မခေါ်၊ နာမည်ရင်း ကိုတင်ဝင်းဆိုတာကိုတောင် တော်တော် များများကတော့ မေ့နေကြပြီ။ ဗိုလ်ဇင်ကော့အဖြစ်နဲ့ပဲ သိနေကြတာကြာပြီ။ ဒီလို ဗိုလ်ဇင်ကော့နာမည် တွင် လာရတာကလဲ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းက ရှိပြီးသား။ သူဟာ တကယ့်ဘောလုံးသမား၊ အားကစားသမား။ ပထမတန်းလက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားအထိတောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးဆိုလားပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဗမာပြည်ကိုလာပြီး ဘောလုံးနည်းပြဆရာ လာလုပ်ပေးသူက ရှုရှားက။ နာမည်က ဗိုလ်ဇင်ကော့လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီဘောလုံးနည်းပြကြီးနဲ့ မျက်နှာပေါက် မျက်နှာကျ တော်တော်လေးဆင်တဲ့၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဘော်လုံးသမား လဲဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို သူ့မိတ်ဆွေများက ဗိုလ်ဇင်ကော့ ဗိုလ်ဇင်ကော့လို့ ခေါ်ကြရာကနေ၊ ဗိုလ်ဇင်ကော့ နာမည် ရလာတာလို့ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဗိုလ်ဇင်ကော့နာမည်တွင်ခဲ့ရတာ သူ့အတွက်တော့ ငိုအားထက် ရီအား သန်စရာအဖြစ်မျိုးပဲပြောရမလား။ အကုသိုလ်ပြိုပင်ဖွေဖို့အရင်းအနှီးတခု ထပ်ပေးလိုက်ရတာလို့ပဲ ပြောရမလား မပြောတတ်။ ဗလားချီ အဆော်ခံလိုက်ရပြီးမှဒီနာမည်ဟာ ပိုမိုခိုင်မာအောင် ကင်မွန်းတပ်ပြီးသားဖြစ် သွားရတယ်။ အဖြစ်က ဒီလို။ ပထမဆုံးအကြိမ်ထောင်ထဲဝင်ရတော့ သူ့ကို ဗိုလ်ဇင်ကော့... ဗိုလ်ဇင်ကော့လို့လဲ တော်တော်များများက ခေါ်နေကြတာကြားထားပုံရတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအမျိုးယုတ်များက “ မအေလုံး... မင်းက ရှုရှားအမေခေါ်ချင်တဲ့ကောင်၊ ကွန်မြူနစ်စိတ်ပေါက်နေတဲ့ကောင်ပေါ့ ...ဟုတ်လား၊ နာမည်ကိုက ဗိုလ်ဇင်ကော့ဆို...ဟုတ်လား...” ဆိုပြီး ဘယ်ညာပေလိုက်ကြတာ ခံလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ဘောလုံးသမားမို့ခေါ်ကြတာပါဗျာ ... ဗိုလ်ဇင်ကော့ဆိုတာဘောလုံးသမားပါဗျာ ... ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တယောက်ရဲ့နာမည်မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... လို့ မနည်းကြီးရှင်းပြလိုက်ရတာတောင်၊ အရိုက်အနက်ခံရတဲ့ ဘေးကတော့ လုံးဝကင်းကင်းရှင်းရှင်း မလွတ်ခဲ့လို့ဆိုပါတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးများ ဗဟုသုတပြည့်စုံလိုက်ပုံ တော်လိုက်ပုံကတော့ အံ့ဖွယ်သုတပါပဲ။ သူတို့မသိတာ အပြစ်ကြိမ်န့်ရာတတ်တာက အရေးမကြီး။ ခံရသူအဖို့ ကတော့ တသက်မှတ်သားစရာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ... ဗိုလ်ဇင်ကော့ ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ပိုပိုပြီးခိုင်မာလာခဲ့ရရင်း၊ အမေပေးတဲ့ငယ်နာမည်ထက် ပိုပိုပြီးတွင်ကျယ်လာခဲ့ရသူ၊ အသိအမှတ်ပြုခံရသူဖြစ်လာတယ်။

နောက်တယောက်ကတော့ ပလောင်အောင်စန်း။ ကျနော်တို့ဘုတ်ထဲမှာတော့ အရပ်အပူခုံး။ တော်တော်ကိုသိသိသာသာ ပုလွန်းလှရှာသူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ပလောင်အောင်စန်းလို့ ခေါ်ကြပေမဲ့၊ တကယ်က သူဟာဗမာစစ်စစ်တယောက်။ တောခိုသွားရာမှာ ပလောင်ဒေသမှာပဲအနေကြာလာခဲ့ရသူမို့ ပလောင်အောင်စန်းလို့ နာမည်တွင်လာရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျနော်တို့ရဲ့ပဲခူးသား ကိုမောင်မောင်တိတ်ကြီးကိုတော့ အများက ကိုတိတ်၊ ကိုတိတ်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တရုတ်သွေးပါသူမို့ အသားအရောင်က ဖြူနေပေမဲ့၊ ဒီထဲမှာတော့ ဘယ်ကလာ ဖြူဝင်းကြည်စင်နေပါမလဲ။ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ပေါ့။ ကော်ကိုင်မျက်မှန်အနက်လေးနဲ့၊ ပါဝါတပ်မှန်က ဘဲဥပုံလေးနဲ့။ တကယ့်ကိုပညာတတ်

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

တယောက်ပုံ ထွက်နေတယ်။ သွားတာလာတာကတော့ ခပ်သွက်သွက်။ ထီခနဲဆို ကိုတိတ်ပါပြီလို့တောင် ပြောရမလား မပြောတတ်။ ဦးသန့်အရေးအခင်းတုန်းကလဲ ကိုတိတ်တို့ရှေ့က။ အခုလဲ ဟောဒီ ၅/ည အုပ်ကြီး ထဲမှာ စာရင်းဝင်အင်းဝင်ပါလာပြန်ပြီ။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့က နိုင်ငံရေးလောကမှာ ပြောစမှတ်တွင်နေတာ ရှိတယ်။ သူက စိတ်က ခပ်ထက်ထက်။ သူ့အမေက သူ့ကို ချစ်လိုက်ပုံကလဲ တုန်နေအောင်ကို ချစ်ရှာသတဲ့။ နာမည် တောင် ဘယ်တော့မှ အပြည့်မခေါ်။ အတိတ်က အတိတ်လို့ပဲ ခေါ်သတဲ့။ ဦးသန့်အရေးအခင်းမှုနဲ့ ကျောင်းသား ၁၀ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတော့၊ ကိုတိတ်ရဲ့ချစ်လှစွာသောအမေကြီးဟာ သားလေးအတိတ်အတွက် မျက်ရည်တွေ တဝဝဝေနဲ့၊ တပတ်မှ ထောင်ဝင်စာအပျက်မခံ မရောက်ရောက်အောင်လာရှာသတဲ့။ အချစ်ဆုံးသားအတွက် ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ ထောင်ဝင်စာပို့လို့ရတာလေးတွေ လာပို့ရင်း၊ သားမျက်နှာ လာလာကြည့်ရှာသတဲ့။ နေ့တိုင်း ထောင်ဝင်စာများလာတွေ့လို့ရမယ်ဆိုရင်၊ သူ့သားလေးကိုနေ့တိုင်းမြင်နိုင်ဖို့ ပဲခူးတောင် မပြန်။ ထောင် ပူးဝနဲ့နီးရာနေရာမှာပဲဖြစ်သလိုညအိပ်ပြီးတောင် နေ့တိုင်းထောင်ဝင်စာလာတွေ့နေမယ့်အမေမျိုး။ ပေးချင် တာတွေပေးပြီး၊ အကျဉ်းသားကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေရတဲ့ သားချစ်ကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်ရွှဲ အမြဲလိုလိုငိုတတ်ရှာသတဲ့။ စိတ်ခပ်ထက်ထက်ဖြစ်တဲ့ကိုတိတ်ကြီးက တနေ့တော့ “ အမေ ...ကျနော်ကို လာ လာတွေ့ပြီး အခုလို ငိုငိုနေရင် အမေမလာခဲ့နဲ့တော့...အမေငိုရင်၊ နောက်...ကျနော်ဆီ လာမတွေ့နဲ့တော့...” လို့ ပြောလိုက်မိသတဲ့။ အမေဟာ သားမျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်ပြီးခေါင်းကြီးကို ညှိတ်ပြရှာသတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ပဲ။ နောက်တပတ်ရောက်တော့လဲ အမေထောင်ဝင်စာအိတ်ဆွဲပြီး ရောက်လာခဲ့ပြန်သတဲ့။ ထောင်ဝင်စာအိတ် လေးဆွဲပြီး၊ ထုံးစံအတိုင်း သားမျက်နှာ တဝကြီးငေးကြည့်နေပြီး၊ ဒီတခါဒီလိုပြောရှာသတဲ့။ “ သား ... အတိတ်၊ အမေမငိုဘူးနော်...။ သား ...အတိတ်၊ အမေမငိုဘူးနော် ” လို့ဆိုနှင့် ကြေကွဲသံကြီးနဲ့ပြောရင်းက မျက်နှာပြင်ပေါ် မျက်ရည်လုံးကြီးတွေက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေရှာသတဲ့။ အမေမငိုဘူးနော်...လို့ အတင်းအား တင်းပြောနေရင်းက ရှိုက်သံကြီးက ထွက်နေရှာသတဲ့။ ရင်ထဲက ငိုနေတာကို ဘယ်လိုလုပ် ထိန်းနိုင်ရှာမှာတဲ့လဲ ကိုတိတ်ရယ် ...။ သား...အမေမငိုဘူးနော်လို့ သားကျေနပ်လောက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစားတုန်တုန်ရီရီ တဖွဖွ ပြောဆိုနေရင်းက၊ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့တွေ့တွေ့ စီးကျနေရှာတဲ့ မိခင်တယောက်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေ သူတိုင်း ရင်နင့်ခဲ့ကြရပါတယ်။ နောက်တခါ - သားဆီမလာရမှာစိုးလို့၊ သားက မလာခဲ့နဲ့တော့လို့ပြောမှာစိုးလို့၊ စိတ်ကြီးတဲ့သားက စိတ်ချပြီး နောင်ထွက်မတွေ့တော့မှာစိုးလို့ တကယ်ငိုချင်နေတာကို ကြိမ်ကြီးစားထိန်းချုပ် နေရင်းက ရင်ထဲကလိုက်တက်လာနေတဲ့ ငိုသံတဝက် ရှိုက်သံတဝက်ကြီးနဲ့ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့စီးကျ နေမှာတဲ့ ကိုတိတ်ရဲ့အမေပုံကို နှလုံးသားရှိသူတိုင်းက ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ပြောစမှတ် တွင် ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တယောက်ကတော့ ကျနော်တို့ရဲ့ကိုဋ္ဌေးအောင် (ဇင်လင်း) ကြီးပါ။ ဒီတခါက ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ ရသူတွေထဲမှာ ကိုဋ္ဌေးအောင်က နှစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ တယောက်က မော်တာဋ္ဌေးအောင်။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်၊ ဆိုဗီယက်ပစ္စည်းမှဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ အထူးသဖြင့်၊ လီနင်ရဲ့နဖူးကြီးနဲ့နဖူးရေ ခူးရေတော်တော်တူတဲ့နဖူးကြီးလဲရှိတဲ့ ကျနော်တို့ရဲ့ကိုဋ္ဌေးအောင်ကြီးကို လီနင် ဋ္ဌေး အောင်လို့ပဲ ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ သူက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လူကြီးဆန်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ထက်လဲ အသက်အရွယ်အားဖြင့်ကြီးသူ ဝါအားဖြင့်လဲ ကြီးသူပါ။ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရချိန်မှာ သမီးနှစ်ယောက်အဖေ။

ကျနော်တို့ကတော့ သူ့ကို သူ့ကွယ်ရာမှာ လီနင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ သူနဲ့ကျနော်ဟာ အဆောင်မှာ တခန်းတည်းလဲ အတူနေရရှိမက အိပ်တော့လဲ ဘေးချင်းကပ်၊ ဘေးချင်းကပ်ဆိုတာ တကယ်ကိုဘေးချင်းကပ်ပါ။

ပက်လက်လှန်အိပ်သာရုံ ကျောတခင်းစာ ရှားရှားပါးပါးနေရာလေးသာရတာမို့တယောက်နဲ့တယောက်ဟာ ထိဆက်နေတာပါ။ သူ့လိုပဲ ကျနော်ရဲ့ဘေးတဖက်မှာ ဘေးချင်းကပ်လာကျသူကတော့ တံ့တေးက ခရစ်ယာန် သင်းအုပ်ဆရာတော်ကြီးဆရာစောဒယ်နီယယ်ပါ။ ဆရာဒယ်ကြီးက ကရင်အမျိုးသားပါ။ သူ့ဖခိုင်းက ကေအင်ယူ ခေါင်းဆောင်ကြီးမန်းဘဇုံရဲ့တူမတောင် တော်တယ်လို့ထင်ပါတယ်။ သူက ကေအင်ယူနဲ့ပတ်သက်ပြီးပါလာတဲ့ ၁၇/၁-၂ ပါ။ တခါတရံ အပြင်ကစီမံချက်ကြောင့် “သာတီးဒီ” ဆိုတာတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သိမ်းကျူးပြီး ဝင်လာတဲ့အခါများမှာဆိုရင် ကျနော်တို့ရဲ့တကိုယ်စာနေရာလေးတွေပါ ထပ်ကျူးပေးလိုက်ရပြီး လီနင်ကြီးတို့ ဆရာဒယ်ကြီးတို့ဟာ ကျနော်ရဲ့ဘေးချင်းကပ် အဖြစ်ကနေ၊ ကျောချင်းကပ် ရင်ချင်းကပ်အဆင့်အထိတောင် ရောက်ရောက်သွားရပါသေးတယ်။ သာတီးဒီများ ချောကတော့ တချို့များ ချေးပုံးကြီးနဲ့သေးအိုးအနား ခေါင်း ဆိုက်အိပ်ရတော့တဲ့အထိဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကျနော်တို့ကမှ တတ်နိုင်သမျှ ပူးနိုင်သမျှ ပူးကပ်ကျူရန်မပေးဘူး ဆိုရင် သာတီးဒီများအဖြစ်ဟာတီကောင်တီထွေးကြီးတွေလို လုံးထွေးတွန့်လိမ်နေရုံမျှမက ဒုတန်းစီးလုပ်သူရဲ့ မဆန့်ဆန့်အောင် သားရေခါးပတ်တရမ်းရမ်းနဲ့ အတင်းရိုက်သွင်းပေးနေမှုကို မမြင်ရက်စရာကောင်းလောက် အောင် မြင်ကြားရပါလိမ့်မယ်။

လူသားစင်စစ်တွေကနေ တိရစ္ဆာန်ထက်အဖြစ်ဆိုးရတဲ့ဘဝကျရောက်နေရသူတွေကို လုံးခနဲ ခဲခနဲမျက်ဝါး ထင်ထင်မြင်တွေ့ရနိုင်တဲ့နေရာဟာ ထောင်လိုပဲ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။ ထောင်အာဏာပါးကွက်သားများ၊ ထောင်ခြေသည်းလက်သည်းများ ဆီမန်းမန်း ကြိမ်းဝါးလေ့ရှိတဲ့ “ထောင်ကွ၊ ဘာမှတ်သလဲ၊ မင်းအမေလင်အိမ် နေသလိုနေလို့မရဘူး၊ မနိုင် နိုင်အောင်ကိုင်မယ်၊ ထောင်က မနိုင်လို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရရယ် ... ပြန်ခေါ်သွားပါ တော့လို့ အစိုးရဆီပြန်ပို့ရတာထောင်သမိုင်းမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး” ဆိုတဲ့ လူမဆန်လွန်းလှတဲ့ အမြင်သဘောထားများနဲ့အညီ ရက်ရက်စက်စက်နိပ်ကွက်ပြတတ်တာ သမားရိုးကျ ဖြစ်နေသလို၊ “ထောင်မဆန့်တော့လို့ ထောင်ထဲထပ်မပို့ကြပါနဲ့တော့၊ ထပ်မထည့်ကြပါနဲ့တော့” လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ပြောကြဆိုကြလိမ့်မယ်မဟုတ်။ မဆန့်ဆန့်အောင် ထည့်ကြဖို့၊ တီထွေးကြီးလိုဖြစ်နေရုံမက ငယ်သိပ် ငချင်သိပ်ကနေ ငပြာရည်ပါ ထွက်ကျကျ မဆန့်ဆန့်အောင် ထည့်ပြဖို့ အတင်းရိုက်နှက် နင်းချေ ပြကြမယ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အခါတိုင်းကျနော်ဘေးချင်းကပ် ခရစ်ယာန်သင်းအုပ်ဆရာတော်ကြီးဆရာဒယ်နီယယ်ဟာ မေးကြောကြီးတွေထောင်နေအောင် အံ့ကြီးကိုတင်းတင်းကြိတ်နေတတ်သလို၊ ကျနော်ရဲ့ဘေးချင်းကပ်ကြီး ကိုဌေးအောင်ဟာလဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေကိုအဆက်မပြတ်ချရင်း မျက်မှောင်ကြီးကို ကြုတ်နေတတ်ပါတယ်။ လီနင်ကြီးနဲ့ ကျနော်ဟာ မကြာမကြာတာဝန်ကျတတ်တဲ့ ဟင်းချက်တာဝန်ခံရမယ့်နေ့များမှာလဲ အတူတူ။ အလှည့်ကျဟင်းချက်တာဝန်ကျတိုင်း၊ နှစ်ယောက်တတွဲကြွရရင် သူနဲ့ကျနော်ဟာ တတွဲတည်း။ မနက်စာက တော့ အများအားဖြင့် ပုံစံပဲဟင်းရှိပြီးသား။ စနစ်တကျတိုင်းတိတွက်ချက်စားရတဲ့ ဘုံရိက္ခာပါဆယ်ထုပ်လေးတွေ ထဲက သင့်လျော်ရာဟင်းတခုခုနဲ့တွဲဖက်စားလိုက်ကြရုံသာ ။

ပါဆယ်လာနိုင်သူဖြစ်စေ၊ မလာနိုင်သူဖြစ်စေ၊ ကျနော်တို့ ၅/ည အုပ် ဖိနပ်ချုပ်ဝင်အားလုံးဟာ ကိုယ့် မိသားစုဆီကထောင်ဝင်စာလာတွေ့လို့ ရလာခဲ့ကသမျှ ဘုံအဖြစ်အခန်းသိမ်းဆည်းစုစည်းထားပြီး အတူခွဲတမ်း ကျစားသောက်ကြပါတယ်။ ဒီဘုံရိက္ခာထုပ်လေးကို အသွားအပြန်အလှည့်ကျ ဆွဲပြီး ရတနာထုပ်ကြီး စောင့်ရှောက်နေရတာထက်မလျော့သောသတိပီရိယမျိုးနဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရပါတယ်။ ဒါဟာ ဘုံပစ္စည်းလေ။ ၊ အလုပ်ကြီးထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့လို့လဲမဖြစ်သလို၊ အဆောင်က အခန်းထဲမှာ ချန်ထားပစ်ခဲ့လို့လဲ လှုံ့ခြုံစိတ်ချရတာ မဟုတ်။ တဦးဦးကပေးသွားရင် အားလုံးဝတ်ကြောဆိုင်သွားနိုင်တယ်။ အပြင်မှာ အိမ်မှာ သူခိုးမိခံရတာက ထောင်ထဲမှာ ပါဆယ်ထုပ်အခိုးခံရတာလောက် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုမကြီးနိုင်။ ညနေစာဟာ အသားစားရက်ကလွဲလို့

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ထောင်ထဲမှာတော့ အဆိုးဆုံး။ ဝက်တောင်စားမှာ မဟုတ်တဲ့ဟင်း။ ဒီတော့ ဘုံရိက္ခာပါဆယ်ထုပ်ထဲက ဟင်း ကျွေးဟင်းရုံလေးများနဲ့မစားရက်မသောက်ရက်နေဖို့ညစာ တိုင်းတိချိန်ထားရတာလေးများနဲ့ဟင်းသီး ဟင်းရွက် လေးများအကြံအဖန်လုပ်ရှာဖွေပြီး ရံဖန်ရံခါဆေးလိပ်နဲ့ဝယ်ယူပြီး ရောနှောချက်ပြုတ်တဲ့ ချက်ဟင်းလေးတစ်ခုကို ပါအောင် လုပ်ရတယ်။ ဟင်းချက်စားရတယ်ဆိုလို့ လွယ်လွယ်ကူကူများတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ထောင်ထဲမှာ ထောင်ဥပဒေအရက ဟင်းချက်စားဖို့နေနေသာသာ မီးတောင်မွှေးခွင့်ရှိတာမဟုတ်။ ဒီကြားထဲက သိသာသိစေ မမြင်စေနည်းနဲ့ ခိုးဝှက်ပြီးချက်ပြုတ်ကြရတာ။ ထင်းအဖြစ်သုံးဖို့ သစ်တိုသစ်စ ရွှေဘော်စာအစ ၈၈၊ လက်သမား ဘုတ်တာဝန်ကျ အကြံအဖန်လုပ်သူနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဆေးလိပ်ပေး ဝယ်ထားရ သိမ်းဆည်းဝှက်သိုထားရတာ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကျတော့ကော...။ တောင်ယာဘုတ်ကျတဲ့သူဆီကဆေးလိပ်ပေးပြီး အကြံအဖန်လုပ်ဝယ်ထား ရတာ။ ဒါတောင် တရားဝင်ရောင်းလို့ဝယ်လို့ရတာမဟုတ်။ ရောင်းသူရောဝယ်သူပါ အကြီးအကျယ်ပြု ပြုသနာ အရှာခံရနိုင်ပြီး အပြင်မှာစက်လှေတစ်လုံးလုံးမှောင်ခိုမှုထက် ကြီးသွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုအကြံအဖန်လုပ်ပြီး ရအောင် ဝယ်ရရှာရမယ့်ကိစ္စမျိုးမှာတော့ ဗိုလ်ဇင်ကော့ကြီးဟာကျနေတဲ့ထဲမှာ အထက်မြက်ဆုံး။ ဝယ်တာမှာ အားကိုး ရသလို ရအောင်ကြံဖန်ရာမှာလဲ အစွမ်းအစကြီးမားပါပေတယ်။ ကျနေတဲ့ဖိနပ်ချုပ်ထဲမှာကို တောင်ယာ စိုက်ခင်းသေးသေးလေးတခု ရှိပါတယ်။ ဖိနပ်ချုပ်ရေကန်ဘာယာရဲ့ အပိုင်အစားရ ရေကန်ဘေးက သူကိုယ်တိုင် အကြံအဖန်လုပ် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ စိုက်ခင်းငယ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ ရာသီချိန်အလိုက် ချဉ်ပေါင်၊ မုန်ညင်း၊ ခရမ်းသီး၊ ငရုတ်သီး၊ ဟင်းနုနွယ်တွေ စိုက်ပျိုးထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ဒီလိုရေကန်လေးရဲ့ ရေကန်ဘာယာ ဖြစ်ဖို့ အပြင်ကမိသားစုကနေ သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးထောင်ပိုင် အာဏာပိုင်များကိုလှိုင်းဝင်ပြီးမှ အပိုင်အစား ရထားတာပါ။ လှိုင်းဝင်တယ်ဆိုတာ ကျေနပ်လောက်အောင် လာဘ်ထိုးလိုက်ရတာပါ။ ကျနေတဲ့ဖိနပ်ချုပ်ရဲ့ ရေကန်ဘာယာဟာ ဓားပြမှုနဲ့ ကျလာခဲ့တဲ့ ဓားပြကြီးတယောက်၊ ဓားပြဗိုလ်။ ရုပ်ကလဲ တကယ်ကို ဓားပြရုပ်။ အမြဲတန်း မှုန်တေတေ။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်ရေကန်ဘာယာ ခါးပိုက်နှိုက် ခရော့ဆိုတဲ့ကောင်လောက်တော့ သိပ် မိုက်မိုက်ရိုင်း မရှိလှ။ ခရော့ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ရေချိုးချိန်များဆိုရင် အလျားဝါးတရိုက်သာသာ အနံ့တလံ ကျော်ကျော်လောက်ရှိမယ့် လေးထောင့်ပုံ ရေကန်နုတ်ခမ်းပေါ်သားရေပြားခါးပတ်လက်ကရမ်းပြီး လှည့်ပတ်ပြေး နေတတ်ရင်း “ ခပ် တခွက် ... ခပ်တခွက် ” နဲ့အမိန့်ပေးအော်ဟစ်နေတတ်တယ်။ ခပ် ...ဆိုတဲ့အသံမထွက်မီ ရေတခွက်လောက်များ ယောင်မှားခပ်မိလို့ကတော့၊ ဖြန်းခနဲနေအောင် လက်က ခါးပတ်က ခါးပတ်စာကျွေး ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို ဆေးလိပ်နဲ့လှိုင်းဝင်ထားပြီးသားလူဆိုရင်တော့ ခပ်သွက်သွက်နှစ်ခွက်လောက် ဆင့် ချိုးပြီးသားဖြစ်နေရင်လဲ သူ့ခါးပတ်က မမြင်ယောင်ဆောင်သွားပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ဖိနပ်ချုပ်ရေကန်ခါးပြဗိုလ် ကတော့ ကျနေတဲ့အပေါ် ဒါလောက်အာဏာမပြုလှ။ ဗိုလ်ဇင်ကော့က ဒီဓားပြဗိုလ်နဲ့အကြောင်းအပေါင်း သင့်လှပြီး ဓားပြစိုက်ခင်းက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုတောင် ရအောင်ယူတတ်တယ်။ တခါတရံတောင်းယူလိုက်၊ တခါတရံ ဆေးလိပ်ပေးဝယ်လိုက်နဲ့ပေါ့။

ဗိုလ်ဇင်ကော့ရဲ့စည်းရုံးရေးနည်းနာကတော့ ဓားပြဗိုလ်ကို ဆေးကုပေးခြင်း။ ဓားပြဗိုလ်ရဲ့ဖင်မှာ သွေးစုနာ ကြီးပေါက်နေတာကို သွားခွဲပေးပြီး ပြီညစ်ပေးတာ အနာကိုဖန်ရေဆေးပေးတာတွေလုပ်ရင်း စည်းရုံးရေးဆင်း ထားလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဗိုလ်ဇင်ကော့ကြီး ဓားပြဗိုလ်ဆီသွားပြီး ဖင်ကသွေးစုနာကို ခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေတာမြင်ခဲ့ရ တဲ့ ကိုစိုးဝင်းကတော့ “ ဗိုလ်ဇင်ကော့တော့ အော်ပရေးရှင်းဝင်နေပြီ ” လို့ ဗိုလ်ဇင်ကော့မကြားအောင် ကျနော တို့ဆီလာပြီး နောက်စစ် ပြောတတ်တယ်။ ကျနောတို့မှာ ပြီးကြရတယ်။ အဲဒီလို အကြံအဖန်မျိုးစုံနဲ့ ရယူထား ကြရတဲ့ ရာသီအလိုက်ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးတွေကို ပါဆယ်ထုပ်ပါအိမ်ပို့ပေးလေးများနဲ့သင့်လျော်သလို ရော နှော့ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန် တနည်းအားဖြင့် ညနေစာချက်ဟင်းတခွက်ပါရေးတာဝန်ကိုတော့ အလှည့်ကျတတ်

...နှစ်ယောက်နှုန်းတာဝန်နဲ့ ဖန်တီးကြရတယ်။ အဲဒီလိုအခါတိုင်း ကျနော်နဲ့ လီနင်ကြီးဟာ အတွဲတတွဲ ဖြစ်ကြတယ်။

မနက်စာကို အလုပ်ကြီးမှာပဲ လွှေးကြရပေမဲ့ ညနေစာကတော့ အဆောင်ပြန်ရောက်မှစားကြရတယ်။ အဆောင်ပြန်ရောက် ထမင်းထိုးချိန် လက်စွဲတော်ကော်ဖီလုံခွက်ကိုယ်စီနဲ့တန်းစီ၊ လူစုံတဲ့အချိန်မှာ အဆောင်နဲ့ မနီးမဝေးက ညောင်ပင်ကြီးအောက် ဘုတ်သားအားလုံးလူစုံချိန်မှာတော့ ချက်ဟင်းလေးကို ဟင်းချက်တာဝန် ကျသူက တယောက်ချင်းဝေပေးရတယ်။ ကျနော်တို့ဟင်းချက်တာဝန်ကျတဲ့နေ့တိုင်း ကျနော်ဟင်းဝေရတဲ့အခါ တိုင်း၊ မလောက်မငန့် အားလုံးထက် အနဲဆုံးပဲရလေ့ရှိတာကတော့ ကျနော်နဲ့ကိုဌေးအောင်။ ကျနော်က ကိုယ်ဝေတဲ့အလှည့် သူများကိုပဲ သာသာထိုးထိုးဝေပေးလိုက်မိတော့ ကိုဌေးအောင်ပေမူ ကျနော်ကြောင့် အမြဲလိုလို နံနက်ပဲရသဖြစ်သွားရတာ စိတ်မကောင်း။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်၊ အားနာနာနဲ့ပဲ အမြဲလိုလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

(၃)

ကိုစိုးဝင်းအဆိုအတိုင်း ကနေ့ရိုက်ရမယ့် ခွဲတမ်းကျ ဖိနပ်ခွာတွေကို တယောက်တလက်စီ ခပ်သွက်သွက် ရိုက်လိုက်ကြတယ်။ သံတွေကတော့ ခွာတွေထဲ ကောက်လိမ်ပြီး ဝင်တာဝင်၊ ဖိနပ်အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကြား သံစလေးတွေ ငုတ်စိကျန်တာကျန်နဲ့ ဖြစ်သလိုတမင်ရိုက်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် စေတနာပါပါ ရိုက်ပေးနိုင်ပါလဲ။ ကျနော်တို့ကို ထောင်အာဏာပေးကွက်သားများက တမင်နံနိမ်ပြီး ညစ်ထားခိုင်းထားတာဖြစ်တော့ ကျနော်တို့ကလဲပြန်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ပညာပြရ ချောင်ခိုပြရ ထိုက်တန်သလိုတုံ့ပြန်ပြရတာ တရားတယ်လို့မြင်ပါတယ်။ ဒီဖိနပ်တွေဟာ ကျနော်တို့ကို ပြန်ကန်မယ့်ဖိနပ်တွေမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ။ ဒီဖိနပ်မျိုးတွေဟာ ကျနော်တို့ဘဝတူအကျဉ်းသားတွေစီးရမယ့်ဟာတွေ မဟုတ်တာသေချာသလို၊ သာမန်ပြည်သူများစီးရမယ့် ဖိနပ်အမျိုးအစားတွေမဟုတ်တာလဲ သေချာလှသပေ။

“ ကျနော်ရိုက်လိုက်တဲ့ ဒီဖိနပ်ကတော့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင် တပတ်လောက်စီးလိုက်မိတာနဲ့ ခြေထောက်သံစူးပြီး မေးခိုင်းပေးလေး ဘာလေးအဆစ်ရသွားနိုင်တယ် ”

ငသိုင်းချောင်းကြီးက သဘောကျစွာပြောရင်း ဟီးခနဲ အသံထွက်အောင်တောင် ရီလိုက်သေးတယ်။ အားလုံးပြီးမိကြတယ်။ တကယ်က ကျနော်တို့ရဲ့ဘော်များဟာ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိချင်သူတွေ၊ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားပြုမူဆက်ဆံချင်သူတွေဖြစ်ကြပါလျက် လက်တွေ့ခါးစည်းခံနေရတဲ့ဘဝတွေက ကျနော်တို့ကို ဒီလို မပြုချင် ပြုချင်အောင် တွန်းပို့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖိနပ်ခွာတွေဖြစ်သလို ရိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ အလုပ်ကြီးအတွင်းရာသီဥတုအခြေအနေကို အကင်းပါးပါး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ရာသီဥတု ကောင်းနေတယ်။ ဘယ်ဝါဒါဆိုထောင်မှူးဆိုမှောင်လာတာမရှိ။ စောစောပိုင်းက သူတို့ဖိနပ်ချုပ်စက်ကိုယ်စီနဲ့ တဂျိုးဂျိုးအလုပ်လုပ်နေကြတဲ့စောကြက်ဖကြီးနဲ့ ကိုစိုးထွတ်ကြီးတောင် ရေနှေးခိုးတည်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ကျနော်တို့လဲ လက်ထဲမှာ တူကြီးတွေကိုယ်စီကိုင်လို့ အလုပ်သမားကြီးတွေစတင်အပြည့်ပေါက်နေရာက တူတွေကိုစားပွဲပေါ် ပစ်ချထားလိုက်ကြတော့တယ်။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကဗျာတပုဒ်ကို သွားသတိရနေမိသေးတယ်။ ကဗျာက ကိုယဉ်မွန်ရဲ့ ကဗျာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

“ တူကြီးတကိုင်ကိုင်နဲ့ ...ကိုယ့်ကုလားထိုင် ကိုယ်ရိုက်နေပါရောလား ” ဆိုတဲ့ ကဗျာပါ ။ သိပ်ကိုလှပပြီး တိုတိုလေးနဲ့ထိမိလှတဲ့ ကဗျာလေးပါ ။ ကျနော်တို့အဖြစ်ကတော့ တူကြီးတကိုင်ကိုင်နဲ့ ကိုယ့်ကုလားထိုင်

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုင်တာ ခံရဖူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

ကိုယ်ရိုက်နေကြတာမဟုတ်။ သူများ ပိန်ရိုက်ပေးနေရတာ၊ သောက်မြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ရိုက်ပေးနေကြရတာ။
ဖိနှပ်ချုပ်ရုံလေးရဲ့အပြင်ဖက်ဘေးမှာ အဘဦးဘဦး တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ ဖျာတချပ်စာ
လောက်ပဲရှိမယ့် ကြံကြံဖန်ဖန်မြေနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ် အဘက မုန့်ညင်းခင်းလေးဖြစ်အောင် စိုက်နေရှာတာ
ဖြစ်တယ်။ သူ့မုန့်ညင်းပင်လေးတွေက အခုမှ အပင်ပေါက်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလေးတွေကို တထွာလောက်
ပဲရှိမယ့်သစ်စတိုလေးနဲ့ တကုပ်ကုပ်မြေဆွပေးနေတာမှန်း ကျနော်သိလိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသီးအရွက်စိမ်း
ဆို တခုမှသွင်းခွင့်မရှိတဲ့ ဒီလိုထောင်ထဲမှာ၊ ညနေစာဟင်းတခွက်ချက်တဲ့အခါ အင်မတန်လို့အပ်နေတဲ့ဟင်းရွက်
စိမ်းလေးရနိုင်ရေးအတွက် အဘဟာ အခုလိုတကုပ်ကုပ် အကြံအဖန်လုပ်စိုက်ပျိုးနေရှာတာ။ အဖွဲ့ကို ထောက်ပံ့
ပေးအပ်နိုင်ဖို့ စိုက်ပျိုးနေတာ။ ခိုးပြီး စိုက်ပျိုးနေရတာ။ ထောင်အာဏာပေးကွက်သားများ လျာအရိုးမရှိတိုင်း
အကြောင်းပြောဆိုတာကတော့ သားခိုးသားစိမ်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းကိုထောင်တွင်းတရားဝင်သွင်းခွင့်ပြု
လိုက်ရင် ဝမ်းရောဂါတို့ဘာတို့ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့၊ အကျဉ်းသားများကျန်းမာရေးအတွက် ပိတ်ပင်ကန့်သတ်ထား
ရတာဆိုပဲ။ တကယ်ကို ကျန်းမာရေးကို အလေးထားပေးတဲ့ပုံ၊ ဂရုတစိုက် စေတနာထားပေးနေတဲ့ပုံ။ တကယ်က
သူတို့ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတာကမှ တကယ်ကို ကျန်းမာရေးနဲ့တစက်ကလေးမှ မညီညွတ်။ တပတ်တခါပဲ စားရတဲ့
ပုံစံအသားကလဲ ဘယ်တော့မှ မကျက်။ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များခိုးလို့ကဲ့လို့ရအောင် ပုံစံပြည့်တယ်ထင်ရအောင်
တပွက်ဆူလောက်မှာပဲ အသားတုံးကြီး ကုန်းရုန်းဖောင်းကြနေတုန်း မကျက်တကျက်လောက်နဲ့ ပေးလိုက်ကျွေး
လိုက်တာမျိုးချည်း ဖြစ်တယ်။ ဆန်က အောက်စော်နံ့၊ ငပိက ပိုးထိုး။ ဟင်းရွက်ကို ရေလုံပြုတ်ကျွေးတဲ့အခါကျ
တော့ကော...။ ဟင်းရွက်ကို ရေတောင်စင်အောင်ဆေးဟန်မတူ၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် သဲနဲ့ရှုပ်ရှုပ်။ ချဉ်ပေါင်ဖြစ်ဖြစ်
ဟင်းနုနွယ်ဖြစ်ဖြစ် အမြစ်တောင်ပါလိုက်သေး၊ နှီးကြီးပြတ်နဲ့တီကောင်ပြတ်တောင် တခါတရံပါလိုက်သေး။ ဒါ
ကြောင့် အလုပ်ကြီးကျတွေတိုင်းက ညနေစာဟင်းလေးကို ကိုယ့် ဟာကိုယ် အကြံအဖန်လုပ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားနိုင်
ဖို့ ကြိုးစားကြရတာ။

အဘဦးဘဦးဟာ ဒီထဲမှာ ကျနော်တို့အုပ်စုထဲမှာ အသက်အရွယ်အကြီးဆုံးထားဝယ်သားကြီး။

သခင်ဗသိန်းတင်နဲ့တောင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သေးသလားမသိ။ တိုးတုန်းကတည်းက ကွန်မြူနစ်ကြီး။
ထောင်လဲကျခဲ့ဖူးတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဖဆပလခေတ်က ထောက်လှမ်းရေးက သူ့ကိုဖမ်းပြီး ခြေသလုံးမျဉ်းလုံးနဲ့
ကြိတ်စစ်ဆေးတာမျိုးတွေလဲ ခံခဲ့ရဖူးသူ။ အခုလဲ အသက်(၇၀)နီးမှ ပါလာရပြန်ပြီ။ အဘကို အသက်အရွယ်
အကြီးဆုံးမို့ ကျနော်တို့က စိုးရိမ်ပူပန်အားပေးစရာမလို၊ အဘကတောင် ကျနော်တို့ကို ပြန်လည်အားပေးနေ
လိုက်သေး၊ “ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့၊ ခံစရာရှိ ခံရဖို့ပဲ...” တဲ့။

ဒီအထဲမှာ အဘဦးဘဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိကျွမ်းခွင့်ရတာကတော့ ဦးဗလွန်းရွှေ ။ သူလဲ ထားဝယ်သား။
သူက သရက်ချောင်း လောင်းလုံဖက်က ဆီးတောဆိုတဲ့ ရွာလေးကတဲ့။ နိုင်ငံရေးမှ ၁၇/၁ နဲ့ပဲ ဝင်လာခဲ့ရပြီး
ထားဝယ်ထောင်ကနေ အင်းစိန်ထောင်ရောက်လာရတာ။ သရက်ချောင်းလောင်းလုံဖက်ကဆိုတော့ သူ့
မိသားစုက ထောင်ဝင်စာမလာနိုင်။ ထောင်ထဲမှာ အနေအထိုင်အစားအသောက် တော်တော်ကို ချိုင့်ရှာတယ်။
ကျနော်တို့ကအုပ်စုရှိပေမဲ့ သူ့ခမျာမရှိရှာ။ ကျနော်တို့ကလဲ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် ဘုံသဘောမျိုးနေထိုင် စား
သောက်နေကြရတာဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ခင်မင်လာတဲ့သူပဲဆိုပြီး ဘုံထဲကဟာ ထုတ်ကျွေးထုတ်ပေးလို့မရ။ ကျနော်
ကတော့ ညနေစာ ကျနော်ရတဲ့ခွဲတမ်းဟင်းလေးတဖွန်းစာယူပြီးရင် ဦးဗလွန်းရွှေကြီးကို လိုက်ပြီးရှာလေ့ရှိပြီး
ကျနော်ဟင်းလေးကို ခွဲခွဲကျွေးမိတယ်။ သူက ကျနော်မမြင်အောင် ခပ်ဝေးဝေးသွားနေတတ်ပေမဲ့ ကျနော်က
မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ခွဲပေးလေ့ရှိတယ်။ အစတော့ ကျနော်တို့ ဘုတ်သားတွေက ကောင်းကောင်းမသိ။
နောက်တော့ တော်တော်များများသိလာကြပြီး ဟင်းလေးဘာလေးချိုပြီးတဲ့အခါဆို သူ့ကိုလဲ ဘုံထဲကနေ ဟင်း

တဖွန်းတလေ ပေးလာကြပါတယ်။ ဦးပလွန်းရွှေကို အဘကတော့ သူတို့ ထားဝယ်လေ့နဲ့ပဲလား မပြောတတ်၊ “ ဘလောရေဘလောရေ ”နဲ့ ခေါ်တတ်တယ်။

တူလေးတွေချပြီး ပလောင်အောင်စန်းက အဘဦးဘဦးဆီသွားနေချိန်မှာ ကျနော်တို့ကိုတိတ်ကြီးက ဟင်းအိုးပုံးကိုင်ပြီး ရေကန်ဘက်ဆီ သွားနေပြီ။ ဒီနေ့ဟင်းချက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဟင်းရွက်ဆေးဖို့ ရေခပ်ဖို့ သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟင်းအိုးပုံးလို့ပြောရတာက ဟင်းချက်ဖို့အိုးအဖြစ်အသုံးပြုနေပေမဲ့ တကယ်က ကိုင်းလေးပါတပ်ထားတဲ့ပုံးတပုံး။ ရရာပုံးတပုံးကို အလုပ်ကြီးသံဖြူတက်ကပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များက ဟင်းအိုးအဖြစ် ရိုက်ပေးပြီး၊ ဆေးလိပ်နဲ့ ရောင်းပေးထားလို့၊ ကျနော်တို့ဘုတ်က ဝယ်သုံးနေရတဲ့ပုံး၊ ဟင်းအိုးအဖြစ် အသုံးပြုနေရတဲ့ ဟင်းအိုးပုံး။ တပ်သုံး ဟန်းကောချိုင့်လို့လို့ ဘာလို့လို့။

ကျနော်က ဦးလေးဦးမြစိန်ကြီးတို့လူကြီးတွေစခန်းချရာရာ ဖိနပ်ချုပ်သားရေ ဝိုဒေါင်ရုံကြီးဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်တယ်။ ကျနော်အရင်သွားနေတဲ့တာက ဗိုလ်ဇင်ကော့။

မျက်မှန်ကြီးလေးစင်းက တဝင်းဝင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့။ တခေါင်းလုံးပြုနေတဲ့ ဦးလေးဦးမြစိန်က သားရေပြားကြီးတချပ်ပေါ် ကုန်းကုန်းကြီးထိုင်ရင်း ခဲတံတချောင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ သားရေပြားကြီးတချပ်ကို အသင့်ပေးထားပြီး ဖိနပ်ပုံစံအောက်ခံချပ်နဲ့လိုက်ပြီး၊ ဖိနပ်အောက်ခံပြားလေးတွေအဖြစ် ဖြတ်လို့ရအောင် ခဲရာပေးနေရတာဖြစ်တယ်။ ဦးလေးဦးမြစိန်တာ မအူပင်က၊ ကျနော်တို့နဲ့တအုပ်စုတည်းသော ၅/ည အကျဉ်းသား။ အရင်က ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ မအူပင်ခရိုင်ကော်မတီဝင်ဟောင်းတဦး။ မြေပေါ်ပြန်ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှ ကျနော်တို့ကို ဖော်လိုက်တဲ့ ဖော်ကောင်ရဲ့ကောင်းမှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်လာရတာ။

ဦးလေးဦးအောင်ကြည်ကြီးကတော့ လက်ဖြစ်စာအုပ်သေးသေးလေးတအုပ်ရှေ့ချပြီး ခဲတံတိုလေးနဲ့ တစုံတခုကို သဲကြီးမဲကြီးရေးမှတ်နေတယ်။ ဟင်းချက်နည်းလား၊ ဆေးမြီးတိုနည်းလား ... တခုခုတော့ တခုခုပဲ ဖြစ်ပါမယ်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ထောင်ထဲရောက်မှ ဆေးမြီးတိုနည်း ဟင်းချက်နည်းတွေလိုက်မေးပြီး ရေးမှတ်နေတာ ခိုစရာလို့တော့မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ကိုယ်လို့ပဲ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဖိုးဝင်းကြီးကတော့ “ ဦးလေးက အပြင်ကျမှ အဲဒီတိုင်းတွေ အကုန်လိုက်ချက်စားကြည့်မလို့လား၊ ဒီမှာဝတ်သမျှ စားချင်တာတွေ အကုန်လိုက် မှတ်နေတာထင်တယ်” လို့ စတတ်တယ်။ ဦးလေးကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။ သူလဲ ခရိုင်ကော်မတီဝင် ဟောင်းကြီး တယောက်။ အခုလဲ ပါလာပြန်ရတာ။ မျက်မှန်ကြီးက တဝင်းဝင်းနဲ့။ စာမဖတ် စာမရေးတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ မျက်မှန်မတပ်။

အမြဲတမ်းမျက်မှန်တပ်ထားရုံမက၊ မျက်မှန်ကြီးကလဲ မှန်ဘီလူးနီးပါးအထူနဲ့၊ ဒါတောင်ကောင်းကောင်း ကြည့်ကြည့် လင်လင်မြင်ဟန်မတူသူကတော့ ဦးလေးဦးထွန်းမြင့်ကြီးပါပဲ။ သူက ပုသိမ်သား။ ပုသိမ်မှာ “ထွန်းမြင့် စာပေ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီးလာခဲ့သူ။ စာအုပ်ဆိုင်ရှင်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းတဦး။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးကတည်းက ထောင်ကျဖူးသူ။ နာမည်ကျော်သာယာဝတီထောင်ထဲမှုကြီးခေတ်တုန်းကတောင် ပါဖူးသလိုလို။ ဦးလေးဦးထွန်းမြင့်ကြီးကတော့ ရေနှေးတွေ တဖူးဖူးမှုတ်သောက်နေတယ်။

မျက်မှန်ကြီးနဲ့ပဲဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်မြင့်ကတော့ သူ့အင်္ကျီကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး၊ ပယ်ပယ်နယ်နယ် စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးစိုက်စိုက် သန်းကြီးမစစ်ဆင်ရေးကို လုပ်နေတယ်။ အပြင်မှာတုန်းက ဘယ်လောက်သန့်ရှင်းရေး ကြိုက်ကြိုက်၊ ဘယ်လောက်သန့်ရှင်းအောင်နေနေ၊ ကျန်းမာရေးအသိတွေ သတိတွေ ဘယ်လောက်ပိုရှိရှိ ဒီထဲမှာ သန်းကြီးမ မတွယ်သူမရှိ။ သန်းကြီးမ မကပ်သူမရှိ။ သန်းကြီးမကြီးတွေကလဲ ကြီးမှကြီး၊ ပေါမှပေါ။ ရေဝမချိုးရ ဆပ်ပြာကောင်းကောင်းမသုံးရလို့တင်မက၊ အဝတ်ကောင်းကောင်းမဖွပ်ရ၊ သန့်ရှင်းရေးကောင်းကောင်း မလုပ်ရလို့တင်မက၊ အဆောင်မှာအကျဉ်းသားပေါင်းစုံ အမှုပေါင်းစုံကလူတွေနဲ့ အတူတူနေရတော့၊ မနက်လင်း

(၆)တိုက်မှာ လောက်ကိုက်တာ ခံရပူးသလား နှင့် အခြားထောင်ဝတ္ထုတိုများ

အလုပ်ကြီးမထွက်ခင် သူ့အထုပ် ကိုယ့်အထုပ် အဝတ်ထုပ်ပေါင်းစုံကို တနေရာတည်းမှာပဲ အပုံကြီးတပုံထဲအဖြစ် စုပုံစုထပ်ထားခဲ့ရတော့၊ လူတကာရဲ့သန်းကြီးမတွေ့က မကူးချင်မှအဆုံး။ သန်းကြီးမများ ကူးလူးပေါက်ပွားဖြန့်ချိ ပြန့်နှံ့စေပြီးသား အလိုလိုဖြစ်သွားတယ်။ နေ့လည်အားရင် သန်းကြီးမရှာ၊ သန်းကြီးမစစ်ဆင်ရေးလုပ်။ မလုပ်နိုင် ရင် မကြာမီပဲတွေ့ပေါက်ဖို့ သေချာသလောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ဦးလေးဦးကျော်မြင့်က ဟင်္သာတထူးကြီးသား၊ သူလဲ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးတဦး။ သူ့ညီတော်မောင်တယောက်ကတော့ မဆလ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် တယောက်လိုလို ဘာလိုလိုပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဒါတွေ သိလဲမသိချင်တော့၊ သေသေချာချာ မေးဖူးမြန်းဖူးခြင်း လဲမရှိ။ နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်ဆိုတာ ညီအကိုမောင်နှမအရင်းဖြစ်ပေမဲ့ တူချင်မှ တူတတ်ကြတာ၊ ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်းဖြစ်နေတတ်ကြတာတွေ အများကြီး။

ကျနော် ဦးလေးတို့ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်မိပြီးချိန် မကြာမီမှာပဲ ကိုစိုးဝင်းကြီးတယောက် ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ဝင်လာ တယ်။

လက်ထဲမှာချည်လုံးလေးနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဇာထိုးပန်းထိုးလုပ်ရင်းတန်းလန်း။ ထိုးထားပြီးသားလေးက တိုးလို့ တွဲလဲတပိုင်းတစနဲ့။ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးလိုလို ဘာလိုလို။ ဘာရယ်လို့ပီပီသသ ပုံမပေါ်သေး။

“ မောင်စိုးဝင်း ...ဘာထိုးနေတာလဲ၊ မင်းဟာက...”

မျက်မှန်ကြီးပင်ရင်း ဦးလေးဦးမြစ်နီက မေးလိုက်တော့၊ ဝိုင်းဝင်ကော့က ဟီးခနဲ အသံထွက်အောင် ရိုတယ်။ ကျနော်ကလဲ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ ကိုစိုးဝင်းကြီးကလဲ သွားဖြဲကြီးနဲ့ပြုံးနေတယ်။

“ ဒီကောင် သူ့မိန်းမ မဋ္ဌေးဖို့ ဘာယာစီယာထိုးနေတာဦးလေးရ၊ ချည်နဲ့ထိုးတဲ့ ဇာထိုးပန်းထိုးဘာယာစီယာ လေ၊ ဒီထဲသူများတွေက ကြိုးပုတီးတို့ဘာတို့ထိုးကြတယ်၊ သူကတော့ ... အဟီး ” ဝိုင်းဝင်ကော့ ပြောရင်းပြော ရင်း ရီနေတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျနော်လဲ သူ့ထိုးလက်စ တိုးလို့တန်းလန်း တပိုင်းတစပုံကြမ်းလေးလှမ်းကြည့်မိရင်း သဘော ပေါက်သွားမိတယ်။ တကယ်ကို ကြိုကြိုဖန်ဖန်စိတ်ကူး။

“ ဟေ့ကောင် ... မင်းဟာက မဋ္ဌေးကကော ဝတ်မှာလား၊ ပြီးတော့ ... အတိုင်းမသိ အထွာမသိနဲ့ကွာ ”

ဝိုင်းဝင်ကော့ကြီးက ရီရီမောမောပြောတော့ ...

“ ဝိုင်းဝင်ကော့ကလဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမအတိုင်း၊ ကိုယ့်လက်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပြီးသားပေါ့ ” တဲ့။ ကိုစိုးဝင်းရဲ့ ဖြေလိုက်ပုံဟာ လူကြီးတွေအားလုံး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရသလို ကျနော်လဲပြုံးလိုက်မိတော့တယ်။ အဲဒီလို ဝိုင်းဖွဲ့ရီမော နေကြတုန်းမှာပဲ ...

“ အားလုံး နားထောင်ဟေ့ ” ဆိုတဲ့ အသံကြီးတသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ထွက်လာတယ်။

အားလုံးနားစွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

“ ထောင်ဝင်စာဟေ့ ...ထောင်ဝင်စာ ”

အားလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်မိကြရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် နားထောင်နေလိုက်မိ ကြပြန်တယ်။ အားလုံးနားထောင်ဟေ့ ...ဆိုပြီး၊ အမိန့် ပေးသံလိုလို ဩဇာသံလိုလိုအပြည့်နဲ့အပေါ်စီးကနေ ပြောဆိုလိုက်တဲ့အသံတွေထဲမှာတော့ ဒီအသံဟာ နားထောင်ရတာ နားဆင်ရတာ အကောင်းဆုံးအသံ။ အားလုံးအားလုံးက ဘယ်သူကမှ မကျေမနပ်မဖြစ်မိတဲ့အသံ။ တတ်နိုင်ရင် ဒီလိုအပေါ်စီးကအသံမျိုးတော့ တနေ့အခေါက်တရာ လာပြီးပြောပြော၊ ဘယ်သူကမှ မပြိုမပြင် မကြည်မဖြူ မဖြစ်မိတဲ့အသံ။

“ စိုးဝင်း ...၊ တွေ့လိုသူ ...မဋ္ဌေး ”

“ တင်ဝင်း ခေါ် ဝိုင်းဝင်ကော့ ...၊ တွေ့လိုသူ ... မမြစ်နီ ”

အသံက ဒီမှာပဲရပ်သွားတယ်။ နောက်ထပ် ထပ်ခေါ်သံမကြားရတော့။ နာမည်ရွတ်သံမပါတော့။ ကုန်သွား ပြီ။

ကိုစိုးဝင်းက ဗိုလ်ဇင်ကော့ကို ပြီးပြီကြီးကြည့်ရင်း ခပ်သွက်သွက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ဦး သားပြီးပြီကြီး ခပ်သွက်သွက်နဲ့မပြေးရုံတမယ် ထွက်သွားကြတာကိုလဲ ကျနော်တို့အားလုံးက ပီတိတွေနဲ့ ကြည့်နေလိုက်ကြမိတယ်။ ။ ■

ဝင်းတင့်ထွန်း

ဝင်းတင့်ထွန်း

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၅၄ ဇန်နဝါရီဖွား။

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ တောရွာတရွာမှာ မွေးဖွားတယ်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်မှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကနေ ကဗျာဖြင့် စာပေလောက အတွင်း တရားဝင်ရောက်ရှိတယ်။

၁၉၇၃ မှ ၁၉၈၈ အတွင်း မိုးဝေ၊ သောင်းပြောင်း ထွေလာ၊ မြတ်လေးမဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို သရော်စာတွေရေးခဲ့တယ်။

ပထမဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်ဟာ ကဗျာစာအုပ်။ ဆရာတင်မိုးနဲ့ ညွှန်ကြားတို့ အမှာရေးသားပေးကြတဲ့ လုံးချင်း ကဗျာရှည်စာအုပ်။

“နိုးနေသော လင်္ကာသည်” (၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ထုတ်) ဖြစ် တယ်။

၁၉၈၂ မှ ၁၉၈၆ အထိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအဖြစ် ပုဒ်မ ၅/ညနဲ့ အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်တို့မှာ နေခဲ့ရတယ်။

ရစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံအတွင်း စစ်အစိုးရကိုဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတဲ့ စာပေအနုပညာရှင်များလက်မှတ်ရေးထိုးကန့်ကွက်လွှာတင်ရာမှာ ပါဝင် လက် မှတ်ရေးထိုးခဲ့တယ်။ အရေးတော်ပုံကြီးအတွင်း စာနယ်ဇင်းသမဂ္ဂ (ယာယီ)မှာ သာမန်အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် ပါဝင်တယ်။

နိုင်ငံရေးပါတီတွေပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ၊ ဗဟိုကော်မတီအတွင်းရေး မှူးအဖွဲ့ဝင်(၁)၊ ပါတီဖျက်သိမ်းခံရပြီးဝရမ်းပြေးတဲ့အခါ မန္တလေးမှာရေးသားထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ် ကတော့ “၁၃၅၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ” (လုံးချင်းကဗျာစာအုပ်)နဲ့ “နဝတစ်စစ်အစိုးရ၏ လူ့အခွင့် အရေးချိုးဖောက်မှုများ (၁၉၉၀)” တို့ဖြစ်တယ်။

ပြည်ပကိုရောက်လာပြီးနောက် ရေးသားထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ ကတော့ ...

၁။ ခွပ်ဒေါင်းတို့ရဲ့တွန့်ကျိုးသံ (ကဗျာစာအုပ်၊ တက္ကသိုလ်စိန်ရတုအထိမ်းအမှတ် ဗကသက ထုတ်၊ ၁၉၉၅)

၂။ ရွှေလီမှာ သိက္ခာနှစ်ထပ်နဲ့လူ (ကဗျာ၊ ၁၉၉၆)

၃။ ထောင်စုဟောင်းကို နတ်ဆက်ထောင်စုသစ်အတွက်အကြို ... (ကဗျာစာအုပ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်)

၄။ သံတိုင်ကြားကြွသွားရတဲ့ ကြယ်စင်တွေ (ရုပ်ပုံလွှာစကားပြေ၊ သြဂုတ်လ၊ ၂၀၀၁)

မိုးကြိုး၊ ခေတ်ပြိုင်၊ ဒေါင်းအိုးဝေ၊ သစ္စာ စတဲ့ စာစောင်မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာလဲ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးလေးတွေရေးနေတယ်။ ရေးခဲ့တယ်။

(၆) တိုက်မှာ ထောက်တိုက်တာ ခံဖူးသလား

နှင့် အခြား ထောင် ဝတ္ထုတိုများ

